

Η ΝΕΟΤΑΙΑ

ΑΡ. ΦΥΛ. 10 (Η3)
7 ΔΕΚΕΜ. 1940

“Χαίρε δι’ ἧς ἐγείρονται τρόπαια”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγροῦ τῆς Κυβερ-
νήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΕΑ, ὅστις καὶ τὸ
ἐκπρὸς, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερ-
νητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΛΑΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΛΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωφόρου 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
> > Συντάξεως 34-425
> > Ἀρχιουντάτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ : Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωφόρου 19

Ἀριθ. Τεύχ. 10—7 Δεκεμβρίου 1940
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνετε ἀπὸ δεξιῶν ἐκδουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΛΛΗ Συναγματοῦ ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μελῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑωστωρικοῦ) Δρ 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Ἀπρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμων, Κοινοτήτων),
Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν
γίνῃ ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
κ. ΣΠ. ΡΟΥΒΛΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

Ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔνθουςιασμοῦ

Ἀπὸ ἓνα φαιδρῶτο ποίημα τοῦ συ-
νεργάτου μας κ. Κ. Καλαντζῆ ἀπο-
σπῶμεν τὰ κάτωθι χαρακτηριστικώ-
τερα σημεῖα:

Βροντὲς κι' ἀστράματα.
Οὐράνια θάματα.
Παντοῦ ἀκούγεται δῦλων κλαγγή.
Αἱμάτα, Κρίνοι.
Βαρθάρων θρήνοι.
Σκεπάζουν τώρα ὅλη τὴ γῆ.

Ἦ Θερμοπύλες!
Ἀνοίχτε τίς πύλες.
Κι' ὦ Μαραθῶνα Σὺ ξακουστέ.
Ἀξία σου ταίρια,
Ὀλόλαμπρα ἀστέρια.
Σὲ σένα στέκουν κοντὰ τρανέ.

Μάνα μου Ἑλλάδα!
Κράτα τὴ δάδα.
Καὶ φῶτα πάλι τυφλοὺς λαούς.
Ψηφιά ἀπ' τὸν Ἥλιο
Σὺ τ' ἀντιστύλιο!
Μιλᾶν γιὰ σένα στοὺς οὐρανοὺς.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΜΑΣ

Τῶν ἀηδονιῶν τὸ λάλημα
τῶν λουλουδιῶν τὸ μῦρο,
σκορπιστήκαν τριγύρω
στ' ὠραῖο σὰς κορμί.

Κι' ἡ δόξα σὰς στεφάνωσε
μ' ἀμάραντα στεφάνια
κι' ἀπάνω στὰ οὐράνια
σὰς ὤψω' ἡ τιμὴ.

Λεβέντες καὶ ἀγνὲς ψυχές
χωρὶς κακία καὶ φθόνο
γιὰ τὴν Πατρίδα μόνο
νοιώσατε τὴ ζωὴ.

Κι' ἦρθατε μ' ὄνειρο, γι' αὐτὴ
τὸ αἷμα σὰς νὰ χύσετε
κοντὰ σ' αὐτὴν ν' ἀφήσετε
καὶ στὴν στερινὴ πνοή.

Σημ. Σ. — Τὸ ποίημα αὐτὸ μᾶς ἀπεστάλη ὑπὸ
συναγωνιστοῦ δημοταῦτος εἰς τὸ στρατεύμα
(Τ.Τ. 652 — Σ. 12. ΜΕΑ), ἀπηγγέλθη δὲ εἰς
συγκινητικὴν ἐορτὴν ποὺ ἐγίνε — ὅπως μᾶς
γράφει — ἐπὶ τῇ καταλήξει τῆς Κορυτσῆς, σ'
ἓνα μικρὸ χωριὸ τοῦ Μετώπου.

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ

Μεγάλε! Στὴν ὁλόφωτην Ἑλληνικὴ καρδιά
σου
πόση λατρεία ἐκλείσας γιὰ τὴν τρανὴ Μητέρα!
Μὰς πῆρες ἀπ' τὰ τριόσθα, μὰς ὤψωσες παι-
καὶ μὰς ἐχάρισες τὸ φῶς, μὲσ' στὴ νυχτιά, [διά σου
Πατέρα.

Σκοπὸς σου θεῖος, τὸ λαμπρὸ τῆς λευτεριάς
ἀγέρι
νὰ τὸ κρατᾷς ἀμόλυτο ἀπ' τοῦ ἐχθροῦ τὸ [Χνῶτο
καὶ τὴν ὑπέρτατη Στιγμὴ τὸ δυνατό σου χέρι
μὰς χάραξεν, ἀπείριτα, τὸ δρόμο μας τὸν [πρῶτο.

Τὸ ἐγερτήριο σύνθημα, ποῦδωσες, Κυβερνήτη,
ἀπ' τίς Ἠπειροῦ τίς κορφές ὡς τὰ βουνά στὴν [Κρήτη
συγκλόνισες καὶ θέριψε καὶ θάμπωσε τὸ νοῦ.
Καὶ σ' ἀκούσθαι σὸ βῆμα σου τὸ σταθερὸ [μὲ πίστι
ἀναστημένη, φωτερή, Δημιουργὴ καὶ Μύστη,
ἡ Μάνα, ποὺ σὲ πρόσμενε Μεσοῖα τ' οὐρανοῦ!

ΜΑΝΩΛΗΣ ΖΩΡΜΑΛΙΑΣ

Ὁ κ. Θ. Παναγιωτόπουλος, ἐκ Θω-
μαϊκῶν Πατρῶν, μεταξὺ ἄλλων γράφει:

«Ἄς θυμηθῶμε ὅτι καθε πιαγιά ἑλ-
ληνικὸ βουνό, κάθε βουνόκορφή καὶ κάθε
βρύση ἔχει βαφὴ μὲ αἷμα ἡρωϊκό, μὲ αἷμα
ἐκείνων ποὺ μὰς γόρισαν τὴν λευτεριά. Ἄς
θυμηθῶμε παῖδια τῆς δοξασμένης Ἑλλάδος ὅτι
κάθε χαράδρα ἔχει νὰ μὰς διηγηθῇ ἀπὸ μίαν
ιστορίαν, ἀπὸνα κλέφτικο τραγούδι τῶν ἀγω-
νιστῶν τοῦ 21. Ἄς ἀναζήσῃ μέσα μας τὸ
«μέχρι τοῦ κατὰκίσει», κατ' ἀλκιμον ἔξετε
θυμὸν τοῦ Τυρταίου, κι' ὅς πείσουμε ὅλοι
μὲ μιά καρδιά σὸ βωμὸ τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν
ἐλευθερία μας...»

Ἐπίσης ἀπὸ ποίημα τοῦ κ. Σ. Βο-
συνιώτη ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι δύο τε-
τράστιχα:

Βροντοφωνοῦν οἱ Πλαταιές, τ' Ἀρκάδι καὶ
[τὸ Σοῦλι,
ἐδὼ πῶς λεύτεροι θά ζοῦν καὶ δὲν θά γίνουν
[δοῦλοι.
Στὴς Πίνδου τίς βουνοπλαγιές τ' ἀθάνατα
[εὐχάρια
χρυσὲς σελίδες γράφουν σὲ νῆα διεπνέακια.

Τὴ δύναμι εἶχες τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας
[τὴ χάρι-
ποὺ θέλησεν ἐκδίκῃσι στὴν Ἠπειρὸ νὰ πάρῃ,
Σ' εὐλόγησι τὸν ὀλεθρὸ νὰ φέρῃ στὸν ἐχθρὸ
[σου
ποὺ βούλιαζε στὴ μνήμη τῆς ἑνῆς πολεμικῆς
[σου.

Ἑλλάδα μας, γλυκειά Πατρίδα,
Ἑλλάς ἀθάνατη γυνὴ,
Ἑλλάς τῆς Λευτεριάς κοιτίδα,
Ἑλλάς γιμνᾶστη λιθῆνιά.

Ἑλλάς π' ἀτράνταχτη κοιτάζεις
Ἀνεμοζάλες καὶ αἰσώμενες,
Ἑλλάς ποὺ δὴ αἶμα στάζεις
Γιὰ νὰ φρουρήσῃς τοὺς βωμούς.

Ἑλλάδα μας τοῦ Ἀρκαδίου
τῶν Πλαταιῶν καὶ τῶν Ψαρῶν,
τῆς Σαλαμίνας, τοῦ Σουλίου
τοῦ Σκρά καὶ τῶν Θερμοπυλῶν.

Ἑλλάδα μας τοῦ Μαραθῶνα,
Πηγὴ τῆς δόξας κι' ὁμορφιάς,
Ποὺ ἔδωκε τὸν Παρθενῶνα,
Βυζάχτρα τῆς παλληκαριάς.

Ἐσὺ ὠρῶσθῃκες καὶ πάλι
Γιὰ νὰ κτυπήσῃς τὴ σκλαβιά
Καὶ μὲ ἀγέρωχο κεφάλι
Μάχεσαι γιὰ τὴ Λευτεριά.

«Αἶψα», κρᾶζουν οἱ πεῖσοί σου,
Οἱ ναῦτες σου κτυποῦν βαρεῖα,
Ψηλά πετοῦν οἱ ἀετοί σου,
Ἀστράφτ' ἡ λόγχη τοῦ τοσλιά.

Ὁ θάνατος δὲν τοὺς τρομάζει
Κι' ὅλα τὰ βολία τ' ἀφήφουν
Καὶ μόνῃ σκέψῃ, Μάνα ἔχουν,
τὸν Μαραθῶνα νὰ ὑπερβῶν.

Χ. Π.

ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΑΡΧΗΓΟ

Ἀρχηγέ τῆς τετάρτης Λυγούστου
ἡ Πατρίδα γιὰ σένα γιορτάζει,
γιὰ πατέρα σὲ ξέρουμε ὅλοι
ὁ λαὸς μὲ βοή τὸ φωνάζει.

Τὰ λαγκάδια φωνάζουν κι' οἱ λόγγοι
τὰ βουνά καὶ οἱ ρεματιάς,
εἰσὶ πράγματι σὺ Τιμονιέρης
κάνεις ἔργα καὶ ὄχι ψευτιάς.

Ὁ στρατὸς τῆς ἡρᾶς, τῆς θαλάσσης,
τοῦ αἵρος γιὰ σένα μιλῶν,
στ' ὄνομά σου προσερχοῦνται ὅλοι
τοὺς ἐχθροὺς τῶν μὲ σὲ ἀπειλοῦν.

Σκαπανιές, θαλαγγίταις τὸ ξέρουν
τὸ τιμὸν καλὰ ποῖος βασιτά,
μ' ἓνα νύμα σου σὺ σὺν θελήσῃς
θά βαδίσουν καὶ κείνοι μπροστά.

Ἡ κυφὴλ ἐσὺ εἰσὶ Ἀρχηγέ μας,
τόχει δείξει ἡ ὅλη δουλειά,
στὰ φτερά σου καθόμαστε ὅλοι
εἰς ἡ κλώσσα καὶ μίς τὰ πουλιά.

ΕΜΜ. ΦΑΡΣΑΡΗΣ

ΠΟΘΟΣ

Ἀπὸ τῆς Μοίρας ν' αἶ γραφτὸ μιά μέρα
[νὰ πεθάνω
θέλω ὁ Χάρος νὰ μὲ βρῇ σὸ μέτωπο ἐ-
[πάνω,
ἐκεῖ ποὺ Ἑλληνόπουλα τῆς δόξας στή-
[νου θρόνου
νῆμα γιὰ προσκεφάλι μου σμυρτιάς καὶ
[δόξης κλώνους.
Νὰ μὴ κτυπήσουν πένθημα τῆς ἐκκλησιάς
[καμπάνες
κι' ἀντὶ γιὰ μοιρολόγια νὰ ἀκουσθοῦν
[παίδνες.

Στὸ πανηγύρι τῆς φωτιάς ἐκεῖ ψηλά ἐ-
[πάνω,
ἐκεῖ — τὸ θέλω ὁλόφωτα — νὰ γύρω νὰ
[πεθάνω.

ΜΗΤΕΟΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ
Μαθητὴς Δημοτικὸ Σχολεῖου

ΓΙΑΤΙ ΝΙΚΟΥΜΕ

Από μέρες τώρα έχουμε μπή και προχωρούμε στο δεύτερο μήνα του πολέμου. Ο εχθρός μας που τον άρχισε αυτόν τον πόλεμο έκαυχήθηκε και το διαλάλησε πως θα τον έκαμνε άστραπιασόν. Εμείς, που δεν τον ήθελάσαμε, που υπομείνουμε πολύ για να τον αποφύγουμε και που τον έδεχθήκαμε, αφού πιά είχε ξεχειλίσει το ποτήρι της υπομονής και είχαν εξαντληθεί και το έσχατο όριο της ταπεινότητας και της πραότητας, δεν τον είπαμε ούτε ταχύν ούτε κεραυνοβόλο. Τον έκάμαμε. Έφτασαν τόσες μονάχα μέρες, όσες είχαν όρισει ο μέγας καμποτίνος που κυβερνά στη Ρώμη, πως του έφαινόταν για να σήση από τον χάρτη την Ελλάδα ως Κράτος ανεξάρτητο και να εξανδραποδίσει τους Έλληνες, για να συγκρατήσωμε το φοβερό κύμα της εισβολής των λεγεώνων του, να το ανατρέψωμε έπειτα και να μεταφέρωμε τέλος τον πόλεμο στα όρη της Ιταλίας. Με την θαυματουργή δύναμη του Κυρίου, που έτελειώθη εν τη ασθενεία, τα νειάτα της χώρας αυτής, τα παιδιά των βουνών και των κάμπων της ανασταίνουν τους λαμπρότερους θρόλους της προγονικής τους Ιστορίας. Με την όρμη της ψυχής τους, σαν ακονισμένη ρομφαία Άρχαγγέλου, έθάρπυσαν για μιάν άκομη φορά την Οικουμένη. Έκαθάλλησαν κορφοβούνια, που τα είχαν οργανώσει και όχυρώσει, μ' όλη τη φοβερή τεχνική της δαιμονικής εποχής, ο άλαζών πολέμιος. Εδιάθηκαν φάραγγια άνήμερα και άπάτητα. Έξευξαν ποταμούς, άφήψαν όλη την άγέρωχη μηχανική του πανοπλίου, τ' άτασάλια του τα άρματα και των άεροπλάνων του την κόλαση, που μ' αυτήν χρόνια τώρα έφοβέριζε τον κόσμο, τον εξαρμάτωσαν και τον ένίκησαν. Τα άρματα και τα κανόνια και τα φονικά του σύνεργα — άψυχα και ταπεινωμένα — φράζουν τώρα τους δρόμους και τα περάσματα της φυγής του. Οι μεραρχίες του με τα βροντερά όνόματα έχουν λακίσκει και σκορπισθή. Οι στρατιώτες του με τις παραδίδες στολές, μπουλούκια ντροπιασμένα, ξεφορτώνονται κάθε τόσο στις πολιτείες μας — τις πολιτείες που έκίνησαν να σκλαβώσουν και να κουρσέψουν — έξουθενωμένοι.

Ο πόλεμος έγινε παραμύθι. Από τη Ρώμη, οι θεατρίνοι που τον ώργάνωσαν, δεν έτοιμάσαν και μάς τον έξαπέλυσαν, δεν βρίσκουν να μάς κατηγορήσουν τίποτε άλλο, παρά το πως τους κάνουμε άσυγχρόνιστο πόλεμο. Άς τους δώσωμε δική, αν αυτό μπορεί να τους παρηγορή, αφού άλλη παρηγοριά δεν έχουμε να τους δώσωμε. Άλήθεια, ο πόλεμός μας είναι άσυγχρόνιστος. Κι' οι ίδιοι έμείς είμαστε άσυγχρόνιστος Λαός. Πιστεύουμε στο Θεό, και στο δίκαιο και στην τιμή, και στην ανθρωπιά, και έξέρουμε να πεθαίνουμε για όλα αυτά και για την έλευθερία. Γι' αυτό με τα λίγα μέσα κατορθώνουμε πολλά και νικούμε. Αυτό μάς ρίχτηκαν να μάς άφανίσουν με την πανοπλία του 1940. Εμείς, φτωχοί όπως είμαστε και — άς το ποίμε — μικροί, Κράτος μικρό, Χώρα στενή με λίγους πόρους, Λαός όλιγόριθμος, μετρηθήκαμε μαζί του, ένας με πέντε, και τον ένίκησαμε με τα όπλα του 1912. Το πως έθαυματουργήσαν τα όπλα αυτά, το πως έταπεινώσαν την πανοπλίαν την Ιδικήν του, αυτό το ξέρουν τα χέρια και οι καρδιές μας. Το ξέρεi πρώτα από όλα το δική μας, που ήταν βουνό. Το πληγωμένο δική μας, που έκαιε τα χέρια μας σίδερα και τις καρδιές μας άτσάλι. Το ξέρεi ακόμα η άτιμία και η άδικία η δική τους. Η άδικία και η άτιμία που κάμνει στην κρίσιμη ώρα το χέρι του φονιά να παραλύη. Το ξέρεi η άδικία των έργων τους, που ενώ χρόνια τώρα αυτοί δεν έκαιναν άλλο τίποτα παρά να εξαλαργυγίζονται για ν' άκούσει η Οικουμένη πως τους άδίκησαν οι Ισχυροί και τους κατέδίκασαν — ένας λαός 45 εκατομμυρίων — να κρεπάσουν πάνω σ' ένα τόπο στενό και φτωχό, που δεν φθάνει να τους ζήσει, ξεχύθηκαν μ' όλη τη δύναμη των στρατιών τους, για να έκεκλήρουν έμάς, που ούτε ο τόπος μας είναι πλουσιώτερος ούτε πιο άπλόχωρος από τον δικό τους. Άν ήσαν φυλή ανδρών και όχι ληστών, θα έπήγαιναν να μετρηθούν με άκείνους που λέ-

γουν πως τάχα τους άδίκησαν. Άν ήσαν άξιοι για καλύτερη μοίρα, θα πήγαιναν να πολεμήσουν και να την κερδίσουν εκεί όπου είναι τα πλούτη, που δεν τους τα παραχωρούν αυτοί που τα κατέχουν. Άν δεν ήσαν νόθοι και κίβδηλοι και μικροί, θα ήσαν πρώτα πρώτα γενναίοι. Και οι γενναίοι δεν το έχουν για τιμή να τα βάλουν με τους άδύνατους και με τους άθώους. Άν δεν είχαν μόνο όνομα και μορφή ανθρώπων, αν ήσαν άνθρωποι άληθινοί και λαός άληθινός κι' όχι σπέρματα και κατακάθια φυλών, που κατά καιρούς έχουν κατακλύσει την Χώρα τους, θα ήξεραν να σέβονται τους άλλους λαούς και τις άλλες πατρίδες, που δεν τους έφταιξαν σε τίποτε και δεν τους έζητησαν τίποτε, παρά να τους αφήσουν ήσυχους στον τόπο τους να ζήσουν την σκληρή, την φτωχή ζωή με την τιμή τους. Δεν το έκαιμαν όμως, γιατί σέβονται την τιμή του άλλου, εκείνοι μονάχα που έχουν δική τους τιμή και την Πατρίδα του άλλου εκείνοι μονάχα που την Πατρίδα δεν την έχουν στο στόμα τους, αλλά την ζούν και την ποιοούν και την αγαπούν, που την έχουν κερδίσει, την τιμή και την Πατρίδα, με το δάκρυ και με το αίμα τους. Αυτοί δεν είχαν ούτε το ένα ούτε το άλλο, και έπειδή δεν τα είχαν δεν μπορούσαν να έχουν το θάρρος που χρειάζεται ο άνθρωπος να πολεμά και να πεθαίνει πολεμώντας. Και δεν νικά κανείς ποτέ άμα του λείπη αυτό το θάρρος.

Άν τους χρειάζεται λοιπόν έξήγησι γιατί δεν νίκησαν, τους την δίνουμε αυτήν την έξήγησι. Έδώ θα βρούν ακόμα και την έξήγησι της δικής μας νίκης. Ο πόλεμος δεν έτελειώσε. Ο πόλεμος εξακολουθεί, αλλά πρέπει να τους το ποίμε και πρέπει να το μάθουν και να το πιστεύσουν πως είτε εξακολουθήση να προχωρή ταχύς, όπως τον θέλησαν και τον διελάλησαν οι ίδιοι, είτε τραθήξει σε μάκρος, το τέλος είναι από τώρα φανερό: Θα τον χάσουν.

Θα τον κερδίσωμε έμείς αυτόν τον πόλεμο, και θα τον κερδίσωμε μ' όλο που πολεμάμε ένας προς πέντε. Μ' όλο που αυτοί τον άρχισαν πανέτοιμοι. Ούτε το πλήθος τους θα τους σώση ούτε τα σύγχρονα όπλα τους. Θα τον κερδίσωμε, γιατί το δική μας είναι μεγάλο και το δική είναι όπλο άκαταμάχητο. Θα τον κερδίσωμε, γιατί ενώ αυτοί έρχονται να κατακτήσουν και να άρπάξουν έξένο τόπο, έμείς πολεμούμε για τον τόπο μας, για το είναι μας, για το χόμα των πατέρων μας και για το χόμα των παιδιών μας. Θα τους νικήσωμε ακόμη γιατί έμεις είμαστε λαός ανανεωμένος, μ' όλο που έχουμε παλαιότερη από αυτούς Ιστορία και αυτό το έδειξαμε με το αίμα που έχύσαμε και χύνουμε έκάτον είκοσι χρόνια τώρα, για να λευτερώσουμε τον τόπο μας, ενώ αυτοί είναι ξεθυμασμένοι και γερασμένοι και παρηκμασμένοι και το ότι είναι έλευθεροι και το ότι έγιναν Κράτος μεγάλο το χρωστάνε στο έλεος των Ισχυρών, αυτών των ίδιων των Ισχυρών, που τους κατηγορούν τώρα πως τάχα τους άδίκησαν. Θα τους νικήσωμε, γιατί έξέρουμε όλοι καλά, κι' οι άνδρες κι' οι γυναίκες και τα παιδιά τα άνήλικα, πως ο πόλεμος που κάνουμε γίνεται για την ύπαρξη και για τη ζωή μας κι' η θέλησί μας να ζήσωμε είναι άπέραντη και σκληρή. Είναι από άτσάλι, από το ίδιο άτσάλι που είναι και οι έξιολόγες του στρατού μας. Άς το μάθουν αυτό καλά για να το θυμούνται, γιατί θα το θυμούνται για πολλούς αιώνας. Άς μάθουν πως, ενώ οι ίδιοί των στρατιώτες δεν βρίσκουν ν' άποκριθούν όταν τους έρωτούμε γιατί πολεμούν, οι πιο άπόλεμοι από μάς, οι χθεσινολοι ραγιαδες, που ήρθαν και έπηξαν τις καλύτερες τους σ' αυτή τη γη, διωγμένοι από τους έστίες τους της Άνατολής, κι' έμαθαν κι' αυτοί να πολεμούν όπως κι' οι άλλοι από την πρώτη ώρα, με τέτοια άπλά και γεμάτα λόγια έξηγούν την άπόφασί τους ν' άντισταθούν ως το τέλος και να νικήσουν. «Δεν θα γίνωμε άλλη μιá φορά πρόσφυγες, κι' αν το θέλαμε δεν θα είχαμε που να πάμε». Ένας λαός που έχει τόσο καλά ξεκαθαρίσει μέσα του το γιατί πολεμά, δεν μπορεί, ο Κόσμος να χαλάση, παρά να νικήση. Και θα νικήση.

Σε' αφηγήριον

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΜΑΣ

ΑΛΛΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Μαζί με τὰ ἄλλα μέσα τοῦ δλέθρου, ποὺ ἄφθονα ἢ δολίως ἐπὶ μακρὸν παρασκευασθεῖσα Ἰταλία συνεκέντρωνεν εἰς τὴν Ἠπειρον, ὑπῆρχον καὶ σημεῖαι καὶ λάθαρα μετὰ τὰς ὁποίας ἐντεταλμένοι τοῦ φασιστικοῦ κόμματος ἐπρόκειτο νὰ ὀργανώσουν τὸν θρίαμβόν των εἰς τὰς ἑλληνικὰς πόλεις, ποὺ ἤρχον νὰ ὑποδουλώσουν. Ὁ ἰδικὸς μας στρατός, ὁ ὁποῖος ἐματαιώσκει καὶ διέλυσε τὰς ἐπιβουλὰς τῶν νεοβαρβαρῶν, οὔτε ἐσκέφθη νὰ προνοήσῃ διὰ τελετάς. Ἀλλὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς 22 Νοεμβρίου, πρὶν ἀκόμα εἰσελθεῖν εἰς τὴν Κορυθαὶν τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα, ἡ πόλις ἐπλεεν εἰς τὰ ἑλληνικὰ χρώματα. Εἶναι καὶ τοῦτο μίαν πιστοποίησιν τῆς διαφορᾶς τῆς ποιότητος τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἰδικοῦ μας καὶ μίαν πρόσθετος ἐξήγησις, ἡ συγκινητικώτερα, τῆς νίκης μας καὶ τῆς ἡττης τοῦ ἐπιδρομέως.

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΛΟΜΠΡΟΖΟ

Ἀσφαλῶς ἀξίαι τοῦ φασισμού, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ πείραμα τῆς Ἀθηνῶνιαις ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κοσμοθεωρίας πιστεύει εἰς τὴν ἀποτελεσματικότητά τοῦ τρόμου καὶ τῆς σκληρότητος, ὑπῆρξαν αἱ ἀγριότητες καὶ αἱ κακουχίας, τῶν ὁποίων θύματα ἦσαν οἱ χωρικοὶ μας τῆς παραμεθορίου τῆς Ἠπείρου, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ πολέμου. Πάντως τὰ ἔργα αὐτὰ σιγματίζουν ἀνεξίτηλως τὴν Ἰταλίαν, ἐμπνέουν φρίκην καὶ ἀποτροπασμὸν καὶ ἐξεγείρουν τὴν παγκόσμιον συνείδησιν. Ἀνὰ ἄνδρες εἰς τὰς μάχας οἱ Ἰταλοὶ, ἦτο ἐπόμενον ν' ἀναδειχθοῦν ἄγριοι ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, τύποι δηλαδὴ τοῦ Λομπρόζο μὲ μίαν λέξιν. Καὶ μετὰ τοὺς τύπους αὐτοὺς ὁ Μουσσολίνι—ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος μιᾶς φυλῆς ἐκφύλων καὶ γυναικῶν—ἐφαντάσθη νὰ δημιουργήσῃ παγκόσμιον αὐτοκρατορίαν.

Αἱ Εἰκονεῖς τοῦ ΕΞΘΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Ἡ Θεομήτωρ προστατῆς τοῦ μαχομένου στρατοῦ μας.

Ἡ δευτέρα: Μοῖρα τοῦ ἑλληνικοῦ Στόλου, θεωμένη ἀπὸ τὸ κάπτερο τῆς Μυτιλήνης. Εἰς τὸ βάθος διακρίνεται τὸ ἀντιτορπιλικὸν «Ἀετός», ποὺ ἐβόησε τὴν παραλυσθεῖσαν ἐδδομάδα ἐχθρὸν ὑποδύχον.

Σε' αφηγήριον

Η ΠΙΣΤΙΣ

Ἡ πίστις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς τὸ ἀναπόδραστον τοῦ θαύματος καὶ τῆς τιμωρίας τοῦ ἐπιδρομέως, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνανδρος κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιθεσις ἤρχισεν οὐσιαστικῶς τὴν πρωΐαν τῆς 15ης Αὐγούστου, εἰς τὴν Τήνον, κατὰ τὴν πανηγυρίαν τῆς Μεγαλόχαρης, ἐδικαιώθη πληρῶς. Τὴν 21 Νοεμβρίου, ἡμέραν τῶν εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ὁ «Ἀετός» ἐβύβηεν ἐχθρὸν ὑποδύχον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀποκλείεται νὰ ἦτο τὸ ἴδιον ποὺ ἐβύβηεν τὴν «Ἑλλην» καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ στρατὸς μας κατελάμβανε τὴν Κορυθαίαν. Καὶ δὲν πρέπει ν' ἀμφισβάλῃ κανεὶς, ὅτι ἡ πίστις αὐτῇ, ἡ πίστις εἰς τὸν ἀναπότρεπτον τελειωτικὸν δλεθρον τῆς μουσσολινικῆς Ἰταλίας, θὰ ἐπαληθεύσῃ μέχρι τέλους.

Ο ΔΕΙΚΤΗΣ ΤΟΥ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΥ

Ἀνεξαρτήτως τῆς ἀξίας τῆς ὁλικῆς συμβολῆς τοῦ Πανελληνίου ἐράνου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν μαχομένων ἀκρίτων μας, ὀφείλει νὰ ἐξαρθῇ ἡ ἐσωτερικὴ μαχηκότης τῶν προσφερόντων. Ὑπάρχουν κάποιοι λεπτομέρειες εἰς τὰς προσφορὰς αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸν δείκτην τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῆς αὐτοθυσίας, τοῦ ἐθνικοῦ παλμοῦ, τῆς βαθείας κατανοήσεως, καὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖον πολιτὴν, τῆς ἀξίας τοῦ μεγάλου ἀγῶνος μας, ἀλλὰ καὶ τῆς αὐτοπαρρησίας καὶ τῆς πίστωσης πρὸς τὰ κελύσματα τοῦ Ἑθνικοῦ Κυβερνήτου, πρὸς τὸν ὁποῖον συγκεντρώνεται σήμερον αἱ ἐλπίδες τῶν Ἑλλήνων ὧν.

Εἰς μικρὰν κομμοῖν εἰδομένην νὰ προσφέρωνται χρηματικὰ ποσὰ καὶ εἶδη δυσανάλογα πράγματι πρὸς τὴν οἰκονομικὴν καὶ ἀριθμητικὴν κατάστασιν τοῦ τόπου. Εἶδομεν γρηπιδες ποὺ ἐξέστρωσαν τὸ πτωχὸν κρεβάτι τοῦς διὰ νὰ προσφέρουν τὸ κλιννοκασμά των, κορίτσια τοῦ λαοῦ ποὺ προσέφεραν τίς κουβέρτες τῆς μικρᾶς προικὸς των, τὴν ὁποῖαν ἐξοικονομήσαν μετὰ στερήσεως ἐκ τοῦ μικροῦ ἡμερομισθοῦ των, ἐργαζόμενα ἐπὶ ἑτῆς τοῦς ἀγρούς. Εἶδομεν γυναῖκες νὰ κατακλύζουν τὰ ὀλίγα ἐμπορὶκά διὰ μάλλιναν εἶδη καὶ νὰ τὰ προσφέρουν, πτωχοὶ γέροντας ποὺ ἔλυναν τοὺς κόμους τοῦ μαντηλιοῦ των, διὰ νὰ προσφέρουν τὸ μόνον πενιχροντάραχμον, ποὺ ἀπέτελλε τὸ ταμίειον των.

Ὅλα τὰ χωρία, ὅλοι οἱ μικρονοικοκυμενοί, ὅλη ἡ Ἑλλάς, οἱ πλοῖοι καὶ οἱ πτωχοί, ἐν θαυμαστικῇ καὶ συγκινητικῇ ἀμίλλῃ, βροντοφωνοῦν μὲ ἔργα, μετὰ λόγους, μετὰ τὴν ψυχὴν ὅλην: «Πιστεύομε σὲ τὴν νίκην μας».

Οἱ πολέμιόι μας μετὰ τὰς δῶρα μας θὰ εὐρίσκουν μαζὶ καὶ τὴν ψυχὴν μας, ἡ ὁποία ἐπίσης μάχεται εἰς τὸ αἰκρόν των, διὰ τὴν Νίκην—Νίκην ἡ ὁποία δὲν θὰ εἶναι μόνον Ἑλληνικὴ, ἀλλὰ παγκόσμιος: Νίκη τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀντιρρήσεως Ἠθικῆς.

Ὁ πόλεμος ποὺ μᾶς ἐπέβαλεν ὁ Ἰταλικὸς φασισμὸς θὰ ἦτο λάθος νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐντοπισμένης σημασίας ἑλληνοϊταλικὴ σύγκρουσις. Μετὰ τὴν εἰσβολὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ Μουσσολίνι ἐπήγαινε νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν μεγάλην τοῦ ἐξόρμησιν πρὸς τὴν Ἀνατολήν, βαδίζων ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν λεγεώνων τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἱστορία δὲν ἐπαναλαμβάνεται εἰμὴ ὑπὸ ὁρισμέναις μόνον προϋποθέσεσι, ποὺ δὲν ὑπῆρχον οὔτε εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς σημερινῆς Ἰταλίας, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀρχαία Ρώμη, ἐκείνη ποὺ ὑπέταξε τὴν Ἑλλάδα, ἦτο ἀκόμη ἀρκετὰ βάρβαρος καὶ ἡ βαρβαρότης τῆς ἦτο τὸ στοιχεῖον τῆς ἐπιθετικότητος καὶ τῆς ἰσχύος της. Ἀντιθέτως ἡ Ἑλλάς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο πολὺ ὥριμος, γηραιά, ἀπὸ γνῶσιν καὶ ἀπὸ πείραν. Σήμερα δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον. Ὑπὸ μίαν ἐννοίαν μάλιστα συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Ἡ ἔρεσις πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἄνοδον εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα—ποὺ συνεκέντρωνεν ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῆς δολοκλήρον σχεδὸν τὸν Ἑλληνισμόν—εἶναι ἐκδήλως ἰσχυρὰ καὶ ὥριμος ὅσον ποτὲ εἰς τὴν νεωτέραν περίοδον τῆς ζωῆς της. Ἐνῶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκ πλείστον ἀδιαφιλονικητῶν ἐνδείξεων διαπιστοῦνται κατάδηλα συμπτώματα καταπτώσεως καὶ παρακμῆς, τὰ ὁποῖα ἡ μελοδραματικὴ φύσις τοῦ φασισμού καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ του, ἀντὶ νὰ τὰ ἐλαττώσῃ ἐπιβύξῃ. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ὅλος ἰδιαίτερον θέμα, ἐνῶ σκοπὸς τοῦ σημειώματος τούτου εἶναι νὰ ὑποσημειώσῃ τὴν εὐρυτέραν, τὴν βαλκανικὴν σημασίαν τοῦ ἀγῶνος εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδύθημεν καὶ τοῦ ὁποῖου αἱ συνέπειαι διὰ τὴν Χερσονήσον τοῦ Αἴμου καὶ διὰ τοὺς λαοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς μόνον πρὸς τὰς συνεπείας τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 21 δύνανται νὰ παραβληθοῦν. Ὄντως, ἐάν οἱ πατέρες μας τῆς τρίτης δεκαετίας τοῦ 19 αἰῶνος ἐγκαινιάσαν μετὰ τὴν ἐξέγερσιν των τὴν ἱστορικὴν περίοδον, τῆς ὁποίας ὁ κύκλος ὠλοκληρώθη ἐντὸς τοῦ αἰῶνος, μετὰ τὴν ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν ὧν τῶν συνοίκων λαῶν, μετὰ τὸν σημερινόν τῆς ἀγῶνα ἡ Ἑλλάς φράσσει τὸν δρόμον εἰς τοὺς ἐκ Δυσμῶν ἐπιδρομείς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μακροῦ ἐσχεδίαζον τὴν κατάλυσιν τῆς ἀνεξαρτησίας ὧν τῶν λαῶν τῆς νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης καὶ τὴν πλήρη αὐτῶν ὑποδούλωσιν. Ὁ Ἰωάννης Μεταξὰς διεκήρυξε τοῦτο σαφῶς εἰς τὸν λόγον του. Καὶ εἰμῶθα εὐτυχεῖς πιστοποιούντες ὅτι τὰ γείτονα Ἔθνη, μετὰ τὰ ὁποῖα, πλην τῆς γεωγραφίας, συνδέουν τὸν Ἑλληνισμόν κοινὴ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ κληρονομία πολὺτιμος καὶ δεσμοὶ μακροὶ συμειώσεως καὶ ἀγῶνος, παρέχουν ἀφθονώτερα καθ' ἡμέραν δείγματα, πείθοντα ὅτι δὲν εἶναι συναισθηματικὸς ἀπλῶς ὁ λόγος τῆς ἐναγώνιου συμπαθείας μετὰ τὴν ὁποίαν παρακολουθοῦν τὰς φάσεις τῆς γιγαντιαίας πάλης, τὴν ὁποίαν μόνον διεξάγουμεν εἰς τὰς δυτικὰς πύλας τῆς Χερσονήσου μας, ἀλλὰ προὶδν τελείας κατανοήσεως τῆς ἀδιαφιλονικητοῦ ἀληθείας, ὅτι ἐκ τῆς ἐκβάσεως τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ κρίνεται ὅχι τὸ ἰδικόν μας μόνον ἀλλὰ καὶ τὸ ἰδικόν των μέλλον.

Ὁ παρὼν πόλεμος ἔθεσεν ἐπὶ τάπητος κατὰ τρόπον τελειωτικόν τὸ πρόβλημα τῆς αὐτοτελοῦς πολιτικῆς καὶ κρατικῆς αὐθυπαρείας τῶν μικρῶν λαῶν καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τῆς Ἠπείρου μας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλαχεν ὁ βαρὺς καὶ τιμητικὸς ρόλος, ἀμυνομένη τῆς ἰδίας τῆς ἀνεξαρτησίας, νὰ προμαχῇ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ὧν. Εἰς τὸν ἀγῶνα εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ὁρμὴ τῶν τέκνων τῆς ἀνέτρεψε τὴν λογικὴν τῶν ἀριθμῶν καὶ τὴν ἀναλογίαν τῶν δυνάμεων, τὴν ἐγκαρδύνει καὶ τὴν γιγαντώνει ἡ ἀναγνώρισις τῆς εὐρυτέρας ἀξίας τῶν ἐπιτυχῶν της καὶ πολλὰ λαπασιάζουν τὴν ὁρμὴν της αἱ συμπάθειαι μετὰ τὰς ὁποίας οἱ γειτονικοὶ λαοὶ τὴν περιβάλλουν. Πιστεύει ὅτι αἱ συμπάθειαι αὐταὶ θὰ τὴν παρακολουθοῦν ἀδιάπτωτοι μέχρι τέλους. Πιστεύει ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ μέχρι τέλους τὸ ἴδιον ὥριμον πνεῦμα κατανοήσεως τῆς κοινότητος τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν συνεπειῶν του καὶ ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῇ μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς βαλκανικῆς καὶ ὁποῖος, προδίδων τὴν ἰδίαν τοῦ ἱστορίου καὶ τὸ ἴδιον του μέλλον, θ' ἀφίνοτο νὰ παρασυρθῇ εἰς ἐνεργείας καὶ εἰς πράξεις ἱκανὰς νὰ περιπλέξουν τὸν ἀγῶνα της καὶ νὰ δημιουργήσουν εὐνοϊκὰς συνθήκας διὰ τὸν ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος, ἐάν ἐπληξεν αὐτὴν πρώτην, ἀσφαλῶς ὀλίγον ὑπελόγησε νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὸν στενὸν καὶ δημογραφικῶς πυκνότερον γῶρον τὸν ὁποῖον κατέχομεν οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ πολὺ πέραν τούτου ἀπέβλεψε καὶ ἀποβλέπει εἰς τὰς εὐρείας ἐκτάσεις, τῶν ὁποίων ἡ χώρα μας ἀποτελεῖ τὴν φυσικὴν προκάλυψιν καὶ ὁ λαὸς μας τὸ ἠθικῶς ὀχυρώτατον καὶ δυσάλωτον τείχος.

* ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ *

«Από τὰ παιδικά μου χρόνια μού φθάνουν οί ἀναμνήσεις γιά τόν πρῶτο Βαλκανικό πόλεμο καί ξαναζωντανεύουν τώρα μέ τόν σκληρόν ἀγῶνα πού διεξάγει ἡ φυλή.

Τελείωσαν ὅμως ὅλοι οἱ πόλεμοι, ὁ ἑλληνικός λαός εἶπε ὅτι αὐτά εἶναι τὰ σύνορά μας καί ἐβάλθηκε στή δουλειά νά κλείσῃ πληγές, νά ἐπανορθώσῃ καταστροφές, ν' ἀποκτήσῃ τήν ἀκμὴ καί τήν εὐημερία πού τοῦ ἀξίζουν ὑστερα ἀπὸ τόσους ἀγῶνες, ἀπὸ τόσο αἷμα πού ἔδωσε σὸ βωμὸ τῆς ἐλευθερίας. Ἀλλοιῶς ὅμως ἠθέλησε ὁ Ἰταλός, πού ὅσοι μελετοῦσαν τὴν ἱστορία καί μποροῦσαν νά ξέρουν κάτι περισσότερο, δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἦτο ὑπουλός ἐχθρός, ὅχι μόνο ἀπὸ τὸν καιρὸ πού κατέλαβε τὴ Δωδεκάνησο, ἀλλὰ καί νωρίτερα, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἐνεργοῦσε μέ κάθε τρόπο, πρὶν ἐξῆντα τόσα χρόνια, νά μὴν ἀφήσῃ τὴν Ἑλλάδα νὰ πάρῃ τὰ Γιάννενα, νά ἐπεκταθῇ πρὸς τὴν Ἠπειρο, γιὰ τὴν ὁποῖαν ἔτρεφε δολίους σκοποῦς καί δὲν τολμοῦσε ἀκόμα νά ἐσωτερικεύσῃ, γιὰ τὴν ἐπιβίωσίν του τοῦ ἐπέβαλλαν νά κολακεύῃ τοὺς Ἑλληνας. Ἀργότερα θὰ μποροῦσε νά κάνει, ὅπως ἐφάνταζόταν, ὅτι ἔκαναν οἱ Γενοβέζοι καί οἱ Βενετσιάνοι στὴν Ἑλλάδα, νά ἐπιβάλῃ τὴ δουλεία, τὴν σκλαβιὰ στὸν αἰῶνα αὐτὸν τῶν φῶτων, ὅπως τὴν ἐπέβαλε στὰ Δωδεκάνησα.

Δοκίμασε, μ' ἂν ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τὸν

κλέφτη, ἀγαπᾷ καί τὸ νοικοκύρη, κι' ἀντὶ ν' ἀνεμίζονται οἱ σημαίες τῆς σαθρᾶς ἰταλικῆς αὐτοκρατορίας στὰ Γιάννενα καί στὴν Ἀθήνα, κυματίζουν οἱ σημαίες μέ τὸ ἐλπιδοφόρο χρῶμα καί τὸν πολεμιστὴ Ἅγιο Γεωργίον στὴν Κορυτσά, στὴ Μοσχόπολι, καί θὰ κυματίζουν, ὅταν θὰ κυκλοφορήσῃ αὐτὸ τὸ τεῦχος τῆς «Νεολαίας», σὸ Ἀργυρόκαστρο, στοὺς Ἁγίους Σαράντα καί στὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ Χειμάρρα, πού οἱ ἔθνικοι ἀγῶνες τῆς δὲν ἐννῶρισαν ἀνάπαυλα, αἰῶνες ὅλους.

Μέσα σ' ἓνα παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ γίνεται ὁ πόλεμος.

Ἐγὼ μπρὸς στὰ μάτια μου τὸ βιβλίο μιᾶς Γαλλίδος πού ἔζησε τίς ἡμέρες τῆς πολιιορκίας τῶν Ἰωαννίνων καί προχώρησε μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν στὰ ἴδια αὐτὰ μέρη πού τώρα ἀπελευθερώνονται. Οἱ ἐντυπώσεις τῆς ἀπὸ τὸ Ἀργυρόκαστρο πού ἐγράφοντο μέρα μέ τὴν ἡμέρα, μού γεμίζουν τὰ μάτια δάκρυα.

«... Ἑλληνες ἀξιωματικοὶ εἶναι γύρω μας, γράφει. Μιλάμε γιὰ τὴν Γαλλία, γιὰ τὴν Ἑλλάδα, κατόπιν γιὰ τὸν πόλεμο, τὸ Ἀργυρόκαστρο (εἶχε ἀπελευθερωθῇ πρὶν δυὸ μέρες), τὰ Γιάννενα. Ὁ Μητροπολίτης τοῦ Ἀργυροκάστρου, Βασίλειος, εἶναι κι' αὐτὸς παρὼν καί τοῦ ἱστοροῦμε πῶς περάσαμε τίς ἡμέρες τῆς πολιιορκίας.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴ Μητρόπολι, μπαίνουμε στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἀργυροκάστρου, βωμὸ πατριωτικῆς,

ὅσο καί Χριστιανικῆς πίστεως. Εἶναι μικρὸς καί σκοτεινός. Τὸ τέμπλο μᾶς κρατᾷ γιὰ λίγο μὲ τὰ ξυλόλυπτά του, ὅπου ἔχουν μέ τέχνη σκαλιστῇ, κατὰ τὴν βυζαντινὴ παράδοσι, λουλούδια καί πουλιά».

.....
Ἄλλοθι γράφει ἡ ἴδια Γαλλίδα γιὰ τὸν ἑλληνισμό αὐτὸν τῆς Βορείου Ἠπείρου πού ὁ δόλιος ἐχθρὸς ἐζήτησε νά ἐξοντώσῃ. «Στὶς διαφιλονικούμενες ζῶνες οὔτε ἓνα δὲν θρῖσκα χωρικό πού παραπονεῖται, πού δὲν ἐκφράζει τὴ χαρὰ του πού πλήρωσε μέ τὴν καταστροφὴ τοῦ χωριοῦ του καί τὴν ἐξανέμεισι τῆς ἴδιας του περιουσίας τὴν ὑπερηφάνεια νάναί ἐλεύθερος, τὴν εὐδαιμονία νάναί Ἕλλην... Ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνεια αὐτῇ, ἡ χαρὰ αὐτῇ δὲν εἶναι ἀσφαλισμένες γιὰ τὸ μέλλον σ' ἐκείνους πού μεθοῦν ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῆς ἐλευθερίας σήμερα... Καί δὲν ξεύρω καμμιὰ ἄλλη περισσότερο ὀδυνηρὴ ἀγωνία, ἀπὸ αὐτὴ πού ἐβλεπα σὸ ἴδιο ἐρώτημα πού ὑπέβαλαν καί οἱ ταπεινότεροι χωρικοὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου στοὺς ξένους πού περνοῦν ἀπὸ τὸν τόπο τους:

— Σεῖς πού ἐρχόσαστε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, τί λέτε; Θὰ μείνουμε Ἕλληνες;»

Ὑστερα ἀπὸ εἴκοσι ἐπτὰ χρόνια ἤρθε ἡ ὥρα ν' ἀκούσουν τὸ ναί.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

Γράμματα
ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Ο ΛΑΟΣ ΜΑΣ

Ἀγαπητά μου Ἑλληνόπουλα,

Ἀνάμεσα στὶς ὑπέροχες καθημερινὲς ἐκδηλώσεις τῆς ἀκατάβλητης ψυχικῆς δυνάμεως, μέ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἕλληνας Λαὸς ἔχει ἀποδυθῇ καί διεξάγει τὸν σημερινὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα του, θὰ σᾶς ἀναφέρω τρεῖς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις, πού ὑπέπεσαν στὴν προσωπικὴ μου ἀντίληψιν, τίς τελεῖται αὐτὲς μέρες.

Ἡ πρώτη εἶναι ἓνα γράμμα τοῦ ὑπαξιωματικοῦ Ἀστέρη Κοθδατζί (42) 14 τ. τ. 490). Τὸν εἶχα γνωρίσει σάν ἑνα λεπτόν, εὐδαίητο καί σεμνὸ πνευματικὸ νέο, πού ἡσυχολεῖτο μέ πολλὴν ἐπιτυχία στὴ λογοτεχνία. Ἰδοὺ τί μού γράφει: «Εἰμαι γιομάτος ἀπὸ ἐθνικὴ περηφάνεια. Βλέπω κατὰ πρόσωπο τὰ Ἑλληνικὰ διειρά κι' εἶμαι ὡς τὸ βάθος τῆς ὑπάρξεώς μου ἀλλαγμένος. Ἀπάνου στὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἠπείρου γράφονται καινούργια ἀκριτικὰ ἔπη. Πόσο περήφανος εἶμαι πού ἡ τύχη μού ἐπεφύλαξε αὐτὴ τὴ μεγάλη τιμὴ, νάμαι κι' ἐγὼ ἓνας ἀπὸ κείνους πού τὰ συγγράφουν! Ἡ μητέρα μου, καθὼς με φιλοῦσε ὅταν ἐφευγα, κράταγε ὅσο μποροῦσε τὰ δάκρυα. Εἶχε ξυπνήσει μέσα τῆς ξαφνικά ἡ Σπάρτη, κι' ἡ μητέρα μου, ἡ Ἑλληνίδα, σκέφτηκε τὴν Ἑλλάδα μας. Μὲ ξαναφίλησε σὸ μέτωπο, μούδωσε τὴν εὐχὴ τῆς κι' ἓνα σταυρὸ ποδχε στίασει ὅλη τὴ νύχτα καί μοῦπε: «Νὰ ξαναγυρίσης, ἀλλὰ νὰ γυρίσης νικητής!» Πόσο ξαφνιάστηκα, κα-

νεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ ἄλλος ἀπὸ μένα πού τὴν ἤξερα αὐτὴ τὴ γυναῖκα, πόσο ἔτρεψε γιὰ μένα, πόσο δὲν μποροῦσε νὰ κἀνῃ χωρὶς νὰ μὲ βλέπῃ κάθε βράδυ νὰ γυρίζω σὸ σπίτι. Ἔτσι ξαφνικά ἀλλάξαμε ὅλοι. Ἡμᾶστε ἥσυχτοι ἀνθρώποι τῆς σκέψεως, ἥρεμοι, κλεισμένοι μέσα στὸν ἑαυτὸ μας κι' εἶχαμε προσπαθῆσαι νὰ καλλιεργήσουμε γύρω μας μιὰ εἰρήνη. Τώρα ὅμως ὅλα ἀλλάξαν. Δὲν μπορεῖ κανένας ν' ἀντικρύσῃ τὴ θάλασσά μας, αὐτὴ τὴν ἀγία γῆ καί νὰ μὴ τὸν πιάσῃ αὐτὸ τὸ ὑπέροχο πνεῦμα τοῦ ἡρωϊσμοῦ, πού μᾶς κατέχει ὅλους ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες στρατιῶτες ἐδῶ πάνω».

Ἡ ἄλλη ἐκδήλωσις εἶναι ἐπίσης ἓνα γράμμα, πού ἔστειλε ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ἡ διδασκάλισσα Εὐθυμία Πάσχου στὸν σύζυγό της, πού εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος ἐδῶ. «Τὸ σπίτι μας κατέρρευσε—τοῦ γράφει μέ τὸν ἀπλούστερο κι' ἡρεμώτερο τρόπο—, ἀλλὰ ἐμεῖς, δέξα τῷ Θεῷ, σωθήκαμε. Μένουμε τώρα σὸ χωριὸ Χ... κι' εἶμαστέ καλά. Μὴ στενοχωριέσαι γιὰ τὸ σπίτι καί γιὰ τὰ πράγματα. Ἀς νικήσουμε τοὺς βαρβάρους ἐπιδρομεῖς καί χαλάλι κάθε θυσιᾷ! Ἡ μικροῦλα μας περιμένει νὰ τῆς στείλῃς μιὰν κούκλα!».

Ἡ τρίτη περίπτωσις εἶναι μιὰ σύντομη κουθέντα πού ἀρπάξε τὸ αὐτὸ μου μέσα σ' ἓνα λεωφορεῖο. Δυὸ εἰσπράκτορες κι' ἓνας ἐπιβάτης κουθέντιαζαν γιὰ τίς μεγάλες οἰκονομικὲς δυσκολίες πού ἐδημιούργησε ὁ πόλεμος στὴν ἐργασία τῶν αὐτοκινήτων συγκοινωνίας. Ὁ ἓνας εἰσπράκτωρ εἶχε χάσει, εἶπε, τὴ θέσιν του. Ὁ ἐπιβάτης ἐξηγοῦσε πῶς τὸ δικό του αὐτοκίνητο εἶχε ἐπιταχθῇ καί τώρα ἐργαζόταν ὡς ἐργάτης σὲ κάποιο μηχανουργεῖο. Καί τότε ὁ εἰσπράκτωρ πού εἶχε χάσει τὴ θέσιν του, εἶπε μετ' ἡρεμῆς καί σταθερῆ φωνῆς: «Δὲ βαρύνεσαι! Ὅ,τι καί νὰ γίνῃ, ψωμί καί νερό πάντα θὰ βρίσκεται. Νὰ τοὺς νικήσουμε μιὰ ἐμεῖς, καί γιὰ ὅλα τ' ἄλλα ἔχει ὁ Θεός!»

Μὲ ἐθνικοὺς χαιρετισμοὺς
Μελῆς Νικολαΐδης

‘Αγαπήτμη’ «Νιουλαία»,

Κλάψιμι τούν ιέρμου διγιότ’ χαντακώθ’κα από ‘κειά πού δέν τόν πιρίμ’να. Τήν λέπ’θα ού καψηρός σάν τὸ σκυλί στ’ ἀμπέλι, πού λιέν’ στού χουριό μ’, κί τώρα τὸ φουσουλουργάου κί δέν κρουών’. Δίν φταίου δμοις ού δύστυχους. ‘Ικειός ού Βάγγος ού Σφαλιάρας μὲ πῆρι στού λιμό τ’, ἀλλά πού θά μ’πάη; ‘Οντας τούν βρώ—ἀερ’κό ἔγινε κί χάθ’κε ἀπ’ τόν λόχου—θάν τ’ ἀστράψ’ σφόντυλου πού θά τοῦ φανῇ ού οὐρανός βιδοῦρα!

‘Αλλά ἀκ’ ν’ ἀκούσις τί λέπ’θα ού ἔρμους κί κρίνε κί τοῦ λόγου σ’ ἰάν λέχου δίκου νά εἰμι τιθλιμέν’ς. Τά προψές πού μπηκάμ’ στήν Κορ’τσά πῆρα τοῦ Βάγγου κί κάναμ’ γυρουβολιά γιά νά γδοῦμι τ’ ἀξιουθέγιατα. ‘Ικειά τοῦ λ’πόν πού παγιέναμι νάσ’ κί γλιέπ’ ἴναν γυλιό φρατέλ’κο.

—‘Αρπα τ’ν, οὔρὲ Μήτηρου, μί κρέν’ οὔ Βάγγους.

—Τί νά τούν κάν’ οὔρὲ, τ’ ἀντικρέν’. Σκυλέες θί νάχ’ μέσα...

—Οὔρὲ πάρ’τουν, μί ξανακρέν’ μπουρεϊ κάτ’ νάχ’...

Γιά νά μὴ τοῦ χαλάσ’ τοῦ χατῆρ’ σκούθ’ τούν παίρνου κί ἀρχινῆσαμ’μαζι νά τούν ψαχουλεύουμ’. ‘Αλλου νά στού κρέν’ κί ἄλλου νά λέγλιπς τί εἶχι μέσα. Κουρδιλίτσες, μεταξ’τά χαμπέρια, γυάνα μπιχλιμπ’δάκια κί χίλια δυό βαζάκια μί μυρουδ’κά. ‘Ο Βάγγος ἀρχίν’σι νά τὰ ἐξιτάξ’ οἷλα κί οἱ μίνια στιγμή βάζ’ οὔ λουμπουδίτ’ς τ’ς φουνές.

—Ζήτου οὔρὲ Μήτηρου, ζήτου...

—Γιατί οὔρὲ Βάγγου;

—Δίν γλιέπ’ς, μί κρέν’; ‘Ιφοῦνο τοῦ βαζάκ’ λέχ’ παποδόγλυμα πού εἶν’ ἴνα κί ἴνα γιά τὰ ζουφια.

—Δηλαδή οὔρὲ Βάγγου;

—Δηλαδή ἀμα πασαλειφτεῖς μί δαύτου ζουφίου δίν ματαζυγών’!...

Μόλ’ς τ’ ἀκούσ’ ἴφοῦνο, π’ λίες, δέν χάνου κινό, ἀρπάξ’ τοῦ βαζάκ’ κί πασαλείβουμ’ ὀλάκηρους, πού νά μὴν ἴεσουνα.

‘Οντας πῆγα δμοις στούν καταυλισμό δλ’ οἱ συνάδελφ’ σηκώθ’καν στού ποδάρ’.

—Οὔρ’ τί βρουμάει, οὔρ’ τί βρουμάει, φουνάζ’νε. Τσοῦπς ἀπ’ τῇ Ρώμ’ ἦρθαν ἰδῶ; ‘Ιγὼ οὔ καψηρός κρύφ’κα ὅσου μπόρεσα ἀλλά στού τέλους μί ἀνακλύψαν’ κί ἡ καρπαζά πού λέπ’σι δίν πιριγράφιτι. Σάν νά μὴν ἴεφτανε αὐτό μὲ φουνάζ’ κί οὔ κυρ Λοχαγός.

—Δίν ντρέπεσ’ οὔρὲ Μήτηρου, μί κρέν’ κουρίτο’ λέγινης κί ἰέθαλις μυρουδ’κά.

—‘Οχ’ κύρ Λουχαγέ μ’ τοῦ ἀντικρέν’ παπαδόγλειμα γιά τὰ ζουφια, ἰέθαλα οὔ ἔρμους...

—‘Αν’ μουρέ, μί λυέει, ἀντι στού ποτάμ’ κί πλύσ’γιατί ἀν νυχτώσ’ κί δίν γλιέπ’ν τῇ φουστανέλλα σ’ θά οἱ πάρουν γιά φρατέλου κί πᾶς χαμέν’ς... Θά φᾶς ξύλου πού δίν θά ξέο’ς πού θά τοῦ βάλ’ς...

Πῆρα τὰ θριμένα μ’ οὔ καψηρός, τράθηξα στού π’τάμ’ κί πλιένουμι κί ἀκόμα πλιένουμ’. ‘Αλλά πού θά μοῦ πᾶπ οὔ Βάγγος. Θά τούν πιάκ’ στὰ χέρι μ’ κί τότενις θά τούν μάθ’ ἰγὼ νά μὴ κουραδέθ’ ἀλλ’ βουλά.

Διατιλῶ δμέτιρος, δηλουνότ’ ἰγὼ

ΜΗΤΡΟΣ ΒΙΔΟΥΡΑΣ

οὔ ἰδίους

‘Η ἱστορία της

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗΣ

‘Η θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου δέν εἶναι μόνον ἡ προστάτις τοῦ μαχομένου στρατοῦ μας ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων πού ἡσέθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς κατ’ ἐτορπιλλίαν ἀνάνδρας τὸ καταδρομικόν μας «Εὐλη», ἀλλὰ εἶναι καὶ ἡ προάγγελος τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀνευρέσεώς της εἰς τὸ κτήμα τοῦ πλουτοῦ Τηνιακοῦ Δοξάρου.

Δυὸ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασι, ἓνας πτωχὸς γέρος Ἀνδριώτης κάτοικος τῆς Τήνου, ὁ Μιχαὴλ Πολυζῶς, εἶδε στὸν ὕπνῳ τοῦ τὴν Μεγαλόχαρη ἢ ὅποια τοῦ εἶπε:

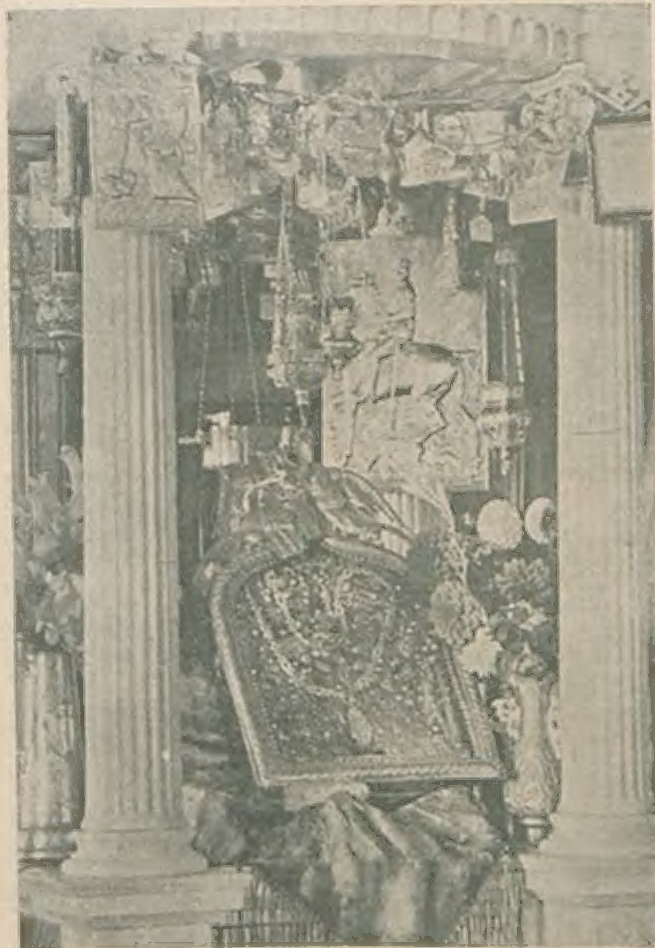
«Πήγαίνε, Μιχαῆλ, νά σκάψῃς στὸ κτήμα τοῦ Δοξάρου. Ἐκεῖ θὰ βρῇς τὴν εἰκόνα μου καὶ μὲ τὴν βοήθειά μου θὰ διώξετε τοὺς

ἢ μοναχὴ τῆς Μονῆς Κεχροθουρίου, Πελαγία, δραματίζεται τὸ ἴδιον ὄνειρο τοῦ Πολυζῶ. Ἀμέσως κατέβηκε στὴν πόλιν τῆς Τήνου καὶ ἀφηγήθη τὰ τοῦ ὁνείρου της εἰς τὸν τότε Ἐπίσκοπο Τήνου Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος καὶ διέταξε ἀμέσως τὴν διενέργειαν ἀνασκαφῶν.

Ύστερα ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνας εὐρέθησαν τὰ εἰρεπια μεσαιωνικοῦ Χριστιανικοῦ Ναοῦ, ὡς καὶ μαρμαρίνη πλάξ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν:

«ΘΩΣ ΖΩΗΣ ΟΙΚΙΔΙΩΝ ΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΩΙ ΔΕΣΠΟΤΗ ΜΟΥ ΤΩΙ ΑΓΙΩΙ ΊΣΙΔΩΡΩΙ»

‘Η ἁγία εἰκὼν ἀνευρέθη τὴν 30 Ἰανουαρίου 1823 ἀπὸ τὸν ἐργάτην τῶν ἀνασκαφῶν Μάτσαι ἢ Σπανόν. ‘Η σκαπάνη τοῦ ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς εἰκόνης καὶ τὴν ἐ-

‘Η θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Μεγαλόχαρης.

ἐχθροὺ ἀπὸ τὴν πατρίδα. Κανέναν δέν ἔχεις νὰ φοβῆσαι».

‘Ο Πολυζῶς μ’ ἄλο πού ἦταν θεοφοβούμενος καὶ καλὸς Χριστιανὸς ἠμέλει νά πᾶη στὸ κτήμα τοῦ Δοξάρου νά σκάψῃ. Ὑστερα ὁμοῦ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ξαναβίβει ὁμοῦ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἡθεομήτωρ ἐξήτησεν ἐπιτακτικῶς ἀπὸ τὸν γέρον Μιχαῆλ νά ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολήν της.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Πολυζῶς ἀπὸ ἐξήτησε τὴν ἀδειαν τοῦ Δοξάρου, ἐπῆρε μερικὸς συγγενεῖς του καὶ ἀρχισεν νά σκάβῃ.

Μὴ εὐρίσκων ὁμοῦ τίποτε ἐξαρρήθη καὶ ἐγκατέλειπε καὶ αὐτὸς καὶ οἱ συγγενεῖς του τὴν προσπάθειάν των.

Τὸν Ἰούνιον ὁμοῦ τοῦ 1822

χώρισεν εἰς δύο. Ἐφερὶ δὲ καταφανὴ τὰ ἰχνη φωτιάς κατὰ τὸ κάτω ἀριστερὸν μέρος, ἐξ οὗ πιστεύεται ὅτι ὁ ὅπῳ τοῦ μοναχοῦ Ἰσιδώρου ἀνεγερθεῖς Νῆας κατατοσάφη ἀπὸ πυρκαϊάς.

Ἐκτός τῶν ἀπειροπληθῶν θαυμάτων της ἡ Ἁγία εἰκὼν ἐθεράπευσε, ὡς γνωστὸν, καὶ τὸν αἰμνηστον Στρατηλάτην Κωνσταντῖνον, ὅστις ἡμιεγερθεὶς εἰς τὴν κλινὴν τοῦ διὰ νά ἀσπασθῇ τὴν θείαν εἰκόνα ἤτις εἶχε τότε διακομιθῇ ἐκ Τήνου, ἡσθάνθη ὅτι τὸ πνευματικὸν ἀπόστημα ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἔπασχεν, ἐσπασε τὴν στιγμήν καθ’ ἣν ἐπέθετε τὰ χεῖλη τοῦ ἐπὶ τῆς εἰκόνης.

ΜΗΤΣΟΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Απόψε έρχομαι κοντά σας διότι θέλω να έπικοινωνήσω μαζί σας, όχι ως Υπουργός των Οικονομικών, διά να είπω αριθμούς και να διηγήσω περί νόμων και μέτρων της αρμοδιότητός μου, όπως έκαμα πρό ημερών, αλλά ως ένας από τα εκατομμύρια των Έλλήνων οι οποίοι παρακολουθούμε με ευγνωμοσύνη και ένθουσιασμό την πίστη, την θέληση, την αποφασιστικότητα, το θάρρος και τον ήρωισμό με τον οποίον το Έθνος υπερέβη τις βουνοκορυφές του Σμόλικα και της Μάροθας και προχωρεί εις την πραγματοποίησιν, μετά την ήθικην νίκην που κατήγαγεν από της πρώτης στιγμής, της στρατιωτικής. Επιθυμώ απόψε να σας διηγήσω διά την Νεολαίαν των μετόπισθεν, δι' αυτά τα ήρωικά κορίτσια και αγόρια, της Έθνικής Οργανώσεως, τα οποία από της πρώτης στιγμής της έπιδρομής του έχθρου έστάθησαν ανάμεσα μας ένθουσιώδεις κήρυκες και φανταικοί πιστοί της νίκης, έστάθησαν βοηθοί των κρατικών δυνάμεων και συνέδραμον και συνδράμουν με όλον έν ζωηρότερον ρυθμόν εις κάθε εργασία, όπου τους έζητήθη ή συνδρομή και αι υπηρεσίαι των.

Προτού όμως είπω οτιδήποτε διά τα κορίτσια και τα αγόρια της μεγάλης οργανώσεως αισθάνομαι ότι έχομεν όλοι καθήκον ν' αφιερώσωμεν την σκέψιν μας, δόκλῃνον την σκέψιν μας εις τους ήρωας του Μετώπου.

Τίποτε άλλο εκτός από την έκφρασιν της απεράντου Έθνικής μας ευγνωμοσύνης δεν ήμπορούμεν έν τούτοις να είπωμεν κατά τις στιγμάς αυτές προς τους ήρωας. Ίσως μάλιστα τα λόγια μειώνουν την αξίαν του μεγάλου των έργου. Η Ίστορία θα διηγήσῃ γι' αυτούς και θα διηγή ή επί χυλιάδας έτών, όπως διηλεί διά τους ήρωας των Μαραθώνων.

Ηθέλησα να σας διηγήσω διά τα μέλη της Έθνικής Οργανώσεως της Νεολαίας, διότι αισθάνομαι την ανάγκην ότι επέστη ή στιγμή να πληρώσωμεν εις τους έχθρους μας ένα ακόμη λογαριασμόν.

Έχω εδώ εμπρός μου ένα φύλλο της «Τζιοννάλε νι' Ιτάλια». Είναι το περιοδικόν Μαΐου. Ο περίφημος βαλκανιολόγος της, ένας κάποιος Οδγκο Καντσιάνο, γράφει περί της Έθνικής Οργανώσεως της Νεολαίας και την ύψίζει και την ελπιεύεται. Θα σας διηγήσῃ επί λέξει τι γράφει, αλλά αρκετή είναι ή απέχθεια που αισθανόμεθα κατά των έχθρων μας και άσφαλώς ούδεις λόγος υπάρχει διά να την αυξήσωμεν. Σας λέγω έν περιλήψει ότι ο κύριος αυτός ελπιεύετο τα παιδιά μας, «Είναι, γράφει, καμπούρικα, αδύνατα, καχεκτικά, και έχουν βαρύνον άνατολίτικο βήμα. Δεν έχουν την «οελλέτο» των Ιδικών τους «μπάλια» και των «άβανγουαρντί» τους. Ούτε έχουν το παράστημα των Ιταλοπαίδων. Δεν ξεύρουν να βαδίζουν το περίφημο βήμα της χήνας. Και όταν παρελαύνουν μιλούν και γελούν».

Μ' έπικραναν αυτά τα λόγια. Κι' έφύλαξα από τότε το φύλλο της «Τζιοννάλε νι' Ιτάλια» γιατί είχα την πεποίθησιν, την άπόλυτον πεποίθησιν, ότι θα έλθῃ ή ώρα που ή Έθνική Νεολαία θα δώσῃ με το έργο της την άπάντησιν.

Σήμερα ή άπάντησις αυτή είναι άποστομωτική. Σήμερα από σας μιλώ μου φαίνεται ότι είναι περιττό να λέμε σ' άπάντησιν της συκοφαντίας λόγια. Η άπάντησις έδόθη με έργα, με φωτιά και με μύδρους.

Τα Παιδιά της Έθνικής Οργανώσεως της Νεολαίας πήραν μέρος στα έργα αυτά. Προσέφεραν και προσφέρουν τεραστίαι Έθνικές υπηρεσίαι.

Ποίαι είναι αυτές αι υπηρεσίαι το γνωρίζουν αυτή τη στιγμή όλοι οι Έλληνες. Και ο Αρχηγός της Κυβερνήσεως, του οποίου έργον του και «παιδί του», όπως το ονόμασε, είναι ή Οργάνωσις της Έθνικής Νεολαίας, έχει κάθε δικαίωμα να είναι υπερήφανος. Όλοι οι μόχθοι του και όλα αι έλπίδες του εδικοώθησαν εις μίαν υπέροχον εξόρμησιν αυτών των παιδιών.

Και τι δεν έκαμαν τα παιδιά της Νεολαίας! Έν πρώτοις έδοθήσαν και βοηθοί εις το έργον της Παθητικής Άεραμύνης. Οπουδήποτε έγιναν βομβαρδισμοί τα είδαμε να τρέχουν εις το μέρος του κινδύνου με πνεύμα αυταπαρήσεως και αυτοθυσίας. Το έργον της καλύψεως των φώτων είναι έν πολλοίς έργον Ιδικόν των. Εις τους σταθ-

μούς Πρώτων Βοηθειών και εις τα νοσοκομεία τα βλέπομεν μεταξύ των πρώτων. Εις το έργον της αντιμετώπισεως της κατασκοπέας και των υπόυλων μεθόδων του έχθρου πρωτοστατούν. Εις τον κοινωνικόν έρανόν επίσης. Εις τις εθνικές εξορμήσεις έχουν την πρωτοβουλίαν. Κάθε χαρά μας τους εύρίσκει πρωτοπόρους.

Εις τις δημοσίας υπηρεσίας οι Φαλαγγίται και αι Φαλαγγίτισσες πληρώνουν με θελοντικήν εργασία τα κενά τα οποία έδημιουργήσαν συνεπεία της έπιστρατεύσεως. Και εργάζονται με υπέροχον ζήλον, τον οποίον αισθάνομαι την ανάγκην να εξάρω.

Εις το Ιδικόν μου Υπουργείον διακόσια παιδιά της Νεολαίας προσφέρουν με φανατικό ζήλο τις υπηρεσίας των. Και διευθύνονται και τηματάρχαι, άνθρωποι συνήθως μεμψιμοίροι και αύστηροί, δεν εύρισκουν λόγους διά να εξάρουν την εργατικότητα και τις υπηρεσίας των θελοντών αυτών.

Ακόμη κατ' αυτές έπωμίσθησαν οι Φαλαγγίται και αι Φαλαγγίτισσες νέαν εργασία. Την διάδοσιν του Πολεμικού μας Λαχείου, αι πρόσδοι του οποίου διατίθενται διά την Κοινωνικήν Πρόνοιαν και διά τον Στόλον. Και αισθάνομαι την ανάγκην να συστήσω όπως ο λαός τους βοηθήσῃ εις το νέον των έργον, διότι ούτω θα ένισχύσῃ και το Λαχείον και την Οργάνωσιν, υπέρ της οποίας θα άπομένη σημαντικόν κέρδος, ή προμήθεια την οποίαν εκέρδιζαν οι Ιδιώται πωληταί.

Δεν είναι όμως μόνον αι υπηρεσίαι. Κάτι άλλο μεγαλύτερον προσφέρει ή Οργάνωσις, την πνοήν της, την θερμήν πνοήν της Νίκης. Προσφέρει τον ένθουσιασμόν, τις ζητωκραυγάς της, είναι ή πρωτοπορία του αγώνος εις τα μετόπισθεν.

Τας εύσταλεις, τις πυκνάς, τις πειθαρχημένες της φάλαγγας, τις καμαρώνει το Έθνος δόκλῃνον με ένθουσιασμόν και έλπίδα. Διότι αύριον αι φάλαγγες αυτές θα ταχύσουν εις άλλα ήρωϊσμοί προς τα σύνορα ν' αντικαταστήσουν τους γενναίους που πολεμούν σήμερα εκεί.

Άλλά άφού υπακούοντας στις παρορμήσεις της καρδιάς μου, άνοιχθηκα σ' ένθουσιασμούς, νοιώθω την ανάγκην να μιλήσω και γιά μια άλλη Νεολαία, την Άγγλική. Όχι διότι είναι φίλη και σύμμαχος και άδελφή εις τον αγώνα υπέρ της Δικαιοσύνης, της ανθρώπινης ελευθερίας και αξιοπρεπείας.

Επειδή από τους κόλπους της Νεολαίας αυτής βγήκαν και βγαίνουν οι ήρωϊκώτεροι άνδρες, αυτοί που κρατούν στους ώμους των την άμυνα μιάς δλοκλήρου χώρας, των θεσμών και των ιδεωδών της. Τι όφείλει ή Άγγλία εις τους ήρωϊκούς άεροπόρους της, τα παιδιά των 20 και 22 έτών, δηλ ή ύφήλιος το γνωρίζει. Η Έλληνική νεότης είναι σήμερα εύτυχης διότι υπερασπίζουσα με πάθος και αυταπάρησιν το πατρικόν μας έδαφος και τα έλληνικά μας ιδεώδη έχει συμπαράστατή της τέτοια Νεολαία.

Πρό όλλγων ήμερών ώμίλησεν ο κ. Μουσοσολίνι ότι τον μισούμεν όλοι οι Έλληνες, πτωχοί και πλούσιοι, οι κάτοικοι των πόλεων και των χωριών. Και παρενεύετο ο κ. Μουσοσολίνι διά το μίσος αυτό. Άλλά διατί; Έλησμήνησεν όσα μεταξύ άλλων είπε πρό καιρού, όταν ή χώρα των Τσέχων έπαυσε να υπάρχει; Δεν είπε τότε ότι λαός που δεν έστάθη στα σύνορά του να υπερασπίσῃ τις ελευθερίας του είναι ανάλιος των ελευθεριών αυτών και διά τοϋτο δικαίως τις έχασε; Πώς άπορεί τώρα, διότι ήμεεις οι Έλληνες τον μισούμε και διδομε εις τις ύβριστικές προτάσεις του της 28 Οκτωβρίου με πάθος, με πίστι επί την νίκην, άπάντησιν με μύδρους και με φωτιά;

Ημεεις οι Έλληνες θέλομε να ζήσωμε ελεύθεροι ή ελεύθεροι να πέσωμε εις το πεδίον της τιμής.

Διότι ήμεεις οι Έλληνες δεν είμεθα ένας οποιοσδήποτε λαός, μία χώρα με σύνορα.

Η Έλλάς και ο Έλληνισμός είναι Ίδέα. Μία Ίδέα που δεν έχει όρια. Που κατοικεί στην κάθε χώρα, στην κάθε γῆ, πέραν από τις θάλασσες και τους ώκεανούς και σε κάθε ελεύθερη ψυχή. Και ή Ίδέα δεν καταπολεμείται με τάνκς και με άεροπλάνα και άπειλάς. Η Ίδέα όταν φωλιάζῃ σε ψυχές, όπως της Έλληνικής μας Νεότητος, θριαυεί και γίνεται φωτιά και σίδερο και νικᾷ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Σάν έμεινε χωρίς προ-
στάτη ή κυρά Δημήτραϊνα,
άφησε τή Σέριφο, πήρε τόν
παιδί της και ήρθε στόν
Περαία, σέ κάποιους συγ-
γενείς του άντρός της. Μά
έκει τής είπαν πώς δέν είχε
νά περιμένη πολλά πρά-
ματα άπ' αυτούς. Έπρεπε
νά ξενοδολεύη. Καί δού-
λεψε ή χήρα Δημήτραϊνα.
Άξιοχέρα όπως ήτανε καί
δυνατή γυναίκα, δέν άγκο-
μάχησε ποτέ γιά τή δου-
λειά.

Έτσι πέρασαν χρόνια δ-
λόκληρα βαρείας ζωής. Σ'
δλον αυτό τόν καιρό, ή χή-
ρα ή νησιώτισσα στάθηκε
σάν τόν καλό τόν καπετά-
νιο: καί στίς μπουνάτσες
καλή καί στίς φουρτούνες.

Σάν έγινε παλληκαρό-
πουλο ό γυιός της κι' έμα-
θε καί κάμποσα γραμματά-
κια, μήτ' έκανε μαθητούδι σ'
ένα σιδηρουργείο. Πρόσχα-
ρο παιδί, καλόκαρδο, μέ ά-
νοικτό πρόσωπο, μέ κατσα-
ρά μαλλιά, είχε καί μπρά-
τσα σιδερένια. Είχε κληρο-
νομήσει τή γερωσύνη τής
πατρικής του ρήτσας καί
μέσ' στίς φλέβες του έτρεχε
τό ζεστό αίμα τών παληών
θαλασσιώνων πού άρμένιζαν
Μπαρμπάρια καί Τούνεζι
καί κουβαλούσαν βίος τόν
φλουρί καί τό χρυσάφι. Ό
Μιγάλης γίν' έκανε είκοσι χρο-
νών κι' έπαιρνε μεροδοϋλι
σωστού έργατή. Κι' αλή-
θεια τ' άξιζε, γιατί σάν ά-
νασκούμπωνε τά μπράτσα
κι' έπαιρνε τή βαρεία, έτρε-
με ό τόπος.

Τό βράδυ, σάν σχολούσε
άπό τή δουλειά, έτρεχε νά
κουβαλήσ' τά ψώνια τής
μάνας του, πού τόν περίμε-
νε στήν πόρτα.

— Καλησπέρα, μάνε.

— Καλώς τόν γυιόκα
μου. Πάλι πολλά έξοδα έ-
κανες, παιδί μου.

— Έχει ό Θεός, μάνε.

Κι' έμπαινε μέσα νά πλυ-
θ' ή, νά ξεποστάσ' στό σπι-
τάκι του. Γιατί ό Μιγάλης
οϋτε παρέες πολλές έκανε,
οϋτε στίς ταβέρνες άσώ-
τευε. Τό πολύ-πολύ κανένα

να: νάχη καλούς συγκάτοι-
κους, μιά οίκογένεια άπό τήν
Πάρο, τόν Στεφανή τόν Χά-
λαρη μέ τήν άδελφή του
καί τή μάνε του. Ό Στεφα-
νής ήτανε καλό παιδί κι'
αυτός. Δούλευε στό Μώλο
καί ή άδελφή του, νόστιμο
καί ντροπαλό κορίτσι, στήν
«Υφαντουργική». Συχνά,
τήν Κυριακή, ό δού οίκο-
γένειες σμίγανε νά πάνε
μαζί στήν έκκλησία: Μπρο-
στά τά παιδιά, σάν άδέρ-
φια, καί πίσω οί μανάδες,
οί χαροκαμένες μέ τά μαύ-
ρα μαντήλια τους, καμαρώ-
νοντας τά βλαστήρια τους
καί δοξάζοντας τόν Θεό.

Ό Δημήτραϊνα σ' ένα
πρόσεχε πιο πολύ: νά φυ-
τέψ' στήν ψυχή του γυιού
της τήν άγάπη του Θεού.

Τό σπιτάκι τους ήτανε
σάν έκκλησία. Τό καντήλι
έκαιγε πάντα μπροστά σ'
άγια εικονίσματα, παληά
πατρογονικά τής εικονί-
σματα, πού είχαν άκούσει
τίς προσευχές όλης τής γε-
νιάς. Πλάγι τους σ' ένα ρά-
φι, άραδιασμένα τά Ιερά
βιβλία του παπά-Κοσμά,
του παππού, πού κοιμήθηκε
τόν ύπνο του δικαίου έδώ
καί τόσα χρόνια, κάτω ά-
πό ένα κυπαρίσσι στή Σέ-
ριφο. Όλα τ' άγαπούσε ό
Μιγάλης, τά πατρογονικά
κειμήλια, κι' όλα τά σεβό-
τανε, μά πιο πολύ ένα μι-

κρό Εύαγγέλιο, τόσο δά,
πολύτιμο, όσ' ό χρυσός, στόν
στον παπά άπό τόν Πατρι-
άρχη, τόν καιρό πού πήγε
νά προσκυνήσ' στά Ιερο-
σόλυμα. Δεμένο μέ μαύρο
δέρμα, στολισμένο μέ χρυ-
σές γωνιές, μέ τό Σταυρό
άπέξω δλόχρυσο καί μέ
καθαρόν τύπο. Μέσα στό
πρώτο φύλλο, ό Πατριάρ-
χος είχε γράψ' τ' όνομά
του, χαρίζοντάς το στόν
πάτερ-Κοσμά.

Μέ τό Εύαγγέλιο αυτό
στά χέρια μεγάλωνε ό Μι-
γάλης. Κάθε Κυριακή διά-
βαζε τό Εύαγγέλιο τής ήμέ-
ρας, δυνατά, νά τ' άκούσ' η
κι' άλλη μιά φορά ή μάνε
του, πού καθισμένη στό
σκαμνάκι κουνούσε σιγά-
σιγά τό κεφάλι μέ τό πρό-
σωπο φωτισμένο άπό Θεϊκή
χαρά.

Σάν ήρθε ό καιρός του
νά πά' στρατιώτης ό Μιγά-
λης, δέν βαρυγκώμησε. Τό
ίδιο καί ή μάνε του.

— Τι θά 'π'η. Για τήν Πα-
τρίδα κάθε μάνε χρωστώ
νά δώσ' τόν παιδί της, είπε
στή γειτόνισσά της, τήν
Παριανή.

Καί στρατιώτες θά πάνε
τά παιδιά μας καί στόν πό-
λεμο. Πρώτα ή Πατρίδα,
όστερα έμείς.

Σάν τόν είδε νά μπαίνει
στήν αλλη, μέ τήν καινούρ-
για του στολή, ή χαροκα-
μένη μάνε άναγάλιασε:

— Παιδάκι μου, παλλη-
καράκι μου. Τι όμορφος
στρατιώτης! Κύτταξέ τον,
Άγγελικούλα!...

Ό κόρη, πού εκείνη τήν
ώρα είχε βγ'η νά ποτίσ' τίς
γλάστρες, κοκκίνισε:

— Όραία σου πάνε, Μι-
γάλη, είπε δειλά. Καί σ' ά-
νώτερα...

Μά κι' άν πήγε στρατιώτης
ό Μιγάλης μή θαρρείς κα-
νείς ότι τό σπίτι του δυστύ-
χησε. Ό κυρά-Δημήτραϊνα
δέν τάχασε. Ξαναμπήκε
στή δουλειά, έλυσε κι' ένα
μικρό κομποδέμα πού είχε
συναίξει μέ τίς οικονομίες
της.

— Τό παιδάκι μου νάναι
καλά, έλεγε. Για τήν Πα-
τρίδα όλοι πρέπει νά δου-
λέψουμε...

Όλη τή βδομάδα ό Μι-
γάλης ήτανε στό λόγο του.
Κι' όπως στό έργοστάσιο
ήτανε τό καμάρι του, έτσι
καί στή στρατών' άκού-
ρατος στά γυμνάσια, προ-
σεχτικός, υπάκουος στούς
άνωτέρους του, ποτέ δέν
παραπονέθηκε γιά τούς κό-
πους καί τίς άγχαρείς.

Άγαπούσε τούς στρα-
τιώτες καί πάντα τούς φερ-
νότανε σάν άδελφός. Για έ-
να μόνο παραξενευότανε:
Πολλοί στρατιώτες δέν ά-
γαπούσαν τό Θεό. Τήν Κυ-
ριακή πού τούς πήγαιναν
στήν έκκλησία τούς φαινό-
τανε σάν άγγάρια καί κά-
θε τρόπο κάνανε νά μ'ήν
πάνε. Ό βλαστήμια: νά,
μιά άλλη κακή συνήθεια
ρωμέικη. Σάν άκούγε τούς
συντρόφους του νά βρίζουν
τά θεία ό Πέλεκας άνατρί-
χιαζε. Κρύος τρόμος τόν έ-
πιασε καί τραβίδιότανε μα-
κρυά νά μ'ήν άκούη...

Σέ λίγους μήνες κηρύ-
χτηκε κι' ό πόλεμος. Ό-
πως σ' όλα τά συντάγμα-
τα, έτσι καί στά Μηχανικά
οί άντρες τάκουσαν μέ ά-
κράτητο ένθουσιασμό. Τά
όπλα καθαρίστηκαν, γυα-
λοκόπησαν τά ξινάρια, τά
πελέκια άκονίστηκαν, όλα
τά σύνεργα μήτ' έκανε σέ
τάξι, έτοιμα νά δουλέψουν.
Οί άντρες έτοιμάστηκαν
γιά τά σύνορα. Ό Μιγά-
λης ό Πέλεκας κατέθηκε
στόν Πειραιά ν' άποχαιρε-
τήσ' τή μάνε του.

— Φεύγουμε, μάνε, γιά
τά σύνορα. Όρθε ό και-
ρός! Πάμε νά λευτερώ-
σουμε τούς σκλάβους, ν'
άνοιξουμε τίς έκκλησίες
τίς άλειτούργητες. Φεύ-
γω. Τήν εύχή σου!....

Άτράνταχτη τάκουσε ή
χήρα ή Σεριφιώτισσα:

— Μέ τήν εύχή τής Πα-
ναγίας, παιδί μου, είπε κι'
έτρεξε νά του έτοιμάσ' κά-
τι άσπρόρροχα. Όστερα
κατέβασε άπό τό ράφι τό
μικρό Εύαγγέλιο, τό Ιερό
κειμήλιο του παπά, σταυρο-

— Μέγας είσαι Κύριε! είπεν ένας στρατιώτης κι' έσταυροκοπήθηκε.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΒΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκά ιγ' 10-17)

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἦν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων ἐν μίᾳ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς Σαββάτοι. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἡν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἐτὶ δέκα καὶ ὀκτὼ, καὶ ἦν συγκυπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακλῖσαι εἰς τὸ παντὲς. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ἀπολύουσα τῆς ἀσθενείας σου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνυρθῆναι καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυναγωγός, ἀνταναγκάζων ὅτι τῷ Σαββάτῳ ἐθεραπεύουν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· Ἐξ ἡμέρας εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι ἐν ταῖς ταῖς οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου. Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· ὁποκιτὰ, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ, οὐ λύει τὸν βουνὸν αὐτοῦ ἢ τὸν δύνον ἀπὸ τῆς φάτης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; Ταύτην δὲ θυγάτηρα Ἀβραάμ ὁσαν, ἣν ἔδωκεν ὁ Σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔπει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου; Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατασχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαψεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀπόστολος (Πρὸς Ἐφεσίους δ' 1-7)

Παρακαλῶ ὑμᾶς ἀδελφοί, ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ ἀξίως περιπατῶν τῇ κλήσει ἧς ἐκλήθητε, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ ἀποκρίσεως, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης. Ἐν ὧμα καὶ ἐν πνεύμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μίᾳ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν εἰς Κύριον, μίᾳ πίστει, ἐν βάπτισματι εἰς Θεὸν καὶ Πατέρα πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσιν ὑμῖν. Ἐν ᾧ δὲ ἐκάστω ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Στὴ σημερινὴ περικοπὴ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου πρὸς τοὺς Ἐφεσίους, μᾶς διμυλὶ διὰ τὴν «ἐλπίδα» ποὺ ἀπαιθεῖται ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Μᾶς καλεῖ μὲ τὴν μεσολάβησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἐν ἀφάρμοσιν τὴν ἀμαρτίαν καὶ ἐν ἀκολουθήσει τὰς ἐντολὰς τοῦ γὰρ νὰ γίνωμεν ἀγαπῆματα τοῦ παιδίου. Στὴν κλῆσιν αὐτῇ τοῦ Θεοῦ ἔχαμε καθήκον καὶ σπουδάζομε μ' ὅλη μας τὴν καρδίαν. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Παῦλος στήν περικοπὴ τοῦ αὐτοῦ μᾶς λέγει· ἐν ἀπειρημένῳ ἀξίως τῆς κλήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκλήθημεν. Αὐτὸ ὅμως θὰ τὸ πραγματοποιήσωμεν ἀν καταλάβωμε τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς προσκλήσεως τοῦ Θεοῦ. Πρέπει ὁ ἀνθρώπος ποὺ θὰ νομίσῃ ἐν αὐτῷ τοῦ αἰῶνος τῆς μεγάλης αὐτῆς τιμῆς νὰ ἔχη πολλὰς ἀρετὰς, μετὰ δὲ αὐτῶν πρὸ πάντων τὴν ταπεινοφροσύνην. Ἡ ἀρετὴ αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανενός. Εἶναι ἐν ᾧ αὐτὸ πῶς μεγάλα πνευματικὰ στολίδια τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴ ἡ ἀρετὴ κἀνείναι τὸν ἀνθρώπου ἐγγιστὸν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μᾶς βοηθεῖ νὰ ἔχαμε φιλικὰς σχέσεις μ' ὅλους τοὺς συναπείκτους μας. Ὁ ταπεινὸς ἀνθρώπος συναισθανόμενος τὸν αὐτὸν τοῦ ὅν ἀμαρτωλὸν δὲν ὑπερηφανεύεται καὶ γι' αὐτὸ ἔχει αὐτὸν κατὰ τὴν ἐλπίδα τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀρετὴ αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνῃ μὲ ἀγάπην καὶ ἀμύνην ὅλους τοὺς Χριστιανούς. Δυστυχῶς ὅμως σήμερον κάθε ἄλλο παρὰ ἀγάπην καὶ ἀμύνην ἐπικρατεῖ στὸν κόσμον. Εἶναι ἐλπίστὸν τὸ θέλημα ποὺ παρουσιάζει ἡ ἀνθρωπότης. Ἀντὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, βασιλεύει τὸ μῖσος καὶ τὸ χειρότερον ὅλων ὁ πόλεμος. Ὁ διαβολὸς τόσο πολὺ καταρῆκε νὰ διατρέψῃ τὴν ἀνθρωπότητα, ὥστε ὁ δὲ τὴν γῆ ἔφερε τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἀνιστοῦσιν καὶ καὶ μυριάδες ἀνθρώπων κάθε μέρα ἀλλήλοσκοτώνονται. Ἡ κατάσταση αὐτὴ μᾶς δείχνει ὅτι κάθε ἄλλο εἴθετα παρὰ ἀληθινὸν Χριστιανόν. Αὐτὴ μᾶς κἀνείναι κάθε μέρα νὰ ἀπαυκυνώσωμεν περισσότερον ἀπὸ τὸν Θεόν. Τότε δὲ μόνον θὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ σκληροῦ πολέμου, ὅταν ὅλοι μας γυρίσωμεν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ καταρῶσωμεν ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς ἀμαρτίας. Τότε καὶ μόνον τότε εἶναι δυνατὸ νὰ ἐπανέλθῃ στὴν σκληρὰ δοκιμασμένη ἀνθρωπότητα ἡ ἐνότης, ἡ συνδιαλλαγὴ καὶ ἡ εἰρήνη.

κοπήθηκε, τὸ φίλησε καὶ εἶπε·

— Πάρτο, παιδί μου, δὲν γό σου καὶ φυλαχτάρει σου! Ὁ Μιχαῆλης τόδελε κάτου ἀπὸ τ'ἀμπέχονο, κουμπώθηκε, πῆρε τὸ μυγαλάκι του καὶ ξεκίνησε.

Ὅπως ὅλα τὰ ὅπλα, ἔτσι καὶ τὸ Μηχανικὸ δοξάστηκε στὸν πόλεμο. Τὸ Τάγμα τοῦ Μιχαῆλη ἔκανε θαύματα. Σήκωσε προχώματα, ἔζεψε γεφύρια, βοήθησε τὰ πεζικά. Ἐδωσε χέρι στὰ κανόνια. Πολλὲς φορὲς δούλεψε καὶ μὲ τὸ ντουφέκι, χύθηκε στὴ φωτιά καὶ βγήκε δράκος ἀνίκητος. Γίνθηκε

κοσμογάληπτο. Περνοῦσε καὶ οἱ φαντάροι φώναζαν·

— Γεῖά σας, σκαπανᾶκια! Καὶ τὰ σκαπανᾶκια καμάρωναν καὶ τραγουδοῦσαν, εὐθυμα καὶ γελᾶσαν παιδιὰ, σάν νὰ κάνανε γυμνάσια. Ὁ Μιχαῆλης πρῶτος πάντα στὸ λόχο του. Ἡ μὲ τὴν ἀξίην δούλευε ἡ μὲ τὸ ντουφέκι, ἦτανε τρομερός· — Ἀπὸ σίδερο εἶν' αὐτός ὁ Σεριφιώτης; Ἐλεγε ὁ λογίας του. Σκυλὶ μονάχο. Οὔτε κούρασι τὸν πιάνει, οὔτε σφαῖρα.

— Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ Σημαία μας ἔφτασε

✱ Η ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗ ✱

Ποιά ἑλληνικὴ ψυχὴ δὲν αἰσθάνθηκε τίς μέρες αὐτὲς τὴν ὁρμή παρουσίας τῆς ἀνάμεισά μας; Ποιὸς ἀπὸ μᾶς δὲν αἰσθάνθηκε μιά λερὴ ἀνατριχίλα νὰ διατρέχῃ τὸ εἶναι του, στὴν εὐλαβὴ σκέψιν αὐτῆς στέκεται στὸ πλευρὸ τοῦ Ἑθνους μας, σὲ τούτῃ τὴν μεγάλῃ δοκιμασίᾳ;

Εἶναι ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας. Στὰ σκεπὰ χέρια τῆς ἐκράτησε τὸν Λατρεῖά μας. Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν. Κυρία τῶν ἀγγέλων, ἀπλώνει τὴν σκέπην τῆς ἀπάνω ἀπὸ τοὺς πιστοὺς προσκυνητὰς τοῦ Υἱοῦ τῆς, γιμᾶτῃ στοργῇ γιὰ κάθε ποιμένη ψυχὴ, γιὰ κάθε ἀδύνατον κι' ἀδικοῦμένη ὀπορτί. Ὑστερα ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅσπερ ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ Σωτῆρα μας, πρὸς Αὐτὴν καταφεύγομεν ὅλοι, τὴ δικὴ τῆς προστασία ζητοῦμε, τὴ δικὴ τῆς βοήθειας. Μὰ ἀν αὐτὸ γίνεται ἀπὸ κάθε χριστιανόν, πολὺ περισσότερον ὅμως ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας χριστιανούς.

Τὸ βλέπομεν αὐτὸ σὲ ὅλες τίς ἐποχές, στοὺς εἰκοσι αἰῶνες χριστιανικῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Στ' αὐτὰ μᾶς λὲς καὶ φτάνουν ἀκόμη καὶ τώρα, ἀπόμακροι, γλυκοὶ ἤχοι ἀρμονικῶν ὁμολογιῶν, ποὺ οἱ βυζαντινοὶ μας πρόγονοι ἀνέστησαν πρὸς τὴν Θεομήτορα. Ἦσαν ἡ προστάτις τοῦ Ἑθνους. Ἦσαν ἡ ἀπροσμάχητη Πολιορκητὴς τῆς Βασιλεύουσας. Στ' αὐτὴν ἦσαν ἀπεριωμένη ἡ Κωνσταντινούπολις, τὸ καύχημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ δόξα τῆς αὐτοκρατορίας.

Πόσες φορὲς τὴν ἔσωσαν ἡ δύναμις τῆς! Ἀπὸ πόσους ἐχθροὺς εἶχε γλυτώσει τὴν Πόλιν ἡ Θεοτόκος! «Τὴν Πόλιν σου φύλαττε θεογενήτορας», ἔβαλλον δεητικά. Ζητώντας τὴν βοήθειά τῆς οἱ προσκυνοῦντες τὸν πολιτισμὸ καὶ τῆς χριστιανισμοῦ, ὅταν ἐπρόστασαν τὰ στήθη των γιὰ νὰ συντρίβουν τὰ κόμματα τῶν βαρβαρικῶν ὀρέων, ποὺ ἔκινουσαν ἀπὸ Ἀνατολὴ καὶ Νότον καὶ Βορρὰ καὶ Δύση γιὰ νὰ ὑποδουλώσουν

τὴν Αὐτοκρατορίαν. Καὶ ἔκειναι ἄκουε τίς ἱκεσίαι τῶν πιστῶν, καὶ ἡ δύναμις τῆς συνέτριβε τοὺς ἀπειαντίους». Καὶ τότε ὤφειονταν ὁ ὅμιλος τοῦ θριαμβοῦ ἀκατήρτος, μεγαλόφωνος, ὅμιλος πρὸς τὴν Ὑπερμαχὸν Στρατηγόν. Ἐκαίρει τῆς βασιλείας ὁ ἀσάλευτος πύργος. Χαίρει δὲ ἡς ἐξείρονται τρώπια. Χαίρει δὲ ἡς ἐχθροὶ καταπίπτουσιν!

Ἀλλὰ μήπως καὶ στὰ δυστυχισμένα χρόνια τῆς δουλείας ἡ Παναγία δὲν ἦταν μετὰ τὸν Θεόν τὸ καταφύγιον τῶν σκλάβων; Σώζονται ὅμοι οἱ ἱκετευτικοὶ καὶ προσευχῆς συγχρηστικῶτατες, ποὺ τὴν ἀπεθύναν οἱ βασιανισμένοι ὀδοῦλοι πρὸς τὴν Θεομήτορα, παρακαλῶντας τὴν νάρθη κοντὰ τους, νὰ τοὺς βοηθήσῃ στὴ δυστυχία τους καὶ νὰ τοὺς χαρίσῃ τὴν ἐλευθερίαν. Καὶ δὲν εἶναι καθόλου χωρὶς σημασία τὸ ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου διελάν γιὰ νὰ ὠρῶσαν τὴν σημαία τῆς ἐθνικῆς ἀναστάσεως.

Κατὰ ἀπὸ τὴν σκέπην τῆς Θεομήτορας ἐδόξαμε κι' ἐμεῖς — ἀπὸγονοὶ καὶ συνχρηστικοὶ τοῦ ἔργου ἐκείνου — τὸν σημερινὸν ἱερό μας ἀγῶνα. Ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς ἐπέθεσαν ἔχουν ἐλευθερίαν τὴν Μεγαλόχαρην καὶ τὴν χειρότερη ἐκ δόλων ἀσθένειαν. Ἐμεῖς ἐπικαλούμεθα τὴν προστασία τῆς. Ἐζητοῦμε τὴν βοήθειά τῆς. Καὶ μᾶς τὴν ἔδωκε. Ὅπως καὶ στὰ μεγάλα ἐκεῖνα βυζαντινὰ χρόνια, ἐστάθηκε πάλι στὸ πλευρὸ τοῦ λαοῦ τῆς ἡ Παναγία μας. Ἐδυνάμωσε τὸ στρατὸ μας. Ἐφώτισε τοὺς ἀρχηγούς μας. Ἐνεθάρρυνε τὸ ἔθνος. καὶ τὴν ἐξέλασε. Καὶ θὰ τὸ δοξάζω ἀκόμη πᾶς πολὺ. Ὅσπου μιά μέρα θὰ μᾶς χαρίσῃ καὶ τὴν τελικὴ, τὴν ἀποκαταστατικὴν νίκη. Καὶ τότε, γαρμόσουν, δυνατὴ, πανευφροσύνη θ' ἀντηχήσῃ κι' ἡ δικὴ μας ὁμολογία: Ἡ Ὑπερμαχὸν Στρατηγὼν τὰ νικητήρια!...

Α. Ι. ΓΚΙΑΛΛΑΣ

ρωμένους σὲ βουνοπλαγιές, ἐνῷ οἱ δικοὶ μας βρίσκονταν στὸν κάμπο, χωρὶς προχώματα καὶ πολλὰς φορὲς ἦτανε ἀναγκασιμῶν νὰ περνοῦν παραπόταμα τρία μέτρα βαθεῖα!...

Ξάφνου ἦρθε μιά διαταγή:

— Νὰ γεφυρωθῇ τὸ ποτάμι!...

Ἦτανε ἓνα πλατὺ παρακλάδι τοῦ Λουδία.

Τὸ Μηχανικὸ ἔτρεξε ἐκεῖ. Φτάσανε στὴν ὄχθη. Οἱ ἄντρες ἀρχίσανε τὴ δουλειά, γογγύοντα, βιαστικά, νὰ στηθῇ τὸ γεφύρι. νὰ (Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 288)

42.

(Συνέχεια)

— Κάψετε όλες τις άποσκευές μου! πρόσταζε.

Οι στρατηγοί δίστασαν. Λυπούνταν τόσα αγαθά νά πάνε χαμένα.

— Εμπρός! τούς είπε ο 'Αλέξανδρος. Νικήσατε τὰ μικρά σας συμφύρονται! Λευθερωθήτε!

Οι στρατηγοί ντράπηκαν. Μάζεψαν τις πλούσιες άποσκευές τους, έβαλαν οι ίδιοι φωτιά. Ο Φιλώτας έμεινε τελευταίος. Δίσταζε νά κάψει τόσα πλούσια λάφυρα που είχε μαζέψει.

— Βάλε φωτιά! τόν πρόσταζε ο 'Αλέξανδρος.

Ο Φιλώτας δάγκασε τὰ χείλη βλαστημώντας από μέσα του κι' έβαλε φωτιά στις πλούσιες άποσκευές του.

— Καί τώρα, είπε ο 'Αλέξανδρος, εμπρός!

Κίνησαν. "Αρχισε πάλι τὸ καταπληχτικό κυνήγι ανάμεσα από κοιλάδες και βουνά, μέσα σὲ χλοερὸς κάμπους ή σὲ ήλιοψημένες έρημιές. . . Σὲ μιά από τις έρημιές αὐτές υπέφεραν από τρομερή δίψα. Είχαν δυὸ μέρες νά πιούν νερό. Ο Στέφανος πήγαινε πάλι μπροστά με τούς προσκόπους του, ανακάλυψε σ' ένα κοιλωμα βράχου λίγο νερό, έβγαλε τὴν περικεφαλαία του καί τὴ γέμισε. Διψῶσε φοβερά! Έκαμε νά πιῇ, μά εὐτὺς κρατήθηκε.

«Ντροπή, συλλογίστηκε, νά πίνω ἐγὼ καί νά πεθαίνῃ ὁ ἀρχηγός μου από τὴ δίψα. Ἄς τοῦ τὸ πάω νά πιῇ!».

Έτρεξε, τὸ πήγε στὸν 'Αλέξανδρο. Ο βασιλιάς πήρε τὴ γεμάτη περικεφαλαία από τὸ πολύτιμο ποτό, μά τὴ στιγμή που άνοιγε τὰ στεγνά χείλια του νά πιῇ, εἶδε γύρω του τούς συντρόφους του που τὸν κοίταζαν με λαχτάρα. Ἄμέσως ἔγειρε τὴν περικεφαλαία κι' ἔχυσε τὸ νερό στὴν άμμο.

— Ἡ ὄλοι, εἶπε, θά πιούμε νερό ή κανέναν!

Χτύπησαν τις άσπίδες τους οἱ στρατιῶτες από περηφάνεια.

— Πήγαινε μας όπου θές, 'Αλέξανδρε! τοῦ φώναζαν. Μαζί σου ἄς πεθάνουμε τῆς δίψας!

Κ ε φ. 59

Πέρασαν τὴ σημερινὴ πρωτεύουσα τῆς Περσίας, τὴν Τεχεράνη, μπήκαν στὴν Ὑρκανία, ἔφτασαν στὴν Κασπία θάλασσα. Ἦταν ὠκεανός; Θάλασσα; λίμνη; Κανείς δὲν ήξερε.

— Πάμε! Πάμε! πρόσταζε ὁ 'Αλέξανδρος. Ἄς αφήσουμε τούς σοφοὺς νά λύσουν τὸ ζήτημα. Ἐμεῖς ἔχουμε ἄλλα ζητήματα νά λύσουμε. Πιὸ σπουδαία. Πάμε!

Πήγαιναν, πήγαιναν κυνηγώντας τὸ Βῆσο. Ἡ Ἄσία ἀπλώνουνταν μπροστά τους διαρκῶς, ἀπέραντη.

Μιά μέρα στράφηκε ὁ 'Αλέξανδρος στὸ Φιλώτα καί τοῦ εἶπε γελώντας.

— Ἄν ήταν ἐδῶ ὁ πατέρας σου ὁ γέρο Παρμενίων θά με μάλωνε πάλι. Ξέρεις πόσες χιλιάδες μέτρα κάμαμε τούς τελευταίους μήνες;

— Ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Φιλώτας. Ρώτησα τούς «δημασιότες» που καταγράφουν τις άποστάσεις που περνούμε. Ὅχτακόσιες ὀγδόντα χιλιάδες μέτρα.

— Σωστά! εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος. Κι' ἀκόμα εἵμαστε στὴν ἀρχή.

— Στὴν ἀρχή! Έκαμε ὁ 'Ηφαιστίων τρομαγμένος. Ἄλέξανδρε, πότε θά ήσυχάσης;

— Όταν πεθάνω! ἀποκρίθηκε ὁ 'Αλέξανδρος με θλιμμένη φωνή. Γιατί μιά μέρα κι' ἐγὼ θά πεθάνω.

Ο 'Ηφαιστίων ἀνατρίχιασε. Τὰ μάτια του βούρκωσαν. Σπηρούνισε τὸ ἄλογό του καί πήγε μπροστά νά μὴ δοῦν τὴ συγκίνησή του.

Μπήκαν στὸ σημερινὸ Ἀφγανιστάν. Ο 'Αλέξανδρος σταμάτησε λίγες μέρες σὲ μιά λαμπρὴ τοποθεσία που τοῦ ἄρεσε. Κι' ἐκεῖ έβαλε τὰ θεμέλια κι' ἔχτισε μιά νέα πόλι. Τὴν ὠνόμασε κι' αὐτὴν Ἀλεξάνδρεια.

Κίνησαν πάλι. Πέρασαν καινούργια βουνά, διάθηκαν ποταμούς, άνοιχτηκαν σὲ νέες πεδιάδες, ἔχτισαν νέες πολιτείες. Είχαν πιά κάμει πάνω από δυὸ χιλιάδες τετρακόσια χιλιόμετρα. Ἐφτασαν σ' ένα πανύψηλό βουνό γεμάτο χιόνια. Οἱ στρατιῶτες ἔπεφταν στὸ δρόμο από τὴν κούρασι! τὰ πόδια τους πόνωναν, πολλοὶ τυφλώθηκαν από τὴν ἀντανάκλασι τοῦ ήλιου πάνω

Ἐβγαλε τὴν περικεφαλαία του καί τὴ γέμισε.

στὰ χιόνια. Τὰ τρόφιμα ἔλειψαν. Οἱ στρατιῶτες πεινούσαν.

Μιά μέρα ἔφτασαν στὴ Βακτριανή, τὸ σημερινὸ Τουρκεστάν. Ἐκεῖ ἔμαθε ὁ 'Αλέξανδρος πὼς βάρβαρες φυλές είχαν πιάσει τὸ Βῆσσο καί τοῦ τὸν ἔφερναν. Χάρηκε ὁ βασιλιάς, ὕστερα από λίγες μέρες, που ξάπλωσαν μπροστά του, δεμένο με χοντρά σκοινιά, τὸν φονιά τοῦ Δαρείου.

— Προδότη! τοῦ φώναζε. Προδότη τοῦ βασιλιά σου.

Καί διέταζε νά τὸν σκοτώσουν.

Ο στρατὸς ἀνέπνευσε.

— Τώρα πιά, ἔλεγαν οἱ στρατιῶτες μεταξύ τους, τελείωσε ὁ πόλεμος. Θά σταματήσουμε. Πέθανε ὁ Δαρείος, πέθανε ὁ σατράπης που ήθελε νά πάρῃ τὸ θρόνο του, ἡ Περσία εἶναι δική μας. Τώρα θά γυρίσουμε στὴν πατρίδα.

Μά ὁ 'Αλέξανδρος ἀνέθηκε πάλι στὸ ἄλογό του, δίνοντας τὸ συνηθισμένο σύνθημα:

— Εμπρός!

— Γιά ποῦ; ἀκούστηκαν φωνές από τὸ στρατό. Γιά ποῦ πάλι;

Ο 'Αλέξανδρος σπηρούνισε τὸ Βουκεφάλα, πλησίασε.

— Ποιοὶ φώναζαν; ἔκραξε με θροντερὴ φωνή. Ἄς βγοῦν από τις τάξεις τοῦ στρατοῦ κι' ἄς ἔρθουν μπροστά μου.

Οἱ Μακεδονικὲς φάλαγγες κινήθηκαν. Ἐκαμαν μερικά βήματα, παρατάχτηκαν μπροστά στὸν 'Αλέξανδρο.

Ο βασιλιάς τούς κοίταξε πολλὴν ὥρα ἀμίλητος. "Ὅλοι καλιοὶ συναγωνιστές του, ἀνδρεῖοι, πιστοί, γεμάτοι πληγές. Τούς ἀγαποῦσε. Μαζί τους εἶχε ὑποτάξει τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἡπειρο, τὴ Θράκη, εἶχε ἀνεβῇ στοὺς βαρβάρους ὡς πέρα στὸ Δούναβι. Μαζί τους εἶχε περάσει τὴν Ἄσια, εἶχε κυριέψει ὀλόκληρο κόσμο. Εἶχε φτάσει στὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς. Καί τώρα τὸν ἀφήνουν;

Κράτησε τὴ συγκίνησή του:

— Σύντροφοι, εἶπε με γλυκεῖα φωνή, κουρασθήκατε;

Ἐνας γέρος Μακεδόνας προχώρησε. Τὸ πρόσωπό του ήταν χαραγμένο από σπαθιές.

— Βασιλιά 'Αλέξανδρε, εἶπε, φτάνει πιά! Σοῦ δουλῆψαμε με πίστι κι' ἀνδρεία. Κάμαμε ὅτι μπορούσαμε. Εἵμαστε ἄνθρωποι ἔμεῖς, δὲν εἵμασθε θεοί. Δὲν ἀντέχουμε πιά. Ἀφσέ μας νά γυρίσουμε στὴν πατρίδα.

Ο 'Αλέξανδρος σάπαινε. Φοβερὴ πάλι γίνονταν μέσα του. Ἀγριος θυμὸς γιατί τὸν παρατούσαν οἱ πιστοὶ του, καί συνάμα συμπόνια, γιατί ἔνοιῳθε πὼς ήταν ἄνθρωποι, κουράστηκαν, πεθόμψαν τὰ σπῆτια τους.

(Ἀκολουθεῖ)

38.

(Συνέχεια)

«Πάνε πιά σαράντα χρόνια... 'Ο πατέρας του τωρινού βασιλιά ήτανε ακόμα ανήλικος. Διάφοροι στρατηγοί με δύναμη θέλανε νά ωφεληθούνε από την περίσταση και νά πάρουνε τὸ θρόνο... Πρώτος και καλλίτερος ὁ Λέων Φωκάς, ὁ θεῖος τοῦ στρατηγοῦ μας... Τὰ σχέδιά του όμως τὰ ματαιώσε κάποιος δάσκαλος τοῦ βασιλιά, ὁ Θεόδωρος... "Ἐτσι τὸν λέγανε... Τοῦτος τὰ κατάφερε με φρόνηση καὶ πονηρία... Συμβούλεψε δηλ. τὸ μαθητὴ του νά πάρη κοντά του γιὰ νὰ τὸν προστατέψῃ τὸ ναύαρχο Ρωμανὸ τὸ Λεκαπνὸ... Τοῦτος δὲν εἶχε τὴ δύναμη καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ Φωκά, δὲν ἦταν ἀπὸ τόσο ἐπίσημη γενιά, μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς φαινόταν στὸ Θεόδωρο καὶ περισσότερο ἀκίνδυνος.

Ὡς τόσο, καθὼς ἀποδείχτηκε ἀπὸ τὰ πράγματα, ὁ δάσκαλος ἔπεσε ἔξω... Ὁ Ρωμανὸς ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀνακηρύχτηκε Καίσαρας καὶ μετὰ τρεῖς μῆνες συμβασιλέας... Καὶ δὲν τὸν ἔφτασε αὐτό... "Ἐκαμε βασιλιάδες καὶ τοὺς τρεῖς γιουὺς του, τὸ Χριστόφορο, τὸ Στέφανο καὶ τὸν Κωνσταντῖνο... Κράτησε βέβαια στὸ θρόνο καὶ τὸν νόμιμο βασιλιά, μὰ τόκαμε γιὰτὶ ἀλλοιῶτικα ὁ λαὸς θὰ ἐπαναστατοῦσε.

Μὰ γιὰ νά ποῦμε καὶ τὸ δίκιο, δὲν πολιτεύτηκε ἄσκημα ὁ Ρωμανός. "Ἐφερε μιά τάξη στὰ ἐσωτερικά. Σωφρόνισε τοὺς Βουλγάρους, ἔκαμε τὸν στόλο τῶν Ρῶς καὶ κατὰστρεψε τὸ στρατό τους... Λένε πὼς γύρισαν πίσω στὸν Κιμμέριο μόνον με δέκα καράβια... Ὑστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια ἔκαμε εἰρήνη καὶ φιλία μετὰ τὸν τσάρο Ἰγὸρ... Μὰ καὶ μετὰ τὸν καλὸν τῆς Βαγδάτης ἐπολέμησε καὶ ἀνάγκασε τὸν Ἐμίρη τῆς Μελιτηνῆς νά ἐκστρατεύῃ μαζί του, ἅμα τὸν διατάξῃ, καὶ τὸν Ἐμίρη τῆς Ἑδεσσας — μιάς πολιτείας ποὺ εἶναι κάτω στὴ Συρία — νά τοῦ στείλῃ τὸ μαντήλι ποὺ εἶχε ἀπάνω τυπωμένο τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ... Κι' ἄλλα κι' ἄλλα ἀκόμα ἀξία ἔργα λένε πὼς ἔκαμε, συμμαχίες μετὰ τῶν ἀρχόντων ξένους... φύτεψε κήπους στὴ βασιλεύουσα κι' ἔχτισε νοσοκομεῖα, γηροκομεῖα κλπ.

Πέρασαν χρόνια ἔτσι. Ὁ νόμιμος βασιλιάς Κωνσταντῖνος ἦταν πιά σαράντα χρονῶν. Εἶχε παντρευτῇ τὴ θυγατέρα τοῦ Λεκαπνοῦ Ἑλένη».

— Αὐτὴ ποὺ εἶναι τώρα καλόγρη

στὸ μοναστήρι τοῦ Πετρίου; ρώτησε ὁ Μιχαήλ...

— Ναί, ἀλήθεια, ἄκουσα κάτι τέτοιο... Λοιπὸν αὐτὴ μετὰ τὸ νὰ ζηλεύῃ τ' ἀδέρφια της καὶ περισσότερο τίς νυφάδες της, ἀνοίξε μεγάλες φιλονικίες ἀνάμεσα στοὺς τέσσερις βασιλιάδες, — στὸ μεταξύ εἶχε πεθάνει ὁ πρῶτος γιὸς τοῦ Λεκαπνοῦ, ὁ Χριστόφορος... — Στὸ τέλος ἔκαμε συνωμοσία καὶ μετὰ τὴ βοήθεια τῶν Φωκῶν, τῶν Τορνίκων, τοῦ Μαρσιανοῦ καὶ τοῦ Βασιλείου Πετεινοῦ, ἔδιωξε τ' ἀδέρφια της καὶ τὸν πατέρα της κι' ἔτσι ἀπέμεινε στὸ θρόνο μονάρχος πιά ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ ἀντρας της...

— Κι' οἱ ἄλλοι τί ἀπόγιναν; ρώτησε πάλι ὁ Μιχαήλ...

— Οἱ ἄλλοι;.. Ὁ Ρωμανὸς ὁ Λεκαπνὸς καὶ ὁ γιὸς του ὁ Κωνσταντῖνος πέθαναν στὴν ἐξορία... "Ἐνας ἀπομένει ἀκόμα, ὁ Στέφανος, κλεισμένος σὲ κάποιο μοναστήρι, ἐδῶ... σ' αὐτὸ τὸ νησί, ποὺ βλέπετε μπροστά σας

"Ἐτσι πέφτει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ δόξα καὶ τὸν πλοῦτο στὴ χειρότερη μιζέρια... "Ἄλλοτε γιὰτὶ σὲ μιά κρίσιμη στιγμή τοῦλειψε ἡ φρόνηση... "Ἐνα σφάλμα ἰσοζυγιάζει καὶ βαθαίνει πολλὰς φορές περισσότερο ἀπὸ ὁλόκληρη μετρημένη ζωὴ... "Ἄλλοτε

Ἐπὶ τὴν μεταστροφή τοῦ Φωκά

γιὰτὶ τὸν κατατρέχει, θαρρεῖς, προνοοῦν κατὰ...

Σεβαστὴ εἶναι ἡ γυναῖκα στὸ σπιτικό της, ὅταν φροντίζῃ νὰ ξεκουράσῃ τὸν ἀντρα της καὶ ν' ἀναθρέψῃ τὰ παιδιά της... τὸ κορμὶ της καὶ τὸ μυαλό της πλάστηκαν ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τέτοιες δουλειές... Μὰ σὰν βαλθῇ ν' ἀνεκατεφθῇ στὴν πολιτικὴ καὶ νὰ διευθύνῃ ἀνθρώπους... δὲν ἔχει τὴ λαγὰρὴ κρίση ποὺ χρειάζεται γιὰ τέτοια δουλειά... Σὲ κάθε της ἐνέργεια καὶ λόγο κρύβεται πίσω ὁ διάβολος...

— Κι' ὅμως ἀκούω, κένταρχε, πὼς ἡ Θεοδώρα... τὸν ἔκοψε ὁ Μιχαήλ ποὺ τὸν γουστάρει καὶ ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ ἀφορμὴ νὰ μιλήσῃ...

— Ποιὰ Θεοδώρα;

— Ἡ γυναῖκα τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ... Ἔσωσε, λένε, σὲ μιά κρίσιμη στιγμή τὸ κράτος μετὰ τὴ φρόνησίν της καὶ τὸ θάρρος της...

— Δὲν ξέρω... Θὰ ἦταν θέλημα Θεοῦ νὰ γίνῃ ἔτσι... Ἐγὼ ὡς τόσο θὰ μπορούσα νὰ ἀραδεύσω χίλιες ἄλλες περιπτώσεις ποὺ τὸ κατὰστρεψαν. Καὶ τώρα τελευταῖα ἀκόμα, ἂν ὁ στρατηγός μας Νικηφόρος — πολλὰ τὰ ἔτη του — ἂν δὲν προλάβαινε νὰ πιάσῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ αὐτοὺς ποὺ ἐπιβουλεύτηκαν τὴ ζωὴ τοῦ Τρισεβαστοῦ... Μεγάλῃ γενιά οἱ Φωκάδες, νεαροὶ μου συνάδελφοι. Σὰς δίνω μιά συμβουλὴ καὶ νὰ μὲ θυμᾶστε... Ἐγὼ γέρασα πιά... Δυὸ-τρία χρόνια ἀκόμα θὰ φορῶ τὴ στολὴ τούτῃ ποὺ τὴν τίμησα καὶ μὲ τίμησε... Μὰ γιὰ σὰς εἶναι μπροστὰ ἀνοιχτὸς ὁ δρόμος... Ἀρχοντοπαιδιά, μετὰ τῶν φίλων, καθὼς ἀκούω... "Ἄν θέλετε νὰ προκόψετε μὴ μακρύνετε ἀπὸ τὸ Νικηφόρο. Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί του, γιὰτὶ εἶναι ἡ πιὸ γενναία καὶ ἀδολὴ καρδιά ποὺ ὑπάρχει στὴν αὐτοκρατορία... Ὅσο γιὰ ἀξιώσυνη, δὲν ἔχει τὸ ταῖρι του...

"Ἀπὸ δῶ ὁ στόλος τράθηξε γιὰ τὴ Χιό, τὸ νησί τῆς μαστίχας, καὶ ὕστερα γιὰ τὴ Σάμο, ὅπου μαζεύονταν οἱ στρατεύσιμοι ἀπὸ τὸ ναυτικὸ θέμα τῶν Κιβυρραιωτῶν. Ἀπὸ τὰ Φύγελα, ἓνα μικρὸ ἀραξοβόλι ποὺ βρίσκεται ἀντίκρου στὴ Σάμο καὶ πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν Ἑφεσο, πῆρε κάμποσους στρατιῶτες Μικρασιῶτες ποὺ περίμεναν ἐκεῖ, σύμφωνα με διαταγὴ, γιὰ νὰ μπαρκάρουν.

Τώρα πιά θ' ἄφηνε τὸ Ἀσιατικὸ περιγιάλι καὶ τὴν περιοχὴ τῶν μεγάλων νησιῶν καὶ θὰ τραβοῦσε γιὰ τὴ Νάξο... Μὰ πρὶν ὁ Νικηφόρος ἀποφασίσῃ νὰ στείλῃ μερικά γρήγορα καράβια στὰ βορεῖνα λιμάνια τῆς Κρήτης γιὰ νὰ φέρουν πληροφορίες, τί γίνεται ἐκεῖ κάτω, ἂν ἔμαθαν δηλ. οἱ Σαρακηνοὶ τὰ σχετικά μετὰ τὴν ἐκστρατεία καὶ τὴ ἐτοιμασίαν κάνουν γιὰ ν' ἀποκρούσουν τὴν ἐπίθεσίν του...

Μιά νύχτα, ὕστερα ἀπὸ τὸ δειπνο, εἶπε τὴ σκέψη του αὐτὴ στὸ Μέγα Δρουγγάριο τοῦ στόλου, τὸν κλειδοῦχο Μιχαήλ, καὶ ὁ Γρηγόρης ποὺ βρισκότανε μπροστά, ἔτρεξε, μόλις βρῆκε καιρὸ, νὰ τὴ μεταδώσῃ στοὺς φίλους του...

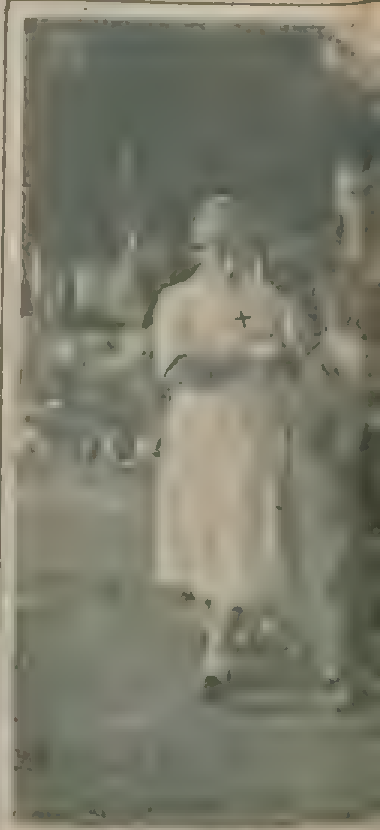
(Ἀκολουθεῖ)

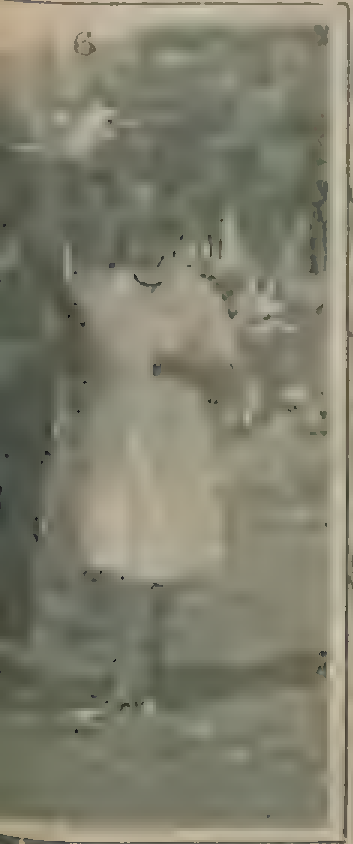
7

8

1) Η Α. Β. Υ ή Πριγκήπισσα Διαδό-
 συνοιλεί μ' έναν γενναίο πολεμιστή
 2) Ο 'Αρχηγός 'Εξερχόμενος του
 νικού Στρατηγείου χαιρετά με δ-
 τὰ πλήθη. 3) Ο Μακαριώτατος 'Α-
 επισκοπός 'Αθηνών κ' Χρυσάνθος
 τὸ πλευρόν ἑνος τραυματισμένου
 ἡρώου μας. 4) Τὸ πλήθος ὑποδέχ-
 ονται θουσιασμον τοὺς νικητὰς
 ἡρώου 5) Ἐνα ἐχθρικό ἀεροπλ-
 νο πού κατέρχεται οἱ 'ἱεροὶ κ' ἡ-
 6) Φαλαγγιτισσαὶ ἰσοκῆμοι ὑποδέ-
 χον τραυματισμένο φατῆρο. 7)
 να ἀπὸ τὰ καιόνια μας, πού δύν-
 πισαν τοὺς ἀγενναίους Κεντ-
 8) Πολυβοληταὶ ἐν ὁρᾷ

YOU
DIN
II-
WY
E.C
OV
I
VI
C
C

1. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΕΤΩΠΟ

Δέν σημαίνει ἂν ὑπάρ-
χουν μερικές ἀπό μᾶς πού
δέν ἔβαλαν ποτέ «τὸ χέρι
τοὺς στὸ κρῦο νερό», πού
δέν ἀναγκάσθηκαν ποτέ
νὰ κατεβοῦν στὸν ἀγῶνα
τῆς ζωῆς. Τώρα εἶναι ἀνάγκη
νὰ ξεχάσουμε μὲ μιᾶς
τὴν ἡσυχία καὶ ἀναπαυτική
ἐκείνη ζωὴ καὶ νὰ προσέλ-
θουμε μ' ὅλη μας τὴν προ-
θυμία προσφέροντας ὅτι
μποροῦμε κι' ἄκόμα, ἀς

πούμε, παραπάνω απ' ό,τι μπορούμε. Γιατί αυτή τη φορά δέν δίνουμε ό,τι μάς περισσεύει μόνο σέ ύλικά και ήθικά αγαθά, άλλα ό,τι έχουμε, στερούμενοι ή-σως και οι ίδιοι. Πόσες φο-ρές τις τελευταίες αυτές μέρες, κάμποσες από μάς δέν γύρισαν κατάκοπες στό σπίτι πού δουλεύα πού άνέ-λασαν ως νοσοκόμοι, βο-ηθοί στην Έθνική Πρόνοια, στη Νεολαία και σε άλλες δουλειές. Προχθές βρήκα μιá κυρία πού μόλις είχε άρχισει ένα πουλόδερ. (Βι-άζομαι, μου λέγει, πολύ. Ός αύριο τό βράδυ θέλω νά τό τελειώσω». Κι' αυτή δέν βιάστηκε άλλοτε πρα-γματικά ποτέ στη ζωή της. Και μου εξηγούσε ότι θέλει τουλάχιστο στις 10 έπόμε-νες μέρες νά πλέξη 10 που-λόδερ, έστω κι' άν ξει-νιτά ή κάποτε. Και τό «θέ-λω» έκείνη πού μ' έκανε νά συγκινηθώ βλέποντας τά λεπτά της χεράκια νά πετούν άρματωμένα μέ τις βελόνες. Κι' άλλη πάλι νε-αρή Φαλαγγίστρια, πού ύπη-ρετεί στην Κεντρική Ύπη-ρεσία Άλληλεγγύης Μετώ-

που να μου διηγηται με άπεραντο ένθουσιασμό πώς κι' όλόκληρη τη νύχτα να περιμένει το τραίνο το φορτωμένο στρατιώτες για τ'αδωση τα δώρα της έλληνοικτης λαϊκής ψυχής, δεν θα νυστάξει.

«Όχι μιά ψύχα, μοῦ λέγει, ἕκατό μπορῶ νὰ μείνω ἀγρυπνῆς».

Μία μητέρα πάλι, πού ε-
μεινε μόνη με τὰ τρία ἀτί-
θασα ἀγόρια της καὶ πού
φαντάζονταν πὼς ποτὲ δὲν
θὰ μπορούσε νὰ τοὺς ἐπι-
βληθῇ καὶ νὰ τὰ συμμαζέ-
ψῃ. ἀνέπτυνε μιά δύναμι
καὶ μιά ἐνεργητικότητα,
πού σπάνια βρίσκονται σὲ
μητέρα. "Ἄλλῃ ἀγρότισσα,
μὲ χωράφια καὶ σπορά, ἔ-
βοσκες καὶ ζωντανά, ἔπια-
σε στὰ χέρια τοῦ σπιτικού
της τὰ ἡνία καὶ τὰσoure μὲ
μιά θέλησι πού θὰ μπορού-
σε νὰ παραβγῇ μὲ τὴν πιὸ
δυνατὴ ἀνδρική διαχείρισι.
Κι' ὄχι μόνο αὐτὲς παρά-
δες μας... ὄλες στὶς πό-
λεις καὶ στὴν ὑπαίθρο, στὰ
νησιά καὶ στὸ βουνό. Πῶς
ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα; Ἡ
Ἑλληνίδα γυναίκα, ἡ χαί-
δεμένη, ἡ παιγνιδιάρη, νὰ
νοήσῃ τόσο ἄμεσα καὶ τό-

σο γρηγορά τὸ ἐθνικὸ μας σημεῖον ζητήμα; Μέσα τῆς ὑπῆρχε πάντα ἡ οὐσία τῆς μεγάλης γυναίκαies ἑλληνικῆς ψυχῆς. Τὰ τελευταῖα χρόνια κλαδεύτηκε, ξελακίστηκε καὶ ποτιστηκε ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ διδάγματα. Καὶ τώρα δὲν περιμένει παρὰ τὴ σάλπιγγα γιὰ νὰ ταχθῇ καὶ αὐτὴ ἀγωνίστρια τρανὴ πάλι στὸν ἄνδρα ποὺ βγῇκε γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια. Ἐτοῖ γίνεκε τὸ θαῦμα τῆς ἀπολύτου γυναικείας θελήσεως. Σήμερα θέλει νὰ προσφέρει στὸν ἀγῶνα γιὰ ὅλα ὅτι ἔχει, ὅτι μπορεῖ. Καὶ τὸ κάνει μὲ μιὰ ἀπλότητα καὶ σοφρότητα σιωπηλὴ καὶ μετρημένη, σὰν βασιλίσσα περιφανὴ καὶ μεγαλόπρεπη. Κρατᾷ καὶ θὰ κρατήσῃ καλὰ τὸ μέτωπό της ἡ Ἑλληνίδα γυναίκα, ὅπου τάχθηκε στὴν κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη, στὸ σπῆτι της, στὸ χωράφι της, στὰ παιδιά της. Ἐτοῖ ἐκεῖνος στὸ μέτωπο κι' ἐκείνη στὸ δικὸ της κερδίζουν μαζί τὴ μεγάλη Ἑλληνικὴ Νίκη, ποὺ ἄρχισε νὰ θαμπώνει τὸν κόσμον.

Σ. Καρ.

“ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ,

Τὸ ὄνειρο ἀληθεύει σὲ λίγες μέρες. ὁ γυιὸς

«Γιατί μαμά σταμάτησε τ' ώραίο παραμυθί;» ρωτάει παράξενα ή μικρή που ώρα τώ-

Η Έλληνίδα είναι βγαλμένη από την Έλ-
λάδα.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Είναι η αλήθεια ότι πριν από μερικές εβδομάδες η ζωή μας άλλαξε. Από την ειρήνη μητρώου σε έμπόλεμο κατάστασι. Τό νοιώσαμε ξαφνικά την ίδια μέρα με τις σειρήνες των συναγερμών. Τό νοιώσαμε από τούς άνδρες, τούς αδελφούς μας και τὰ παιδιά μας, που ντύ- νονται την περήφανη στολή του στρατιώτη και τραβούν για τὰ πεδία τής τιμής και τής δόξας.

Αὐτὸ ὁμῶς δὲν θὰ τῇ ὅτι πρέπει καὶ νὰ ἀλλάξουμε συνήθειες ζωῆς, ἐφ' ὅσον φυσικὰ αὐτές οἱ συνήθειες ἀποτελοῦν ζωτικὰς ἀνάγκες στὴ βιολογικὴ μας ἐξέλιξη. Αὐτὸ πρὸ πάντων τὸ λέγω γιὰ κείνες ἀπὸ μᾶς ποὺ ἔχουν παιδάκια. Τώρα ποὺ ἔχουν κλείσει τὰ σχολεῖα τὸ παιδί βρίσκει λιγώτερη εὐκαιρία νὰ παίξει.

νά τρέξῃ, νά συναναστρα-
φῇ μὲ τοὺς ὁμηλίκους του,
πράγματα ποὺ εἶναι ἀπα-
ραίτητα γιὰ ὅλη σου τὴν ἐ-
ξέλιξι τῇ σωματικῇ καὶ
τῇ πνευματικῇ.

Οι μητέρες δὲν πρέπει ἀπὸ ἑναν ἀδικαιολόγητο φόβο νὰ κλείνουν τὰ παιδιά τους στο σπίτι καὶ νὰ μὴν τὰ ἀφίνουν νὰ ξεμυτίσουν, νὰ τοὺς στεροποῦν δηλαδὴ τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιο. τοὺς δυὸ αὐτοὺς τῆς ἀνταπιῆς τῶν παράγοντας. Καὶ φυσικὰ ξέροουμε πῶς ἕνα παιδί σωματικὰ καὶ πνευματικὰ ἔχει τὴν ἀπαιτήσεις του γιὰ νὰ βλαστηθῇ καὶ νὰ μεγαλώσῃ.

Γιαυτό σκεφθῆτε το κα-
λά. Ἀποβάλετε τὸν φόβο.
πιστεύω δὲ λίγες πιά νά εἶ-
ναι οἱ φοβισμένες μητέρες
καὶ βγάζετε οἱ ἴδιες — ἂν
δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνη σ'

ἄλλον — τὰ παιδάκια σας
μιὰ-δυὸ ὥρες τὸ μεσημερά-
κι τώρα στὸν αἶρα καὶ
στὸν ἥλιο.

Κοντά στο σπίτι σας χω.

ρίς άλλο υπάρχει κάποιο
ελεύθερο γήπεδο, ένα παρ-
κάκι. Εκεί αφήστε τα λί-
γο να τρέξουν, να παίξουν.
Και αν στο μεταξύ αυτό
χτυπήσουν οι σειρήνες συ-

ναγερμού, τότε μὴν τα-
ραχθῆτε καθόλου. Πιάστε ἀπὸ
τὸ χέρι τὰ παιδάκια σας,
καθησυχάστε τα μὲ τὸ χα-
μόγελό σας καὶ τὴν ψυχραι-
μία σας καὶ τραβήξτε γιὰ
τὸ πῶς κοντινὸ δημόσιο ἢ
καὶ ἰδιωτικὸ καταφύγιο.
Δὲν εἶναι ὀνάνκη οὔτε να
τρέχετε, οὔτε νὰ ἀφανίζε-
σθε. Ὑπάρχει τόσοσ καί-
ρός. Οἱ ἀρμόδιοι μᾶς εἶδο-
ποιοῦν πολὺ ἐγκαίρως.
Φροντίσατε ἀπὸ πρὶν νὰ ξέ-
ρετε τὰ κοντινὰ καταφύ-
για. Ἐπειθὰ ξέρετε ποῦ
θὰ κατευθιῆτε καὶ ποῦ
θὰ καταφύγετε.

Είναι ανάγκη να κάνετε
όπως σās λέγω, γιατί, ο-
πως ανέφερα, δέν πρέπει
να στερήσετε τα παιδιά
σας τόν ήλιο καί τόν αέρα
πού γι' αὐτά εἶναι τόσο α-
παραίτητα, όσο τὸ ἀρκετό
καί θρεπτικό φαγητό τους.

Η ζεστή κουκούλα του στρατιώτη μας

Είπαμε πώς ὅλοι μας εἴμαστε ἐπιστρατευμένοι. Ὅλοι μας, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἀλλὰ σκέψι δὲν ἔχουμε ἀπὸ τὴ νίκη τοῦ στρατοῦ μας. Ἄλλο συναίσθημα δὲ νοιώθουμε ἀπὸ τὴ στοργή γι' αὐτόν, ποῦ πολεμᾷ γιὰ τὸ ἅγιο τῆς Ἑλλάδος μας χῶμα. Εἴμαστε δόκλιοι τὸ "Ἔθνος οὐ στρατιωτικὴ, πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἐπιστράτευσι. Γι' αὐτὸ μᾶς χαρίζει καὶ ὁ Θεὸς στὴν προσπάθειά μας αὐτὴ τὴ νίκη. Τὴν ἀκούει κάθε μέρα κι' ἀναγαλλιάζουμε. Καὶ τὰ δικὰ μας χερᾶκια κινούνται γι' αὐτόν τὸν ἄγων, γιὰ νὰ χαρίσουν τὴ ζέστη στὸν ἥρωά μας ἢ νὰ τὸν προφυλάξουν ἀπὸ ἕναν μεγάλου ἔχθρου, τὸ κρύο. Τὸ κάθε τι τοῦ στρατιώτη μας εἶναι γιὰ μᾶς πολῦτιμο καὶ τ' ἀγαποῦμε καὶ τὸ φροντίζουμε μὲ στοργὴ καὶ πάθος. Τὸ κεφάλι, τὸ στήθος, τὰ χέρια, τὰ πόδια. Γι' αὐτὸ τοῦ πλέκουμε κουκούλες, ζακέτες, γάντια, κάλτσες. Σήμερα ὅσες τελειώσαμε τὸ πουλόβερ ὥς ἀρχίσουμε αὐτὴ τὴν κουκούλα:

Τὸ πλέξιμό της

Παίρνετε 75 γραμμάρια
μαλλί έξάκλωνο και 5 βε-
λώνες μυτερές και από τις
δύο άκρες N° 12.

Ἀρχίζετε με 130 θηλειές καὶ πλέκετε κύκλο (ὅπως στὴν κάλτσα) 6 σειρὲς ὄλο ἀνάποδη. Μετὰ πλέκετε 12 σειρὲς κάλτσα, κάνοντας ἓνα στένεμα σὲ κάθε 40 θη.

λειές. Έως 8του σᾶς μείνουν
100 θηλειές σ' όλες τις βε-
λώνες.

Πλέκετε 10 σειρές λάστιχο 2 με 2 και μετά 6 σειρές δλο ανάποδη.

Όταν φθάσετε στο σημείο αυτό, περνάτε στη μία βελόνα οας 38 θηλειές, τις πλέκετε μόνες τους με δυο βελόνες όλο κάλτσα, κόβοντας κάθε 4 εκ. από μία θηλειά στο κάθε πλάι, (τις άλλες 62 θηλειές τις αφήνετε να περιμένουν).

Συνεχίζετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὡς πού νά φθάσῃ σέ ὕψος 16 ἑκατοστῶν τὸ κομμάτι αὐτό.

Σηκώνετε 36 θηλειές, ἀπὸ κάθε πλάϊ τοῦ κομματιοῦ ποὺ πλέξετε, καὶ ἔτσι θὰ ἔχετε 102 θηλειές. Μὲ αὐτὲς πλέκετε 8 ἑκατοστὰ κάλτσα πάλι. Τὸ κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ πλαιῖα τοῦ κομματιοῦ ποὺ πλέκετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἑνώνετε μὲ

Τὸ ντύσιμό σας

Οι σειρήνες είχαν σημαίνει συναγερμό. Ο κόσμος βιαστικός κοιτάζε να κρυφθή στο πλησιέστερο καταφύγιο.

[illegible]

Ἦν ἡμεῖς, ἀδελφοί, ὡς φησὶ
 φησὶ τὸ πνεῦμα καὶ οἱ λόγοι τῆς προφητείας
 ὅτι ἡμεῖς τὸν ἑαυτοῦ τὸν

τις 18 πρώτες και τις 18 τελευταίες από τις θηλειές που είχατε αφήσει και περίμεναν ως τώρα.

Σχιρατίζετε ένα κύκλο από τις υπόλοιπες θηλιές που περίμεναν κι' αυτές που έπλέκατε έως τώρα (128 εν δλω) και πλέκετε λάστιχο 2 με 2, 18 σειρές, τις οποίες κλείνετε μετά και έχετε έτοιμη την κουκούλα σας.

[illegible]

καὶ ἡμεῖς ἴσμεν ὅτι οὐκ ἔστι
 ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ
 ἴσμεν ὅτι ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ
 ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ
 ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ
 ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ
 ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ
 ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ καὶ ὁμοίᾳ

ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΜΑΣ

Μεγάλο πανηγύρι προχθές. Είχα πάει για ύπνρεσία και καθώς περιούσα από την οδό Σταδίου βλέπω τον κόσμο να στριμώχνεται στα πεζοδρόμια. Πλησίασα κι' εγώ και τί να δω. Μιά γραμμή από δω ως εκεί κάτω... Φρατέλλοι!... Βρέ τους κακόμοιρους! Ούτε ψύλλος στο κόρφο τους δεν ήθελα να ημουναι!... Περιπατούσαν με το κεφάλι κατεθασμένο,

αξύριστοι, κακομοιριασμένοι. Τί να σάς πω. 'Εγώ αν ημουναι στη θέσι τους θα προτιμούσα να σκοτωθώ παρά να πάθω τέτοιον έξευτελισμό. Κάποιος πετάχτηκε να πη κάτι για να τους πειράξη. "Όλος ο κόσμος όμως τον σταμάτησε με δυνατά «σασ». Και τότε είδα κάτι που δέν τό περίμενα. "Όσοι βρίσκονταν μπροστά άνοιξαν τά πακέττα τους και τούς προσέφεραν τσιγάρα. Μιά γρηά μάλιστα ξετύλιξε μιιά σακκούλα που κρατούσε και τούς έδωσε κουλουράκια!... "Ε! λοιπόν, είμαι βέβαιος πως τέτοια υποδοχή δέν την περίμεναν οί 'Ιταλοί στην 'Ελλάδα. Αύτοί ξεκίνησαν για άρθουν να μάς πάρουν τά σπιτία μας κι' έμειν τούς

δίνουμε τσιγάρα και κουλουράκια!

"Όταν γύρισα στον 'Υποτομέα και διηγήθηκα τη σκηνή, ο ύποτομεάρχης μάς έμάζεψε όλους και μάς είπε αυτά: «Συναγωνιστές, δέν πρέπει ούτε μιιά στιγμή να ξεχνάμε ότι είμαστε "Ελληνες. Και ή 'Ελλάδα ήταν πάντοτε ή κοιτίς του πολιτισμού. Δέν μάς επιτρέπεται λοιπόν να φαινώμαστε βάρβαροι σαν τούς 'Ιταλούς. Αύτοί ήρθαν να καταπατήσουν την Πατρίδα μας. 'Εμείς τούς δείξαμε την άνδρεία μας. Τώρα που έρχονται στην 'Αθήνα αϊχμάλωτοι πρέπει να τούς δείξουμε και τον πολιτισμό μας».

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Οι μικροί σκαπανείς Μιμης και Λάκης Νικολακάκος

"Ενας πατέρας μιιά φορά είχε πεντέξη παιδιά κι' άφού τά πάντρεψι τώνα ύστερα από τάλλο, έκατσε κι' αυτός να ήσυχάση.

Οι γυναίκες τους, δσφ ήτανε νυφάδες, τόν γεροκομάγανε τόν γέρο' και σαν παλιώσανε, άρχισαν να τόν περιγελάνε.

Τά παιδιά του ο γέρος τ' αγάπαγε πολύ, και τούς έδωσε όλο του τό βίος, με την ύπόσχεσι πως κι' αυτά θα τόν γεροκομήσουν, δσφ ζή. Μά δέν πέρασε πολύς καιρός, και κανέναν δέν γύριζε να τόν κοιτάξη, ούτε παιδιά, ούτε νυφάδες, ούτε κανείς, κι' έτσι πήγαν να πεθάνη ο γέρος άπ' την πείνα.

"Ενας γείτονας του τόν έβλεπε πού ήταν έτσι λυπημένος, κι' έλεγε με τό νοϋ του: τί νάχη αύτός ο άνθρωπος! Και μιιά μέρα του λέει:

— "Ελα έδω, γείτονα' τί έχεις; Σε βλέπω πολύ στενοχωρημένο.

— Αϊ, τί νάχω, του λέει ο γέρος, τούτο και τούτο έχω πάθει.

Και κάθισε και του τάπε όλα. Καθώς άκουσε έτσι ο γείτονας του, τόν λυπήθηκε πολύ και του λέει:

— Πάμε μέσα.

Πήγανε μέσα και βγάξει και του δίνει μιιά σακκούλα γιομάτη φλωριά, και του λέει:

— Είναι κανείς στο σπίτι σου τώρα;

— "Όχι, λέει ο γέρος.

— Αϊ, τότες, του λέει ο γείτονας του, άιντε, κλείσε τίς πόρτες, και

κάθισε και μέτρα, κράν κράν, δσα φλωριά είναι μέσα στη σακκούλα.

Πήρε λοιπόν κι' αύτός τη σακκούλα με τά φλωριά, και πήγε στο σπίτι του, κι' έκανε δπως τόν έσυμβούλεψε ο γείτονας του, έκλεισε τίς πόρτες κι' άρχισε και μέτραγε κράν, κράν, κράν.

Σε λίγην ώρα ήρθανε τά παιδιά του άπ' τη δουλειά μαζί με τίς γυναίκες τους, άκούσανε τό κράν, και καταλάθανε πως παρās βροντάει, κι' άρχισαν να κτυπάνε την πόρτα

Καώς πήγαν μεσα

για να τούς άνοίξη ο γέρος. "Αλλ' ο γέρος πού ν' άνοίξη, δέν τό κούναγε μπίτ. Τότες άναγκασθήκανε κι' αύτοί να σπρώξουνε την πόρτα και μπήκανε μέσα. Και καθώς μπήκαν μέσα, βλέπουν χάμω σωρό τά φλωριά. Τόν περικυκλώνουν λοιπόν και τόν ρωτάγανε: πού τόν βρήκε αύτόν τόν παρā.

— Αϊ, τάχα παιδιά μου, τούς λέει ο γέρος' τούτα είναι για τίς καθημερινές, τάλλα τά πολλά τάχω χωμένα.

Σάν άκούσανε έτσι αύτοί, άρχισαν και του λάνοι, ότι μπορούσαν για να τον εύχαριστήσουν. "Αλλ' ο γέρος να δής τί έκανε! Μιά μέρα που λείπανε και τά παιδιά κι' οι νυφάδες του, πιάνει και γιομίζει ένα σεντούκι με πέτρες, κι' ύστερα τό κλείδωσε και τό βούλλωσε καλά καλά. Σηκώνεται και πάει πίσω τά φλωριά του γείτονα του, κι' ύστερα γύρισε και κάθισε στο σπίτι.

Σε λίγην ώρα φθάσαν τά παιδιά με τίς γυναίκες τους και καθίσαν να φάνε. "Εκεί που τρώγανε τούς λέει ο γέρος: "Όποιος με φροντίζει έμεινα έως οτου πεθάνω, αύτου του θα δώσω αύτό έδω τό σεντούκι που τοχω γιοματο φλωρί.

"Α, λησμόνησα να τώ πως μέσα στο σεντούκι, όταν έδανε τίς πέτρες, έβαλε κι' ένα σφρι, θελοντας μ' αύτό να σημανη: ότι όποιος δίνει ό,τι έχει και δέν έχει και δέ βαστάει για τόν έαυτό του τίποτα, εκείνου τό κεφαλι θέλει τσάκισμα με τό σφρι.

Κι' όταν πέθανε ο γέρος τέλος πάντων, άνοίξανε τό σεντούκι για να βροϋνε τά φλωριά και βρήκανε τίς πέτρες και τό σφρι.

Καπανέων μας

Τό Διηγηματάκι μας

Η ΣΗΜΑΙΑ

Ἡ Μάρω γιορτάζει. Τό βλέπει κανείς στά μεγάλα μαύρα της μάτια πού πετοῦν ἀστραπές. Τό βλέπει στό μελαχροινό πρόσωπό της πού λάμπει ἀπό χαρά.

Ἡ Μάρω εἶναι ἀπό τήν Κορυτσά. Ἀπό μικρό παιδάκι ἀκούει τή μητέρα της πού τραγουδάει: «Ξύπνα καημένη μου ραγια, ξύπνα νά δῆς ἐλευθεριά!».

— Τί θά πῇ ραγια, μητέρα; ρώτησε μιά μέρα τή μητέρα της.

— Νά, παιδάκι μου, ραγια εἶναι κανείς σάν ζῆ ὅπως ἐμεῖς κάτω ἀπό τό ἱταλό.

— Καί πότε θά φύγῃ;

— Ποίος ξέρεῖ, παιδάκι μου! Μιά φορά ἐγώ δέν τό πιστεύω πώς θά εἰμαστε παντοτεῖνὰ ραγιαδες, εἶπε ἡ μητέρα.

— Μά ἂν ξυπνήσουμε; ξαναρώτησε τό παιδί.

— Ξυπνητοί εἰμαστε παιδί μου, μά δέν φτάνει αὐτό. Εἰμαστε ἀδύνατοι καί χωρίς ὅπλα κι ὁ ἐχθρός δυνατός. Μονάχα ἡ Ἑλλάδα ἡ πατρίδα μας μπορεῖ νά μᾶς σώσει.

— Καί γιατί μαμά δέν μᾶς γλυτώνει ἡ Ἑλλάδα; Δέν μᾶς ἀγαπάει ἐμεῖς;

— Ναι παιδί μου, μᾶς ἀγαπᾷ καί γιά τοῦτο ἔκανε πόλεμο στά 1912 καί μᾶς λευτέρωσε ἀπό ἄλλο ζυγό. Μά βλέπεις οἱ ἱταλοὶ δέν ἀφήσανε... Θέλανε τόν τόπο μας γιά λογαριασμό τους. Καί εἶναι αὐτοὶ δυνατοί καί ἐμεῖς ἀδύνατοι καί γι' αὐτό μένομε σκλαβωμένοι...

— Ἀχ μανούλα! Πῶς θέλω νά λευτερωθοῦμε πάλι, νά μιλοῦμε λεύτερα τή γλῶσσα μας, νά ζήσουμε κι' ἐμεῖς σάν ἀνθρώποι!

Ἐπείδω, παδάκι μου, θ' ἀναστήθω καί ἐγώ!

Ἡ Μάρω ἔκλεψε τὰ μαύρα ὀφθαλμαστράκια τῆς Μεγαλῆς Παρασκευῆ, πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, τότε πού πρωτοπάτησαν ποδάρι στήν Ἀλβανία οἱ ἱταλοὶ καί πήραν μαζί τους τήν ἑλληνική σημαία καί τήν κατέβασαν στό σκοτάδι, μέσα σέ μιά παλιά κασέλα μὲ ἀχρηστα

πράγματα! Θυμήθηκε τὸν πατέρα της πού σκούπισε τὸ δάκρυ πού κύλησε στό μάγουλό του κι' εἶπε: «Θάρρη μιά μέρα ν' ἀναστήθῃ!».

Σάν Ἀνάστασι τῆς φαίνεται σήμερα τῆς Μάρως. «Χριστὸς Ἀνίστη» μῆπως δέν φωνάζουν ὅλοι; Ἡ κρυμμένη γαλάζια σημαία μῆπως δέν κυματίζει ξανά στό κοντάρι της πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὅπως εἶχε κυματίζει ἕναν καιρό, στά 1912, τότε πού ἡ Μάρω ἦταν ἀκόμη ἀγέννητη; Ναι, τέτοια μέρα δέν μπορεῖ νά

Στεφανῶσε μὲ λουλούδια τὴ σημαία πού κρέμασαν στήν πόρτα

τὴν ἐσχάση ποτὲ στὴ ζωὴ της. Εἶχανε σῶσει οἱ τελευταῖες δημοφροντίες τοῦ πυροβολικοῦ. Οἱ ἱταλοὶ τ' ἀφήσαν ὅλα καί τὸ βάλανε στά πόδια σάν λαγοί. Κι' ἀπὸ πέρα, ξέω ἀπὸ τὴν πόλι ἀκούστηκε νά σαλπίζῃ: «Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἑρᾶ».

Σάν ἀστραπὴ τρέξαν ὅλοι στό ὑπόγειο νά ξεθάψουνε τὴν περήφανη σημαία

μὲ λαχτάρα, μὲ συγκίνησι, μὲ δάκρυα. Σάν ἀστραπὴ πετάχτηκε ὕστερα ἡ Μάρω στόν κῆπο νά στεφανώσῃ μὲ λουλούδια τὴ σημαία πού κρεμάσανε στήν πόρτα τους. Σάν ἀστραπὴ ξανάτρεξε νά μαζέψῃ λουλούδια στό παιεράκι της. Μόλις καί πρόλαβε νά προβάλλῃ στό δρόμο νά ράνῃ μ' αὐτὰ τοὺς νικητὲς, τοὺς ἐλευθερωτὲς, πού καπνι-

σμένοι ἀπὸ τὴν μαρourτὴ τῆς μάχης σπᾶσανε τὴ σφιχτομανταλωμένη πόρτα τῆς σκλαβιάς κι' ἀπλώσανε στὴ γῆς τὰ κόκκαλά τους, τὰ κορμιά τους, τὸ αἷμα τους γιὰ νά περάσῃ καί νά μπῇ μέσα στὴν πόλι ἡ ἀθάνατη, ἡ θεία Ἑλευθερία.

Γ. Δ.

Ο ΘΟΥΡΙΟΣ

Στ' ἄρματα! στ' ἄρματα! Χτύπα τὴς λαυρας ἡ καμπάνα
Ἀχ! ἡ γλυκεῖά της ἡ φωνὴ «Χριστὸς Ἀνίστη!» ψάλλει
Ἡ Ἀμαζόνα ἐξύπνησε, ἐξύπνησεν ἡ Μάνα
μαζί μὲ τὴν ἐλευθερίαν θά ταξιδεύῃ τάλι!
Λουλούδια τὸ ταξίδι τους καί φως νά τὸ χρυσώῃ.
Στ' ἄρματα! στ' ἄρματα, παιδιά τοῦ λαοῦ τοῦ Κατωῦν!

Ποῖα χιμά τοια νά εἴπαι, κατοραμῖνα χιμά,
πὺς πῖθαναν τὰ Γιάννινα κι' ἡ Κρήτη ἀνικητῶθη;
Ποῖος εἶπε πὺς ἡ Λέρινα δέν ἔχει καρποφῶν;
καί πὺς τοῦ βασιλέα μας ἡ σπῆνη ἀνικητῶθη;
Ποῖος εἶπε πὺς ὁ οὐρανὸς δέν ἔχει ἀστραμῖνα,
ἡ Σαλαμίνα κίματα καί ἡ Ἑλλάς τοῦρεϊ;

Στ' ἄρματα! στ' ἄρματα κι' ἐμπρός! Ὅλο ἐμπρός... σάν τιμὴ
Ὀκτωβρὸς ἀκαίμητο, σάν τὸν καυρὸ σου τρεῖς!
Ἐμπρός ἐμπρός! ὁ Θεὸς, στό στάσιμο τὸ κριμα
Ἡ δόξα παντὰ εἶν' ἀρχὴ τελευτῶν δέν ἔχει
Τὸ πρὸ, νῦν κορυφάζεται πού ἡ τιμὴ στερᾶται
Στ' ἄρματα! τάλι στ' ἄρματα, παιδιά τοῦ Κατωανῶν!

Στ' ἄρματα! στ' ἄρματα. Καί τὰς, Μόνο σὲ μας ταίριαζει,
σ' ἐμᾶς τοῦ ἔλας! ὁ Θεὸς στὴν ἑλπίδα τοῦ καυρὸ
τὸ βασιλεῖ στὴ μίση μας τοῦ καυρὸ νά σκαρπάζῃ
Ἀ, ὄχι! νῦν τὸ στρατεῖα τὸ ροῦλαρὶ τρεῖς
Μά τὰ ταιδιά πού ἀφῆσαν προχθὲς τὸ σύνορά μας
Με τῆς Πατρίδος τὴν τιμὴν καί τὴν κρυφὴν χαρά μας.

Χαρήτε νιοὶ πού ἔχετε τὰ εἰκοσι ὀκτὸ χρόνια,
παιδιά τοῦ Μάρκου Μπότοσαρη, τοῦ Κίμωνος ἑγγόνια!
Ἐπ' ἐχθισμῖνα! γένεται ὁ ὅλες τὸ πᾶν, ὅρι
Ἀχ, σὺν τῆς Πατρίδος τρεῖς! σὺν τῆς Ἀπὸ κοίτης
να δὴν τὰ ὅλα τὰς σ' ὅλας τῆς νύκτας τὸ καυρὸ τους
καί ἡ τακτομένη νά χιμά στὴν δόξα σας αὐτῆς

Τοῦ φίλου μὴν ἀδυναστεῖτε πρὸς τὴν ἀνικητῶν
Στρεῖς! ἐκεί, πρὶν στὴς φωταῖς τῆς φάλαγγς βαπτισθῇ
Οἱ λόγιες σὺν τῆς τακτῆς τῆς ἀνικητῶν τὸ τρεῖς
να παρῶν τῆς τρεῖς ἐγγὺς ἀπὸ τὸ καυρὸ τους
Καί θι νά ἴδῃτε τὴν μορφήν αὐτῆς νῦν κρυφῶν
Στ' ἄρματα! στ' ἄρματα, παιδιά τοῦ Χρηστοῦ τοῦ Μηλιωῦ

Στ' ἄρματα! στ' ἄρματα καί ἐμπρός σὲ γὰρ τιμῶν
Σὲ γὰρ τιμῶν, Κιτὶ γὰρ τιμῶν, Πῶς ἐμπρός, Πῶς ἐμπρός
ἀνὴρ δέν ἀνιστάμεν νῦν λαοφῶν ἀνικητῶν.
Ἐμεῖς, μεγάλη δόξα τοῦ δικαίου τὸ χιρ,
ἀνὴρ ἀναστήθῃ ἡ Ἑλλάς γιὰ νά τῆς φῶς ἡ λήθη
καί δέν πῖθεται ὁ αἰὼς ποτὶ τοὺς σάν ὄρεθι!

ΑΧ ΠΑΡΑΣΧΟ2

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Ὁ κ. Εὐσέβιος πλανόδιος τραγουδιστὴς καί ἡ βροχὴ τῶν κερμάτων.

282

ΤΟ ΠΟΔΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟ.

ΤΡΙΤΗ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Τα στρατεύματά μας συνεχίζοντα την προέλασιν των κατέλαβον και νέα σημεία εις τὸν τομέα τοῦ κέντρου καὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν πέραν τῆς Μοσχόπολεως.

Οἱ ἱταλοὶ ὑποχωροῦντες ραγδαίως κατα-
δάλλουν ἀπεγνωσμένας προσπάθειας νὰ δια-
σωθῶν πρὸς Βορρᾶν.

Πρὸς κάλυψιν τῶν ὑποχωρούντων διαρκῶς
τημάτων των, ἡ ἐχθρική αεροπορία ἀνέπτυ-
ξεν ἐξαιρετικὴν ὁδὸν δραστηριότητα, ἀνευ ὁ-
μως καὶ ἀποτελεσμάτων, βομβαρδίσασα ὡς
συνήθως μὴ στρατιωτικούς στόχους.

Ὅπως εἰς τὰ ἱωάννινα ἐδόθη κατὰ τὸ δια-
στήμα τῆς χθεσινῆς ἡμέρας δωδεκα φορές
τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ.

Ὁ ἐχθρὸς ἐπέχειρσεν διὰ τῶν ἐπιδρομῶν
τοῦ νὰ καταστρέψῃ τὴν εἰς ἀπόστασιν 5 χι-
λιόμετρων ἀπὸ τῶν ἱωαννίνων γέφυραν Μπαλ-
ντομά, ἀνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος.

Ἀλλὰ ἀπέπειρα καταστροφῆς τῆς γεφύρας
Σουλίου Τίνο ἐσημείωσεν ἐπίσης πλήρη ἀποτυ-
χίαν.

Ἡ ἐχθρική αεροπορία ἐβομβάρδισεν ἐπίσης
τὸν Ἀηλοῦριον, τὸν Ἀργυροπόλιν, τὴν Κέρκυ-
ραν, τὴν Ἄρταν καὶ τὴν Ἡγουμενίτσαν.

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἀνακοινωθέν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ὡς ἀριθ. 30 ἔχει ὡς ἀκόλουθος:

Τὰ στρατεύματά μας συνεχίζοντα
τὴν προχωρήσιν των κατέλαβον νέα
τινὰ σημεία. Ἡ ἐχθρική αεροπορία
ἐβομβάρδισε πόλεις τινὰς καὶ χωρία
τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ὑπάρχουν νεκροὶ τι-
νες καὶ τραυματῖαι. Οὐδεὶς στρατιω-
τικός στόχος ἐδόληθ.

Ἐπίσης τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Ἀ-
σφαλείας ἀνακοινεῖ:

Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν ἐγένοντο αἱ κα-
τωθεῖς ἐπιδρομαὶ τῆς ἰταλικῆς αεροπορίας εἰς
τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, στρατιωτικὰ ἀπο-
κλειστικὰ καὶ μόνον κατὰ τοῦ ἀμαχοῦ πλη-
θυσμοῦ:

1) Εἰς Ἀηλοῦριον Κεφαλληνίας, ὅπου ἐφο-
νεύθησαν 6 άτομα, μεταξύ τῶν ὁποίων 3 γυ-
ναῖκες καὶ δύο νήπια 6 μηνῶν καὶ 2 μηνῶν.

2) Εἰς Ἀργυροπόλιν ἀνευ θυμάτων καὶ ζη-
μιῶν.

3) Εἰς Κέρκυραν ἐβομβάρδισθη ἡ πόλις
καὶ διέφυρα χωρία ἀπομακρυνόμενοι οὐδὲν
στρατιωτικὸν ἐνδιαφέροντος, μὲ ἐλάχιστα θύ-
ματα ἡ ζημίας.

4) Εἰς Ἄρταν μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυμα-
τισμὸν δύο γυναικῶν.

5) Εἰς Ἡγουμενίτσαν ἐβομβάρδισθη ἡ Ἡγου-
μενίτσα καὶ τινὰ χωρία καὶ ἀγροτικαὶ περιο-
χαὶ μὲ ἀσημαντὸν ἀριθμὸν θυμάτων καὶ ζη-
μιῶν.

ΤΕΤΑΡΤΗ 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Ὁ
ἀρκετὸς στρατὸς μας συνεχίζει μὲ τὴν ἰδίαν
πάντοτε ἐπιτυχίαν τὰς εἰς τὴν Ἀλβανίαν ἐπι-
χειρήσεις, βελτιώνουν τὰς καταληφθείσας θέ-
σεις του.

Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα ἔδωκεν εἰς τὰ ἑλληνικὰ
ὄπλα καὶ τὴν ἀνεργασίαν μὲτα τῆς ἑλ-
ληνικῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας τῆς ἀκαίριαν
ἐξαιρετικῶς ἀποτελεσματικῆς δραστείας.

Ὅτι νῦν οἱ ἱταλοὶ ἀνέκομιν τὴν ἐπιχω-
ρήσιν των ἐνισχυθέντες ἀπὸ νέα τημάτα ἐκ
τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀλβανίας καὶ ἀπεπειρά-
θησαν ἀντιπαραθεῖν, ἀνακαταστάσαν καὶ πάλιν
νὰ καμφοῦν καὶ νὰ συνεχίσουν τὴν ἐπιχω-
ρήσιν των.

Εἰς πολλὰ σημεία τὰ ἑλληνικὰ στρατεύμα-
τα ἐπείσθησαν εἰς βάθος 15 χιλιομέτρων πέραν
των προτέρων θέσεων των, εἰς δὲ τὸν
βόρειον τομέα καὶ εἰς ἀρκετὰ σημεία, ὁ
στρατὸς μας οὐδαμῶς συνήρτησεν ἐχθρὸν ται-
οῦτον.

Εἰς ἄλλο σημεῖον τοῦ μετώπου τὰ στρατεύ-
ματά μας συνέλαβον ἐνᾷ ἀντίτρον ἀξιωματι-
κὸν μὲτὰ τοῦ ἐπιτελείου των καὶ δύο διοικη-
τὰς λόγων.

Ἐπίσης ἐκυρίευσαν τὸν ὁπλισμὸν καὶ ἄλλα
ἐφόδια ἐνὸς ἰταλικοῦ τάγματος.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων λαφύρων περιλαμβανόν-
ται καὶ δύο σημαῖαι τῶν ἰταλικῶν ταγμάτων.

Ἐκ τῶν ἐπικρατούντων ἐγγράφων ἀπρὸς φωνῶν
συνάγεται ὅτι ἐκ τῶν 12 μερῶν των, τὰς ὁ-
ποίας εἶλον συλλεγμένας οἱ ἱταλοὶ εἰς τὴν
Ἀλβανίαν, αἱ τεσσαρεσὶς τοῦλάχιστον ἀποσυ-
νέτεθσαν, δύο δὲ ἄλλα ἐπὶ τῶν ταυσα-
ντὲς ζημίας ὥστε νὰ καθίστανται προβληματικὴ
ἡ ἀνασυγκρότησις των.

Επίσης ἐβομβάρδισθησαν σφοδρῶς αἱ βά-
σεις ἀνεφοδισμοῦ τοῦ ἐχθροῦ.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδοθέν ἀνακοινωθέν τοῦ
Γεν. Στρατηγείου ὡς ἀριθ. 31, λακωνικόν
ὡς πάντοτε, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Αἱ κινήσεις τῶν στρατευμάτων μας
συνεχίζονται μετ' ἐπιτυχίας ἐπὶ τοῦ ἀλ-
βανικοῦ ἐδάφους.

» Εἰς τὴν περιοχὴν Κορυτσᾶς περι-
ῆλθον εἰς χεῖρας μας μεταξὺ τοῦ ἄλ-
λου πολεμικοῦ ὅπλου καὶ 6 ἐχθρικά
αεροπλάνα ἐγκαταλελειμμένα.

» Ἡ ἐχθρική αεροπορία ἐπέδειξε
δραστηριότητα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ
ἐνήργησε βομβαρδισμούς κατὰ δεκά-
δος χωρίων ἐν Ἡπείρῳ καὶ κατὰ μὴ
στρατιωτικῶν στόχων εἰς τὰς νήσους
Κέρκυραν καὶ Κεφαλληνίαν».

ΑΙ ΧΘΕΣΙΝΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΟΜΑΙ

Τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐ-
ξέδωκε τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν:

Πέρα τῆς ἐχθρῆς αεροπορίας ἐβομβάρδι-
σθη χθὲς τὸ Ἀηλοῦριον (Κεφαλληνίας) καὶ
χωρία τινὰ τῆς Ἡπείρου, ἀνευ ζημιῶν καὶ
μὲ ἀσημαντὸν ἀριθμὸν θυμάτων ἐκ τοῦ ἀμα-
χοῦ πληθυσμοῦ.

Ἐπίσης ἐβομβάρδισθη ἡ Κέρκυρα, κατὰ
τὴν ἀπασιν τὰ ἐχθρικά αεροπλάνα ἔλαβον καὶ
εἰς ποικίλων μὲ ἀγνωστὰ ἐισέτι ἀποτελέ-
σματα. Πάντως ἐδόλεθσαν ναὶ τῆς πόλεως
καὶ κτήρια.

Τὴν δὲν Νοεμβρίου οἱ ἱταλοὶ, κατὰ τὴν
προσωρινὴν κατοχὴν τῆς Ἡγουμενίτσας, ἐτυ-
φείσαν τὸν Ἑλληνα κτηνοτρόφον Νικόλαον
Πατσίαν, διότι ὁ υἱὸς του ὤρηρετ' εἰς τὸν
ἐλληνικὸν στρατόν.

ΠΕΜΠΤΗ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Ὁ
στρατὸς μας ἐξακολουθεῖ νὰ σημειεῖ ση-
μαντικὰς ἐπιτυχίας ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώ-
που.

Κατὰ τὴν καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ ἐκτός
τῶν ἱταλῶν σιχηματῶν συνέληφθησαν 285
Ἀλβανοὶ στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοί.

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθέν τοῦ Γεν. Στρα-
τηγείου ὡς ἀριθ. 32 ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

Τὰ στρατεύματά μας συνεχίζουν
ἐπιτυχῶς τὴν δρᾶσιν των ἐπὶ ἀλβα-
νικοῦ ἐδάφους.

Ἡ αεροπορία μας ἐβομβάρδισεν ἐ-
πιτυχῶς ἐχθρικάς συγκεντρώσεις, φά-
λαγγας καὶ πυροβολαρχίας ἐν δράσει.

Ἡ ἐχθρική αεροπορία ἐπέδειξε δρα-
στηριότητα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐ-
νήργησε βομβαρδισμούς χωρίων ἐν
Ἡπείρῳ, εἰς Κέρκυραν, εἰς Κεφαλλη-
νίαν καὶ Κρήτην. Ἐβομβάρδισε τὰς
Πάτρας. Ὑπάρχουν νεκροὶ καὶ τραυ-
ματῖαι μεταξὺ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ.
Κατέρρευσαν οἰκίας τινές.

Ἐπίσης τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Ἀ-
σφαλείας ἀνακοινεῖ:

Παρά τῆς ἐχθρῆς αεροπορίας ἐγένοντο
χθὲς αἱ κάτωθι ἐπιδρομαὶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν
τῆς χώρας:

1) Εἰς τὰς Πάτρας, ἀνευ θυμάτων καὶ μὲ
μικρὰς ζημίας εἰς οἰκίας.

2) Εἰς Ἀργυροπόλιν καὶ Ἀηλοῦρι Κεφαλλη-
νίας ἀνευ ζημιῶν καὶ μὲ ἐνὶ τραυματίας.

3) Εἰς Ἡγουμενίτσαν ἐβομβάρδισθησαν χωρία
τινὰ ἀνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν.

4) Εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν ἐρρίφθη-
σαν βομβαὶ μὲ ἐλαττωτά θυμάτα καὶ ζημίας.

5) Εἰς Κρήτην ἐρρίφθησαν βομβαὶ εἰς ἀ-
γροτικὰς περιφέρειας ἀνευ θυμάτων καὶ ζη-
μιῶν.

6) Εἰς Κέρκυραν ἐβομβάρδισθησαν αἱ φυ-
λακαὶ καὶ τὸ πρῶτον ἀνευ θυμάτων.

Ἐξ ἄλλων τὸ ἀρχηγίον τῆς ἐν Ἑλλάδι
ἀγγλικῆς βασιλικῆς αεροπορίας ἐξέδωκε χθὲς
τὸ ἑξῆς ἀνακοινωθέν.

Ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχῆς ἐπιδρομὴ, παρά το

ύπνοισιν ἀντιαεροπορικὸν τὸν καὶ τὴν παρὲν-
τασιν ἐχθρῶν καταβλητικῶν ἀεροπλάνων,
ἐγένετο χθὲς κατὰ τὸν λιμέναν τοῦ Ἀιτωλῶνος
ἀπὸ βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων τῆς βασιλικῆς
αεροπορίας. Ἀμέσως πλῆγματα διὰ μεγάλων
βορῶν κατεφύθησαν κατὰ μεγάλου σκαφοῦ
το ὁποῖον ἐθεάθη βυθιζόμενον προτοῦ τὰ ἀε-
ροπλάνα μας ἀναχωρήσαν ἐκείθεν διὰ νὰ ἐ-
πανέλθουν εἰς τὴν βάσιν των. Ζημία ἐπίσης
ἐπαρτίθησεν εἰς τὰς προκυμᾶσας καὶ τὰς
ἀμερικὰς ἐγκαταστάσεις. Κατιστράφησαν
κτίρια ἐξισκομῆται πλῆθος ὑποστρώτων.

Εἰς τὴν ἐχθρὴν καταβλητικὴν μονο-
πλανὸν, το ὁποῖον ἀπεπειράθη νὰ παρήκω-
κε, κατιστράφη. Ἐνεαὶ κατιστράφησαν καυτεῶς,
ἐνὶ μαύρῳ καπνῷ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ προσθίου
αὐτοῦ μέρους. Ὁλόκληρ' ὑποχωροῦντες ἐχθρῶ-
ν στρατευμάτων εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ
Τεπελινοῦ ὤρησιν ἐπείσθησαν ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα
μας, τὰ ὅποια, ἰσχυρὰ εἰς μικρὸν ὕψος, ἐ-
πρὸς ἐνὸς βορείας ἀπωλείας εἰς τὸν ἐχθρόν.
Εἰς Κελοῦρε (Κελισούρα, παρά τὸν Τεπελί-
ν), πολλὰς βομβὰς ἐρρίφθησαν κατὰ τοῦ ἐ-
κεί ἀεροδρομίου. Μία ἐρρίφθη πλῆθος ἀε-
ροπλάνων τὰ ὅποια ἐκρίνοντο ἐπὶ τοῦ ἐσο-
φους. Τὴν 25ην Νοεμβρίου ἐν ἑκ τῶν ἀερο-
πλάνων μας, ἐνὶ ἐπιστροφῇ εἰς ἐπύρρην
καὶ ἀπύρρην σχηματίζοντες ἐχθρῶν κατα-
βλητικῶν τύπων «Κ.Ρ. 42», ἐξήλθεν ἐκ τῶν
νεφῶν καὶ ἐτόρθη πρὸ αἰθῶν σμήνην ἐχθρῶ-
ν ἀεροπλάνων, τέσσα «Γ. 50». Τα ἐχθρικά
καταβλητικὰ ἀεροπλάνα κατιστράφησαν ἐν
ἀπρὸς καὶ προσπέσθησαν νὰ διαφύκωσιν
τὸ ἀεροπλάνον μας διευσιῶν τὸν σχηματισμὸν
των καὶ δύο ἐκ αὐτῶν συνήκρουσθησαν. Εἰς
ἐκ αὐτῶν ἐθέσθη ῥιπίον εἰς τὸ ἐδαφὸς ὀλιγο-
μένων. Ἐξ ὁλων τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν ὁλο-
τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βο-
σεις των.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940

Ἡ διεστῆρα φασὶς τοῦ ἐλληνοϊταλικοῦ πο-
λέμου ἐπὶ τῇ συμπληρωσῇ μηνὸς ἀπὸ τῆς
ἐπιτυχῆς τῆς ἐχθροπραξίαν κρινεῖται ὡς ἀ-
ποτέλεσμα ἐξαιρετικῆς διὰ τὰ στρατεύματά μας
τὰ ὅποια ἐξακολουθεῖ νὰ καταδιώκουν τὸν
ἐχθρόν κατὰ πόδας, παρά τὴν λυσσώδη ἀντι-
στάσιν αὐτοῦ.

Ἡ χθεσινὴ καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα ὀπῆρ-
ξαν διὰ τὸν ἐχθρόν σκληρόταται.

Μετὰ τὴν παραδοσιν τῶν Ἀλβανῶν ἀξιω-
ματικῶν καὶ στρατιωτῶν, ἐπηκολούθησεν ἡ
διὰ τῆς ἐλεγχέντος τοῦ βασιλέως, ἐκείν
ἀπὸ τὰ νῆφιν ἐπὶ τὰς σώματα διὰ τὰ ὅποια
ἐσφηνότο ὁ Μουσοσσολίνι.

Ἐπίσης ἡ ἀγγλικὴ αεροπορία κατήγαγε πε-
ρισφάνη νίκη. Ἐννέα ἀγγλικά ἀεροπλάνα συ-
νήντησαν σμήνη 15 ἰταλικῶν καταβλητικῶν,
ἐκ τῶν ὁποίων κατόπιν ἀερομαχίας ὑπεραίω-
σιν ἱωαννίνων κατέρριψαν ὀκτώ.

Ἐκ τῶν ἀγγλικῶν κατιστράφη ἑν ἄλλ' ὁ
πυλὸς τοῦ διεσώθη κατελθόν δι' ὠλεσιπύ-
του.

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ὁ ἐχθρὸς ἐπέδειξεν ἐξαιρετικὴν δραστηριό-
τητα βομβαρδίσας καὶ πάλιν τὴν Ἡγουμενί-
τσαν, τὸν Ἀηλοῦριον, τὴν Κέρκυραν καὶ τὴν Ἡγου-
μενίτσαν.

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Ἐκ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὴν
νύκτα τὸ κάτωθι ὡς ἀριθ. 33 πολεμικὸν ἀνα-
κοινωθέν:

Ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀγῶνες κατὰ τό-
πους, οἵτινες ὀπῆρξαν ἐπιτυχεῖς δι' ἡμᾶς.

Ἡ αεροπορία μας ἐξετέλεσεν ἀνα-
γνωρίσεις καὶ περιπολίας διώξεως
πρὸς κάλυψιν τῶν στρατευμάτων μας.

Κατὰ ἀερομαχίας κατέρριφθη συ-
μαντικὸς ἀριθμὸς ἐχθρῶν ἀεροπλάνων.

Ἡ ἐχθρική αεροπορία ἐβομβάρδισε
σημεῖα τινὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου ὡς καὶ
πόλεις καὶ χωρία τῆς Ἡπείρου, τῆς
Κερκύρας, τῆς Κεφαλληνίας καὶ τῆς
δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Πελοποννήσου.

Ὑπάρχουν ἐλάχιστα θύματα μεταξὺ
τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ μικρὰ ζη-
μιαί.

Ἐχθρικά ἀντιτορπιλλικά ἐρρίψαν ἀ-
ριθμὸν τινὰ δόλιν κατὰ τῶν βορείων

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

δεκτά με πολλή ενθουσιασμόν από τους ηρώας μας, οι οποίοι διαδηλώνουν ανά πάσαν στιγμήν την ζωηράν των ικανοποίησιν και αλληλεγγύην διά τας ιστορικές φροντίδας που τούς επι-
δαμνείει ή Ε.Ο.Ν.

ΤΑ ΠΑΚΕΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ ΜΑΣ

Οι ηρωικοί μας άγωνιστάι έχουν πρό πάν-
τός ανάγκη από μάλλινες κάλτσες. Ζητήσατε
μαλλί από τὰ Κέντρα 'Αλληλεγγύης Μετώ-
που Ε.Ο.Ν., διότι τὸ πρῶτον εἶναι οἱ κάλ-
τσες, τ' ἄλλα εἶναι διευτερεύοντα.

Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες δώσατέ μας δλοί,
ὅστε κάλτσες μπορεῖτε, εἶναι ἐθνικὴ ἀνάγκη.
Κάθε ζευγάρι μάλλινες κάλτσες σώζει ἓνα
στρατιωτὴ μας ἀπὸ ἓνα κρουσάγημα.

Καθ' ἡμέραν ὀριζοθεομένην μέλῃ τῆς Ε.Ο.
Ν. θὰ περιέλθουν διὰ τὰ περισυλλέξουν κάλ-
τσες. Ἐν τῷ μεταξὺ στέλνεται εἰς τὰς κάτωθι
διευθύνσεις:

- 1) Κ.Υ.Α.Μ. (Ε.Ο.Ν.), Μαυρομάχη 3.
- 2) Κ.Υ.Α.Μ. (Ε.Ο.Ν.), Βασιλίσσης Σο-
φίας 23.
- 3) Δ.Α.Σ.Α. (Ε.Ο.Ν.), Ἀκαδημίας 55.
- 4) Δ.Α.Σ.Θ. (Ε.Ο.Ν.), Μαυρομάχη 1.
- 5) Δ.Τ.Ε., Πατησίων 46.
- 6) Περιπέτρων Πλάτ. Συντάγματος.
- 7) Ὑποδιοίκησις (Ε.Ο.Ν.) Πρωτοψύχης.
Σόλωνος 46, Ἀσκληπιοῦ 7, Καραγιώργης Σερ-
βίας 4 (Ἀθήνας), Θησέως 92, Ἰφικλείας &
Ἑσπρίδων (Καλλιθέα), Προξένιους 190,
Λεωφόρος Σωκράτους 51 (Πειραιά) καὶ Πλάτ.
Κασταλίας (Ἀμαρουσίον).

ΛΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Με-
τώπου τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπέστειλεν ἀπὸ 16-23ης
τρέχοντος μηνὸς πρὸς τοὺς ἡρωικοὺς στρατιώ-
τας μας τὰ κάτωθι εἶδη:

Τσιγάρα 154.845, πουλόβερ 2.227, κάλτσες
6.392, μανδύλια 462, γάντια 348, κασκόλ
569, φανέλλες 5.400, κάπες 93, σῶφρακα
477, κουβέρτες 5.322, πετσέτες 700, σιφίδια
409 πακέτα, μπικνέτα 670 πακέτα, σοκολάτες
1.560 πλάκες, λουκουμια 102 πακέτα μεγάλα.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ.Υ.Α.Μ.

Συνεχίζονται αἱ ἀποστολαὶ εἰδῶν καὶ χρη-
μάτων τῶν διαφόρων Περιφερειακῶν Διοική-
σεων τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρε-
σίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν., διὰ
τοὺς ἡρωικοὺς μας πολεμιστάς καὶ τὰς οικο-
γενεῖάς των.

Ὅπως προχθὲς ἀπεστάλη ἡ πρώτη πλοῦσα
δόσις τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν.
Θηλέων Ρεθύμνης, περιλαμβανοῦσα 61.438
δρχ., διάφορα μάλλινα εἶδη, τσιγάρα κλπ.,
ὡς καὶ 30 χιλιάδες ὀκτάδες λάδι καὶ 10.000
ὀκτάδες πατάτες.

Πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγ-
γύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη ἐκ μέ-
ρους τῆς Περιφ. Διοικήσεως Κοζάνης τῆς Ε.
Ο.Ν. ἡ πρώτη πλοῦσα δόσις διὰ τοὺς ἡρωί-
κους στρατιώτας μας καὶ τὰς οικογενεῖας
των, περιλαμβανοῦσα 34.969 δρχ., διάφο-
ρα μάλλινα εἶδη, κουβέρτες, πειληρικά, ἀρ-
νιά, τσιγάρα, σιτάρι καὶ ἄλλα χρήσιμα εἶδη.

Ἐξ ἄλλου οἱ κάτοικοι τῆς Κοινότητος Χω-
ρίου Ἰθαλίας Ἐπιδαύρου προσέφεραν εἰς τὴν
Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου
τῆς Ε.Ο.Ν. διάφορα φροῦτα ἀξίας 20 χιλιά-
δων δρχ., διὰ νὰ διατεθοῦν ὅπερ τῶν ἡ-
ρωικῶν τραυματιῶν μας, τῶν νοσηλευομένων
εἰς τὰ Νοσοκομεία τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπίσης ἡ Κοινότης Βεγδών—Ἀμυνταίου
προσέφερεν ὅπερ τῶν μαχομένων στρατιωτῶν
μας 2.500 δρχ., 25 πρόβατα, 5 χοιρίδια,
ἓνα μόσχον καὶ ἄλλα χρήσιμα εἶδη.

Ὁ Ναυτικὸς Ὀμίλος Βουλιαγμένης δι' ἐ-
πιστολῆς τὸν πρὸς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτρο-
πον Νεολαίας κ. Ἀλέξανδρον Ν. Κανελλό-
πουλον καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι θέτει εἰς τὴν διά-
θεσιν τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύ-
ης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. ὁλοκληροῦν τὴν πε-
ριουσίαν τοῦ Ὀμίλου ἀποτελουμένην ἐξ ἑκα-
τὸν χιλιάδων δρχ., ὅπερ τῶν ἡρωικῶν μας
στρατιωτῶν καὶ τῶν οικογενεῖών των.

Ἐπίσης οἱ κάτοικοι τῆς Κοινότητος Βου-
λιαγμένης προσέφεραν εἰς τὴν Κεντρικὴν Ὑ-
πηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν.
ὅπερ τοῦ ἡρωικοῦ στρατοῦ μας δρχ. 129.550.

Πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγ-
γύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλην διάφο-

ρα ποσὰ διὰ τοὺς στρατιώτας καὶ τὰς οικο-
γενεῖας των οἱ κάτωθι:

Ἀντινοπούλου 100, Κοσμίδης 100, Πα-
παμήρης 100, Σκαμνιάκης 250, Θεοφάνης 200,
Β. Κυριακὸς 500, Ζ. Γαζέλης 500, Α. Καλύ-
δας 500, Πριτσούρης 500, Μπουρδούκος 500,
Δ. Τούνας 200, Μπαμιάτης 100, Μποχός 100,
Μηζούρας 100, Χαλκιάς 100, Ξυνογιά 100,
'Αδ)φοὶ Γαρουφαλίου 100, Χ. Χατζιάν 100,
'Αθ. Μεταξάς 100, Νικ. Κάσος 100, Ψυλό-
πουλος 100, Τ. Σαλκάνος 100, Γ. Ἰατροῦ
100, Σ. Καλιακούδα 100, Δ. Νταλίτης 100,
Φραγ. Ψαρρός 100, Ε. Καραβί 100, Υ. Θε-
οδωρίδης 100, Περινιάς 100, Μαρία Ἀνα-
νιάδου 100, Κ. Κιαχός 100, Ε. Κιπτόγλου
100, Ἐμμαν. Μουσταῖ 100, Δ. Γκίκας 100,
Γ. Παζινός 100, Α. Κυρκιριάν 100, Τ. Τα-
νιελάν 100, Βαλκάνια 100, Μπαλαζή 100,
Β. Καραβρυτινός 100, Σέχου 250, Γρηγοριά-
δου 500, Μπότσαρη 1.000, Γάγου 500, Γα-
λαντῆς 200, Βαρέλης 500, Καραγιώργη
100, Σωτηρίου 100, Ἀθ. Τριανταφυλλίδης
100, Βουγιούκας 100, Ἀντινόπουλος 100,
Ραμάκης 100, Ἀθ. Ἀλαφούζος 100, Καρα-
μάνης 100, Δ. Κουκας 100, Παπαγεωργίου
100, Ζέρβου 100, Κωνσταντάκου 100, Μπίτου
200, Κ. Δημητράκου 100, Ἑλένη Να-
δάκη 100, Μαρία Μαραβέλακη 100, Ἠλιο-
πούλου 100, Γ. Παντελάκης 200, Ἀδάμ 200,
'Ορφανοπούλου 200, Σιδιράτου 100, Ἀσημα-
κοπούλου 100, Ρήγα 100, Ὀρφανοπούλου
100, Ματράκη 100, Δεβετζόγλου 100, Θιμελή
100, Ἀντινοπούλου 100, Μεταξά 100, Γ. Πα-
παιωάννου 100, Λιακοπούλου 150, Τόμπα 100,
'Ιωαννίδου 100, Πνευματικαίου 100, Θεοδο-
ροπούλου 100, Ν. Ἐξαργάκης 100, Βουρί-
τζος & Τραβασάρος 400, Μακρίδης 100, Ζα-
γρῆς 190, Α. Χατζηλιάδου 190, Αἰλική Κα-
κράση 100, Ε. Πασιγιάννου 100, Γλυσιτὸς
Μιχαήλ 100, Σαντορινιάου Ἄννα 100, Καρ-
βαλιάς 100, Παπαδόπουλος Ἄρ. 100, Καρα-
μύδας Ἀναστ. 100, Θεοδωράκης Γεώργ. 100,
Παπαζογλου 100, Βόγια Ἀθαν. 200, Παπα-
παναγιώτου 100, Λεωνίδοπούλου Δημ. 100,
Βαρέλη Ἰουλίττα 100, Σιδιροπούλου Ἀνδρ.
100, Δομέρος 200, Ἐλματζόγλου 100, Σου-
μαγιδης 100, Κολν Ἰσαβέλλα 100, Φωτιάδης
—Τριανταφυλλίου 172.50, Μ. Μίκας 100,
Μαζάκη Μαρ. 100, Ἀποστόλου & Πεντινός
100, Βαρούνης Τ. & Χρυσανθοπούλου 100,
Ἀποστολόπουλος καὶ Χατζηχοσιρίου 100,
Βραμίδης 100, Ἀλεξιάδης 100, Φακίδης
100, Ἐγγυλζοῦ 100, Ἀδαμίδης Ἰερύς 100,
Δαμιανὸς Ἀντών. 100, Εὐθυμιάδης 100, Ζα-
χαράτου 200, Γεραζίτου 100, Δομμάδα 100,
Νικηφόρου 200, Βασιλόπουλος & Σία 100,
'Εγγυλζος Φιλ. 100, Μίσης Θωμάς 150, Δια-
κόπουλος Χαρ. 100, Μετάνος Θεοδ. 100,
Χρηματοπούλου Χαρ. 500, Βόρτες 200, Αἰσας

100, Κίπλερ 100, Καντέρας 100, Καλαχαρά
100, Δελιγιάννη 100, Καψιμάλη 200, Χριστο-
πούλου 100, Διαμαντοπούλου Σοφία 100, Δέν-
δαλος Παναγ. 105, Γρηγορίου Ἑλ. 100, Ρι-
δοπούλου Διον. 100, Ταμπακίδου 100, Κου-
ράκης Γ. 100, Γ. Ἰωάννου 100, Ταμπακίδου
100, Παπαγεωργίου 100, Ραφούτης Σωτ.
100, Τρίτας Ἰωάν. 100, Χονδράκης 100, Νι-
κολάου Ἐδγ. 150, Μακρυδόπουλου 100, Τσιλιντ-
ρη 100, Σακέλης Ε. 100, Ταμπακῆς 100, Ἑ-
λαφογιάννης 100, Βεργοπούλου 150, Κου-
τσὸς Σπ. 200, Ζέρβα Λεων. 100, Πολυχρόνη
Σ. 100, Αιωνταρόπουλος Παναγ. 500, Καπε-
τανάκης Δημ. 100, Τερζόπουλος Φ. 100, Κά-
νου 100, Πιτσιρίκου 100, Πετροπούλου 100,
Βιδατζόπουλος Στυλ. 100, Γ. Σουλλόγου 200,
Λεωνίδης Σ. 100, Μιουμπορν Μ. 100, Πατσα-
ρίδης 100, Γιαγλοπούλου 200, Χελιώτης Μα-
ρία 150, Ὀρφανοπούλου 100, Γρίβα Δικ. ἓνα
δολάριον, Βούρλου 500, Κος Ἐρωτα 150,
'Αναστασοπούλου Σπ. 100, Βαλμά 500, Γρά-
βαρη 100, Βασιλείου 100, Παπαδόπουλος
200, Λύγος 100, Φωστίν 100, Φαντῆς 100,
Τασάντες 100, Κος 100, Κυριακίδης 200,
'Απίργης 100, Ἀπίργης 200, Παπασυρόπου-
λος 100, Μομιόπουλος 217, Μαυροζίνης Κλαυ-
διανός 300, Μακρῆς 100, Κ. Σόρτες 100,
Χρυσοφίδης 100, Κεπετῆς Κ. 100, Καρλά
100, Παρδάλης 100, Γουλανδῆ 500, Αἰδαζό-
πουλος Στυλ. 100, Ζαφείρη 100, Στασινοῦ-
λου 100, Σταυροπούλου 100, Νικολέλη Ἑλ.
100, Βάρσος Κ. 100, Δημητράκοπουλος 100,
Φλυρά 100, Κάνος Σωτ. 100, Βαρόνου 100,
Διλῆς 200, Σακελλαρόπουλος 100, Μανουσά-
κης 200, Κατῆ 100, Γεωργαντά 100, Αἰς
200, Κούρτη 200, Αἰζόπουλος 100, Τούτσου
100, Χιώτη 100, Φραγκοπούλου 100, Τσακμά-
κη 100, Εὐκλείδης 200, Πετράς 100, Σαρα-
δάη 400, Καθενιώτης 100, Πετρίδου 100, Θε-
οδωροπούλου 100, Σιδωρίνου 100, Σαχτούρης
100, Κωνσταντίνου 100, Καραπάνος 100,
Ψωμάς 155, Χαλῆν 100, Πετροδίκη 100, Κον-
τοῦ 100, Καρέλλης 100, Παρδάλη 100, Κιρ-
κίνη 100, Παπᾶ 100, Γουλανδῆς 1.000,
Σταυριανὸ 100, Μπότσαρη 200, Κα Γεωργαν-
τά 100, Δις Γεωργαντά 100, Παπαδοπούλου
150, Νικολαΐδης 110, Πασαγκολάου 150,
Χαρμπούρη 100, Παναζιζοῦ 200.

Κυβερνίτης 100, Ἀδῆ 100, Κωστοπούλου
100, Ταρουδάκη 100, Μανουσάκου 200, Βαν-
τεριάνη 500, Μπακοπούλου 150, Ζωτοπούλου
100, Μάτου 100, Μαρκοπούλου 100, Καντα-
ράκη 100, Καίρη 100, Βασ. Οἰκονόμου 100,
Ζερβὸ 200, Σιγάλα 100, Παναγ. Χαυδρά-
κης 100, Βιτωγιάννη 100, Αἰκα Νίνα 100,
Φουντουλάκη 200, Καρπούζα 100, Λαζάνη 100,
Μαμπιερῆ 100, Γιαννούση 500, Πρίστ. 100,
Αἰλιανῆς 100, Ἀντιναροπούλου 100, Βλα-

Παραλαβὴ μάλλινων εἰδῶν καὶ κουβερτῶν ἀπὸ τὰς προσφερθείσας
ἀπὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ εἰς τὴν Π.Υ.Α.Μ.

στού 500, κ. Μώρ 100, Χαντζηκωνσταντίνου 100, Ραφαήλ 100, Τσιάνης 100, Ζαφίρης 400, Βρατλά 100, Φλώρα 100, Καλομοίρη 100, 'Αλεξάνδρου 1000, Τσοκούρη 100, Σακοράβου 100, Γίρων 100, Μιζράχης 100, Βρατλά 150, Σάλλα 100, Μπαρκαλάς 100, Καίγης 200, Κωνσταντίνος 100, Σιδερής 150, Μιζάνη 200, 'Αποστολπούλου 100, Κυράγγελος 100, 'Ιατρίδου 100, Λάππα 100, Καστριόπου 200, Καϊροπούλου 100, Δριγινάδη 100, Βάση 100, Μπουλούμπας 250, Ντάβαρη 100, Τσεβελέας 100, 'Ανώνυμος 100, Γάρδας 220, Βικτωρία Παπαδοπούλου 150, 'Αντισ. Μαγαρία 100, Στίδα 100, Γεν. 'Εταιρ. Μηχ. Προϊόντων 1000, Παυλίδης 100, Θεοδωράκης 100, Κινηματ. 'Εργαστ. 100, Μπενά 100, Μοσχονηφού 500, Λαγομιτζίς 100, Ρούσου 500, Γαβαλάς 200, Κ. Χρηστοπούλου 150, Παπαμυτιδάς 100, Πέτας 100, Χριστοφίδου 100, Πετρογιαννίτης 200, Μηλιάτου 100, Σταύρου 500, Κωνσταντίνος 100, Παπαγιάννης 150, Βούλγαρης 500, Ρόκας 100, Γ. Γιανάρτα 100, Ραδάτσου 100, Σταυρίδη 100, Γεωργίου 100, Π. Σιδερής 100, Σιλλάς 100, Κονταρή 200, Βαζανιάς 100, Μπαγδής 100, Παίζη 100, Κοντογεωργίου 100, Κουμαντάρου 200, Μασούκα 100, 'Ανών. 'Εταιρία Χανδρή 200, Παράσκευς 100, Κοκκίνη 200, 'Αδφοί Παπακωνσταντίνου 200, Καρασαγίλη 100, Μιοντούρης 100, Γερακάκης Γ. 200, Γ. 'Αναγνωστόπουλος 100, 'Αρεντοπούλου 200, 'Αλεξάκης 200, Ρωτόπουλος 100, Κωνσταντίνου 500, Περάκης 100, 'Ανώνυμος 500, 'Ανώνυμος 500, 'Ανώνυμος 900, Παπαμιχαήλ 1.000, Μέντου 100, Φωτεινούπουλος 100, 'Αναστασάδης 100, Κορδέλλης 100, Παναγιωτίδης 100, Γιαννουδάκης 150, Βασιλειάδου 100, Παποπούλου 100, Γρηγοριάδης 500, Κος Μάνου 100, Παναγιωτόπουλος 1.000, Γιαννίρη 200, Χαρακόπου 100, Κοντοπούλου 200, Βάγια Χ. 300.

ΕΙΔΗ ΠΡΟΣΕΦΕΡΟΝ ΟΙ ΚΑΤΩΘΙ

Παναγ. καί Λέων Βασιτόπουλος, Γρηγοριάδης, Μπελιμάς, Σαδικούλα, Κωνσταντίνου, Τσιανίτης, Βασιλόπουλος, Εδουάρδης, 'Ηλιάδης, Νικητόπουλος, Γύπαρης, Γιαννοπούλου, 'Ανών. 'Εταιρία Βάμβακος, 'Αθανασιάδης, Χωτώνης, 'Αρικόπουλος, Ειρήνη Μόχου, Φωτ. 'Αθανασούλα, Ειρήνη Μαντανανάκη, Είρ. Παρίση, Γερονιμάκης, Παπαδάτος, Παναγιωτίδης Μουρικούλας, Καλοούσης, Πλατή, Γιαννούση, Βούλακα, Γιάμιου, 'Αθηναϊκή 'Ερμούργια, 'Εταιρία 'Ιπποδρομιών, Δημητριάδης, 'Αρχιζόπουλος, Καρατζή, Μανιάτου, Σικεσπού-

λου, Κοτζιά, Βιανηχάνια Βάμβακος, Μαρούλης, Χιωτίδης, 'Αμειλόπουλος, Χατζητάσιου, 'Αλεξάνδρου, Γερομυλάτος, Λάππα, Μόσης, Δασκαλόπουλος, Λάμπας, Ναυμία, 'Αδφοί Μαδούρου, 'Ισοζών, Μπαμιάν, Παπαδόπουλος, Σουλέρου, Γερονιμάκης, Παπαδάτος, 'Εταιρία 'Ελληνικών Προϊόντων, Λιβεράτος, Ραδιοφωνική 'Ενωσις 'Ελλάδος, 'Αναγνωσταράς 'Επικυλάδης, Σάτρας, Παύλος, Γαβαλάς, 'Ιωαννίδης, Στρογγυλός, Ταμπούλα Α. Η., Συνάμος 'Εργαστηρίων Χειροτεχνίας, Πανεπιστημιακόν Γυμναστήριον, Π. 'Αλευρόπουλος, Βλαστός, Π. Βαρελάς, Ναυπλιώτης, Γαμής, Βρεττανοναυτικού, Α. Λαδοῦ, Βοζάκη, Κ. Ταίμα, Πλ. Νίκας, 'Ανώνυμος, Καραμπάτης, 'Αργυρόπουλος, 'Εταιρία Ζωγράφου, Μπαλτατζής, Ξενοδοχείον Μέγα 'Εθνικόν, Συνοδικόν-Καθολικόν, Δέμης Νικολάκης, Σινδύδ-Νόελ, Μουριάδης, Ταχυδρομικά Ταχυμετρία, Προσωπικόν Τραπεζής 'Ελλήν. 'Εμπορικόν Πίστεως, Κατάστημα Σίμι, Κατάστημα Μαρινάρου, Κατάστημα 'Εκδόσεως, Ζώρη, Φαρμακείον 'Αλιφάρ, Κ. Ρούσος, 'Αλεξίου, Σταυρίδης, 'Αδφοί Γεωργιάδης, Παυλίδης, Λέντινιον, Τερζάκης, Σπανοδάκη, Κουτελλίδης καί Κατακουζηνός, Χαρτοποιία Αλγίου, Κ. Οικονομίδης, Καπνοδιαμηχανία Λέρτα, Θ. Πρίντζης, 'Ετάμ, Κανελόπουλος, 'Αδφοί Μεταξά, 'Επιτροπή Φιλοπτώχου Ταμείου Δήμου Κεραιονίου, 'Υποβίους Θηλ. Πειραιώς, 'Αργ. Μιχαηλίδου, Θωμάκου, Χαλκιάδης, Δ. Μητσός, Τανιέρης, Σάμ Λαβή, Δ. Σακελλάς, 'Αδφοί Χαλαραμπίδη, Ζεμπέσης, Ροδόπουλος, Κότσικα, Χαλκιά, Τζαλα, Πλυτήρια Νάουσας.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η Ε.Ο.Ν.

Διοικητής μεγάλης μονάδος του 'Ελληνικού στρατού ἀπήντησεν ἐπιστολήν πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Νεολαίας Καβάλλας, διὰ τῆς ὁποίας συγχαίρει τὴν διοίκησιν διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν βοήθειαν τὴν ὁποίαν παρέσχον οἱ θαλασσινοὶ εἰς τὸν στρατὸν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐπιστρατεύσεως. «Ἡ ὁμετέρα ὀργάνωσις, ἐπιλύει ἡ ἐπιστολή, ἀποδεικνύει δι, κατανοήσασα τὰ κελεύσματα τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ἀποτελεῖ ἐθνικὴν δύναμιν ἔχουσαν τὴν δυνατότητα νὰ προσφέρῃ οὐδαμᾶς ὑπηρεσίας εἰς τὴν Πατρίδα».

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 283)

δετς ὁπῆρξε δι' αὐτὸν καίριον πλῆγμα. Ἀπὸ τὰς σημερινὰς πληροφορίας ἀποδεικνύεται δι, οὐδέποτε ἐφ'αντάζετο δι, θὰ ἐξετοπίζετο διὰ τῆς λόγῃς τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν ἀπὸ τὰς φύσει λοχυρὰς θέσεις ὅπου ὁπῆρξε τὰ 1.600 μέτρα, εἰς τὰς ὁποίας εἶχεν ἐγκαταστήσει πυροβολεῖα καὶ πολυβόλα ἐνισχύοντα με σιδηροπαγὲς σκυροκονίαμα, καὶ εἰς τὰς ὁποίας εἶχε μεταφέρει ἐνισχύσεις σημαντικὰς ἀπὸ τὴν Βόρειον Ἀλβανίαν. Τὸ ἱταλικὸν στρατηγεῖον ἤλπιζεν δι, εἰς τὰ ὅχυρά τοῦ Πόγραδετς θὰ καθήλωνε καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ θὰ ἐκίρδιζε χρόνον πρὸς ἀνασύνταξιν τῶν στρατευμάτων του. Δι' αὐτὸ καὶ τὰ ἱταλικά ἀνακοινωθέντα ὁπῆρξαν πρὸς στιγμὴν αἰσιόδοξα διὰ τὸ κέντρον τοῦ τοῦ ἀντιστασέως τοῦ ἱταλικοῦ στρατοῦ εἰς τὸ βόρειον μέτωπον. Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ καὶ ἡ φυγὴ τοῦ ὁπῆρξε διὰ τὸ ἱταλικὸν στρατηγεῖον ἐκπληξίς. Ἡ διὰ τῆς λόγῃς καὶ ἐξ ἐφ'ἑαυτοῦ καταλήγεις τοῦ ὅπου Μόκρα ὁπῆρξε τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐπέφερε τοιοῦτον πανικόν, ὥστε οἱ ἱταλοὶ ἐγκατέλειψαν τὰ πάντα καὶ ἐτάραξαν εἰς φυγὴν. Ὁ τρόπος τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ βαρέος πυροβολικοῦ τῶν χαρακτῆριζε τὴν φυγὴν τῶν. Ἡ κατοχὴ ὁπῆρξε τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ τοῦ Πόγραδετς ἀποκλείει ἀπὸ τοὺς ἱταλοὺς πᾶσαν δυνατότητα διενεργείας ἀντεπιθέσεως. Ἡ ἀτακτοῦς ἀποχώρησις τῶν ἱταλῶν ἀπὸ τὸ Πόγραδετς ἀποτυχεῖ περὶ τῆς ὁριστικῆς καταδιώξεως τῶν ὁπῆρξε τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδοθέν ὁπῆρξε ἀριθμ. 36 ἀνακοινωθέν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

Σημαντικὴ προχώρησις ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ Μετώπου.

Κατελήφθησαν σημεῖα ἰδιαζούσης σημασίας διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐπιχειρήσεων.

Εἰς περιοχὴν Πρεμετῆς συνελήφθησαν ὁπῆρξε τοὺς 150 αἰχμάλωτοι καὶ περιήλθον εἰς χεῖρας μας πολλὰ ὕλικά.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΔΗΜ. ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
«Εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς Χώρας ἡσυχία».

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 271)

περάσει ὁ Στρατός, ὁ νικητής. Μὰ ὁ ἔχθρος τοὺς ἐνοίωσε καὶ τοὺς ἔβαλε ἐπὶ σημάδι. Οἱ ὀδῖδες πέφτανε γύρω τους βουλιάζοντας μέσ' στὸ χῶμα, σηκώνοντας τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, σκοτώνοντας κόσμο. Μὰ οἱ ἄντρες, ἀτρόμητοι, τὴ δουλειά τους. Τὰ σύνεργα δουλεύανε κι' ὁ κρότος ἀκούγονταν γρήγορα, βιαστικός, ἐπιμόνος.

Ὁ ἔχθρος κατάλαβε τὸν κίνδυνον: Ἄν οἱ Ἕλληνες περνοῦσαν ἐν ποταμῷ, ἦταν χαμένοι αὐτοί. Τάγματα πυκνὰ τρέξανε κατὰ τὸν ποταμὸ κι' ἄρχισαν νὰ ρίχνουν μὲ λούσα. Τρομερὴ ἦταν ἡ ὥρα ἐκείνη. Οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἀφῆσαν τὰ σύνεργα καὶ πιάσανε τὰ ντουφέκια, οἱ ἄλλοι δουλεύανε τὸ γεφύρι. Ὁ Μιχάλης ἔρριξε μιά ματιά γύρω καὶ εἶδε τοὺς ἀγαπημένους του συντρόφους, ποὺ πολεμοῦσαν σὰ λιοντάρια. Εἶβε καὶ μερικὸς ποὺ ξαπλώθηκαν στὸ χῶμα, ἴσως γιὰ πάντα. Σὲ μιά στιγμὴ σήκωσε τὴν ψυχὴ του στὸ Θεὸ καὶ εἶπε μέσα του:

— Κύριε, Κύριε, βόηθα τὴν Ἑλλάδα μας!...

Τίποτ' ἄλλο. Ἐπειτα ξανάπιασε τὴ δουλειά.

Ξάφνου ἐνοίωσε ἓνα δυνατὸ τράνταγμα, σὺν τὰ τὸν ἔσπρωξε κανεὶς πίσω. Παρὰ λίγο νὰ πέσῃ. Μὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴ ἀκούσε πίσω του ἓνα ἀλλοιῶτικο θόρυβος. Ἐγύρισε καὶ εἶδε. Ἦταν τὸ Πεζικὸ ποὺ ἐρχόταν νὰ βοηθήσῃ τοὺς γεφυροποιούς, νὰ τοὺς προστατεύσῃ... Σὲ λίγο οἱ ἔχθροὶ ζαλίστηκαν, τσάκισαν, πῆραν δρόμο.

Τὴν ὥρα αὐτὴ εἶδε τὸ Γεράσιμο πλάγι του.

— Ἐ, Πέλεκα!... τοῦ φώναξε ὁ Κεφαλλονίτης.

— Ἐδῶ εἶσαι κι' ἐσύ;

— Ἐδῶ κι' ὅλο μπροστά! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴ ξαφνιάστηκε, καὶ δείχνοντας τὸ στήθος τοῦ Μιχάλη, στὸ μέρος τῆς καρδιάς, εἶπε:

— Μωρὲ Πέλεκα, μιά τρύπα ἔχεις ἐδῶ!

Ὁ Μιχάλης εἶδε καὶ σάτισε. Μὰ γρήγορα θυμήθηκε τὸ τράνταγμα ποὺ ἐνοίωσε τὴν ὥρα τῆς μάχης, κατὰ κατάλαβε καὶ ξεκουμπώνοντας τὸ ἀμπέχονό

του ἔβγαλε τὸ Εὐαγγέλιο. Οἱ ἄντρες τὸν περικύκλωσαν, περιέργου νὰ ἴδουν. Καὶ ὁ Μιχάλης, σηκώνοντας ψηλά, ἔδειξε τὸ ἱερὸ βιβλίον τρυπημένον ἀπὸ μιά σφαῖρα μάρουζερ. Ἡ σφαῖρα εἶχε περάσει τὸ δερμάτινο ξώφυλλο καὶ εἶχε σπηνῶθῃ στὸ βιβλίον, ὡς σὴ μὲση.

— Μέγας εἶσαι, Κύριε! εἶπε ἓνας στρατιώτης καὶ σταυροκοπήθηκε. Καὶ οἱ ἄλλοι κάνανε τὸ ἴδιο. Ὁ Μιχάλης φίλησε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸ ξανάβαλε στὸν κόρφο του.

«Ἡ Πίστις σώζει» λέγει ἓνας θεῖος λόγος. Ὁ Μιχάλης εἶχε ἀσάλευτη πάντα τὴν Πίστι μέσα του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη σὲ πολλὰς μάχης πολέμησε καὶ πολλὰς φορὲς κινδύνεψε, καὶ σὺν πρώτῳ μας πόλεμο καὶ στὸ δεύτερο. Μὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐχὴ τῆς μάνας του τὸν φύλαξε. Σὺν γίνηκε εἰρήνη καὶ γύρισαν τὰ Μηχανικά στὸν Πειραιᾶ, ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ πῆδσαν στὴν προκυμαία ἦταν κι' ἓνας ψηλὸς γιγαντόσωμος λοχίας, ποὺ ἔφαχνε μὲ τὴ ματιά γυρεῦ-

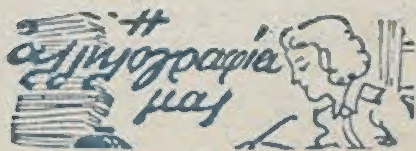
οντας τοὺς δικούς του. Μιά γυναίκα μὲ νησιώτικη μαντιλά, χύθηκε μέσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος κι' ἀγκάλιασε τὸ λοχία, κλαίγοντας ἀπὸ χαρά.

— Μιχάλη μου, παιδί μου! Δόξα νάχη ὁ Ὑψιστος!

Ἦταν ἡ κυρά Δημήτριάνα ποὺ δεχόταν τὸ γυῖο τῆς νικητῆς, μὲ δυὸ γαλόνια σὲ κάθε μανίκι. Ἐκεῖ κοντὰ, ἡ Ἀγγελικοῦλα καὶ οἱ ἄλλοι, περιέμεναν τὴ σειρά τους νὰ καλωσορίσουν τὸ ἀγαπημένον παλληκάρι, ποὺ εἶχαν κοντὰ δυὸ χρόνια νὰ τὸ δοῦν...

Τώρα ὁ Μιχάλης ὁ Πέλεκας δὲν εἶναι πιά στὸ στρατό. Πῆρε τὴν ἀφροσί του, ξαναγύρισε στὸ ἐργοστάσιο κι' εἶναι ἀρχιτεχνίτης. Στὸ χρόνον ἀπάνου πῆρε καὶ τὴν Ἀγγελικοῦλα. Οἱ δυὸ οἰκογένειες τῆς αὐλῆς γινῆκανε μιά. Ψηλά στὸν τοῖχο, κοντὰ στὰ εἰκονίσματα, κρέμονται τὰ στέφανα τους, μέσα σὲ καρυδένια θήκη. Ἀνάμεσα στὰ στέφανα καὶ ἡ Ἀγγελικοῦλα ἔβαλε καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ἱερὸ βιβλίον ποὺ ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της.

Θρασ. Ζωῖτοπούλος

Χειρόγραφα και φωτογραφίες δημοσιεύονται ή μη δεν επιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΝ ΠΑΝΤΑΖΗΝ. Τό «Για την Πατρίδα» έχει βασικές μετρικές ελλείψεις. Σχεδόν κάθε στροφή έχει και άλλο μέτρο, χωρίς κι αυτό να είναι σωστά. Συμβουλευόμαστε το τεύχος 3 (106) της 19ης Οκτωβρίου τρ. έτους. Ίδου μερικοί στίχοι από το άν λογγό ποίημα:

«Η οάλληγγα γλυκά βροντοσαλπίζει
κι' έλθους μας στη συγκέντρωση καλεί
έκει που η Πατρίδα ζαναρχίζει
μέ μās τους νιούς ξανά ν' άνοδοι.»

Γράφεις: «Η οάλληγγα γλυκά βροντοσαλπίζει. Δε σου φαίνεται άνωλεσάτος; Παρακάτω:

«Όλοι 'ναι 'ρκο δίνουμε σέ Σε γλυκειά
[Πατρίδα]
ν' άγωνιστούμε μέ τιμή μέ μιά μόνο
[ελπίδα]

για τό λαμπρό πολιτισμό.
που θά σκορπίση θαυμασμό.

Ώραιοι και προφητικοί οι άκόλουθοι στίχοι:

Και μέτε που ζούμε λαύτεροι
στη γή του Παρθενώνα
νά γίνομε οι πρόταχοι
νέου λαμπρού άγώνα
μ' ένα γενναίο, άσχηγό
τόν δοξασμένον Άρχηγό!

Τό περιεμένο διωρδωμένο και συγχρονισμένο. — **ΑΝΔΡ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΝ.** Σκαπανέα. Σάν να σε έδωξ ή παρατήρησι, που σου έκάμαμε στο τεύχος 52 (83), ότι τό γραμμό σου φανερώνει μωρητή της Γ' τάξεως δημοτικού. Και μάς άπαντες ότι είσαι της Β' τάξεως όστικού. Άλλά, για πρόσεξε. Άνδρα, μερικά λαθάκια, που κάνεις από τελευταίο γραμμα σου: ήθε (με δέξια), της τρίτης τάξεως (στο άρθρο της έχεις δέξια!), Δημοσι(ηκού), αυτή είναι ή Α. λήθεια (με κεφαλαίο), Αλο (με ένα λάμδα), καθώς (με περισπωμένη), δημοσιούστες (τό άι με όστα, αντί με ήτα) — και όμως σε άλλη πρότασι τήχεις σωστά γραμμένο, — κελαιδύ- σουν (με υ αντί με η), Τί λες λοιπόν; Είχαμε άδικο πού σε... όποιδόσαμε. Όσο για τά ποιήματα, θά επανέλθουμε. — **ΜΙΚΗΝ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΝ.** Τό πεζογράφημα «Η άποσταλεί- σια» πολύ μακρό. Τέσσερις μεγάλες πυκνο- γραμμένες σελίδες! Κι' είναι λαμπρά γραμμέ- νο. Ίδου μιά περικοπή:

«Ο Πατέρας του έκανε ό,τι μπορούσε για να τον εύχαριση. Καί τότε μοναχοπαίδι!... Μά οι χρόνοι ήταν δύσκολοι. Καί ή κάθε νέα χαρά τού παιδιού ήταν κι' άκόμα ένα νέο σόν- νεφο δυστυχίας στον στενόν όρίζοντα της οί- κογενείας. Άνόμενα, λοιπόν, στην οικονομική αυτή στενωπρία τους, ήθε, ένα ώραιο πρωί- νι, σάν ήλιος, ή γιανιά. Άλβησια! Τί καλ- λίστρο ώρσο σε κάθε παιδί σ' ή γιανιά! Καί πού σωστά γιατί ή γιανιά έλπει με τί τρόπο μπαίνει τό γλυκό γέλιο της εύτυχίας στον άν- δόκητο της παιδικής καρδιάς... Μά ή γιανιά τού Κωστή ήταν άκόμα καλύτερη, γιατί έκτος απ' την εύτυχία κατάρθρωσε, μ' άπλές συμβου- λές, να φυτρώση μέσ' στο άγιο χόμα της παιδικής συνειδήσεως τό λαμπρό αυτό δέντρο: τό δέντρο της άποταμειώσεως.

Τό ποίημα «Στην άποταμειώση» τό ζημιώνει ή πολύ φθηνή φιλοσοφική περιβολή του, που σ'ον ποίς άλλους είναι καί άσφαής. — **ΚΩΝΣΤ. Β. ΜΠΑΖΙΝΗΝ.** Σκαπανέα. Μας γράφεις, μι- κρή συναγωνιστή Κωσάκη, πως κα' ε σ κ ε ό- σ α σ ε ε ε ε ε ε ε. Άλλά τά ποιήματα γρά- φονται. Κατασκευάζεται ένα πρόημα ούσια- στικό, που πλάνεται. Λ. χ. ένα τραπέζι, ένα πλοίο, μιά καρφίτσα, ένας σιδηρόδρομος κλπ. Από τό ποιημάτκι σου δημοσιεύουμε, διωρδω- μένη λιγάκι, την τελευταία στροφή:

Κι' όλα έχουν μιάν έλπίδα
στη μικρή τους την καρδιά
τήν Έλλάδα να δοξέσουν
Σάν της Σπάρτης τά παιδιά.

ΑΝΤ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ. Θερμά συγχαρητήρια για τό πατριωτικό αίσθημά σου. Ναί, άγαπητέ μας συναγωνιστή. Η Νίκη είναι δική μας, έπειδή τό δικαίο είναι μέ τό μέρος μας, αλλά κι' έπειδή έβρισε να πολεμούμε. Περιμένα λίγο καί θά όης πράγματα, που δέν μπορεί να τό βάλει ο νους σου! Τό κακοφύγημα των, ό τορπιλισμός της Έλλάδας, θά πληρωθή πολύ

άκριβά. Η Παναγία ή Μεγαλόχαρη δέν θ' ά- εση τον Έλλάδα άποστάτη. — **ΚΩΣΤΑΝ ΣΑΡΑΗΝ.** Δύο μέ 'ναι! Δέ λές 10, μέ 11 Ξε- χνάς πως ό έχθρος μας είναι οι Έταλοι. Οι Έ- τ α ο ι ! Καί μάλιστα μέ άρχηγό τόν Μπενίτο Μουσολίνι καί όπαρχγό τόν χαριτωμένο γαρ- θό του, τόν Τσιάνο. Έτυχε να όης τή φωτο- γραφία του στις έφημερίδες. Από κί μπορείς να καταλάβης. — **ΦΩΤΕΙΝΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝ- ΤΟΠΟΥΛΟΥ.** Έξη σουλδερ! Έξη σου! Έξέ- στανες έξη παλληκάρια μας, που πολεμούν στα βουνά της Ηπείρου. Συνέβαλες κι' έσύ μέ τις μικρές σου δυνάμεις στη νίκη. Μη σταματήσης τις πατριωτικές προσπάθειές σου. — **ΚΛΕΟ- ΠΑΤΡΑΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ.** Τα τέλη που σου λείπουν μπορείς να τά ζητήσεις από τά Γρα- φεία τού περιοδικού. Τμήμα Διεκπεραιώσεως. Ες την έρώτησί σου περί τού άριστού συν- τόκτου σου άπαντούμε, ότι παραμένει πάντοτε ό ίδιος. Άλλά τό γραμμα σου: «Σέ διαβάω μ' εύχαρίστησι κάθε βράδυ», γιατί μου άρέ- σεις καί σέ προτιμώ απ' όλα τ' άλλα παριο- δικά, μέ τίς όποήκες τού Άρχηγού μας, τις συμβουλές καί όδηγίες της δικής σου, τά έξυ- νια άστέια σου, τις πνευματικές σου άσκη- σεις καί την άλλη φιλολογική καί έγκυκλο- παιδική όλη σου, την τόσο κατάλληλη για τά παιδιά καί για τούς μεγάλους. — **ΠΑΝ. ΟΙ- ΚΟΝΟΜΟΥΛΟΥ.** καί **ΓΕΩΡΓ. ΦΩΤΟΠΟΥ- ΛΟΝ.** Τό ποίημά σας μέ τόν τίτλο «Η ήττα τού ληστου» είναι γραμμένο καί στίς δύο όψεις τού χαρτιού. Έάν τό άνασταλείτε γραμμένο τακτικά, πρέπει να τό στείλεμάστε σέ 4-5 τετράστιχα τό περισσότερο. Έχει μερικούς στί- χους μέ σωστή δική διάθεσι. Οι περισσότεροι δ- μως είναι άνατογραφία. — **ΣΠΥΡΟΝ ΘΕΟ- ΔΟΣΗΝ.** Σκοτάρει από τό πρώτο τετρά- στιχο. Δέν τό καταλαβαίνεις μέ τό αότι:

Μιά βροντή άκούστηκε
καί κατόπιν άλλη
καί σέ λίγο έξέσπασε
μιά μπόρα μεγάλη.

Πρόσεξε τόν τελευταίο στίχο. — **ΜΑΡΙΑΝ Φ. ΧΟΛΕΖΑ.** Έπειδή βλέπω ότι έχεις πράγματι ποιετικό ταλέντο, γι' αυτό σου σπιντοόμε να μελετήσεις καλώς ποιήτας. Άν έν μπορείς τό- ρα, κάμε τό άργότερο, όταν άπεθεραπευής, πράγμα πού σου εύχόμθα έκ βάθους καρδιάς. Σέ παραμένο τεύχος έδώσαμε αναλυτικός με- τρικός όδηγός. Συγκεκριμένως στο τεύχος 3 (106) τ. έτους. Συμβουλευό τις κι' έπί τη βάσει των όδηγιών εκείνων γράψε τά ποιήμα- τά σου. Τό «Για τή μητέρα μας Έλλάδα» δέν είναι δυνατόν να δημοσιευή έπειδή έχει πολ- λές μετρικές ελλείψεις. — **ΒΑΣ. ΓΟΓΟΛΗΝ.** Καλογράμμενο, μεστό σέ νόημα, ένδοξισ- λες καί σύντομο. Ίδου τό:

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ

Ό χρυσόπενος ήλιος στέλνει μέ γάρι εις ζωογόνες άκτίεις τόν στήν φύσι καί έδιδυλά- νεται στα μάτια μας μιά όπέρωχη, όνειρεμένη άνατολή. Συναίγεται, μπροστά μας τό όραμα τού θριάμβου καί τού ένδοξισμού. Η γλυ- κιά μας Πατρίδα καλεί τά παιδιά της στο έρό καθήκον. Μιά φωνή, ένας παλμός, ένα καθήκον: στήν προεταγή! Τραγουδία δόξης έ- χύνονται, φωνές ήρώων, σαλπίσματα νίκης, παν- τό βροντοφωνεί ή λευτεριά καί μόνον ή λευ- τεριά! Τά άδιάβαστα, θρυλικά βουνά της μεγά- λης μας Μητέρας, της φωτοστεφανωμένης Έλ- λάδας, δέχονται μέ όπερσφάνεια τά ήρωικά φανταράκια μας, που τρέχουν μέ καμάρη για να πληρώσουν μέ τό αίμα της νίκης τους την τιμή της Πατρίδας μας. Ό πόλεμος άρχισε! Ζήτησαν να καθυποτάξουν τό ελρηνικό καί ή- συχο Έθνος μας. Καί να πάρα, ή λαουλιό- νια ήμερα των περσιμένων άντέλεξε κι' ή γε- νιαία Έλληνική φυχή ώρδωθηκε σάν γιγαντιαίο τεύχος για ν' άποκρούση την εισβολή. Στα ή- συχα άκρογιάλια, τά γαλιανά κυματάκια μας στέλιουν άνάλαφα τόν άφρό της έλπίδας. Τά παλιδιάρικο άεράκι μας ποτίζει μέ την πνοή της λευτεριάς. Ό καταγάρωνος ούρανός μας στέλνει τό μήνυμα τού θριάμβου. Κι' ή τυπ- μένη Σημαία μας, μέ τόν σταυρό της πίστεις, που κυματίζει περήφανα παντού, μας εύλογεί σόν έρόν άγώνα μας μέ τό άπαλό κυματισμό της. Κι' όλα χαμογελούν, όλα μας συνοδεύουν μέ θάρρος, μέ εύχες, μέ έλπίδες. Η ήμερα προγαρεί! Άδελφωμένοι όλοι προγαρούν σόν βασιό της άπολύτρωσης καί της νίκης, στήν θυ- οία της Άναστάσεως τού Έθνους μας. Τά κα- νόνα βροντούν, κι' ή λόγγη άστράφτει στα βουνά. Ό έχθρος όπαρχει. Η Έλλάδα δλό- κληρη προγαρεί! Η νίκη στεφανώνει τά όπλα των ήρώων μας. Νά ή πρώτη ήμερα τού τιμίου άγώνος μας! Δόξα καί νίκη σέ μας τούς άν- δρείους! Κάτω ή τυραννία της σλαβιάς!

Β α σ. Γ ο γ γ ό λ η ς

ΜΗΝΑΝ ΜΑΤΣΑΚΗΝ. Θ' αριό, ένδοξισίδες τό γραμμα σου. Άν ήται γραμμένο μόνο από τή μιά άρι, τού χαρτιού θά τό δημοσιόμαμε. Για τά σταυράκια θά σου άπαντήσω ό άριόβιος συντάκτης. Ίδου τό ποίημά σου:

ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΗΜΑΡ

Κύρια άλαφρό π' άργουκώδς στο περιγιάλι
[κάτω
μέ τάγερόνι τάπαλο καί τό νερό τ' άφράτο,
κύμα γαλήνιο μου, ήμερο, μακριά ταξίδε-
[μύνο
στην άγκαλιά σου πάρε με άνάλαφα γερ-
[μύνο.

Πίσω νάφθοσμε στεριά, πελάγη να δια-
[βούμε,
της θάλασσας τούς στεναγμούς μόνάχ' οι
[δύο νάκούμε.

τραβώντας στήν άσπεριά για τό μικρό
[νησί μου,
π' όλημερίς τό γυρισμό προσμένουν οι δι-
[κοί μου...

Τ' είναι πικρές οι σφειρές, μακριά, στοίς
[ξένους τόπους,
άποδιωγμένος στη χαρά απ' τούς κακούς
[άνθρώπους,
ποδώντας την άούγκρητη, την άρσστη ά-
[μορφή σου.

θάρω καί πάλι μιάν αήνη προσκυνητή
[ικοντά σου.

Τι εύτυχία!... χαρούμενα σάν έρθουν χει-
[λιόνα,
καί κεληδούν ποιητικά την άνοιξη τάπ-
[ιδόνα.

Μηνάς Ματσάκης
(Τουρκολίμανο-Πειραιώς)

—**ΤΑΚΗΝ ΠΟΜΟΝΗΝ.** Για την δημοσίωσι τού πεζογραφήματος «Τ' άγνάντεμα θά έπρεπε ν' άφερώσουμε τόν μισό χόρο ενός τεύχους της «Νεολαίας». Ό Φαλαγγίτης καί όχι: ό Φ α λ α γ γ ί τ η ς. Τρομερό λάθος! Πότες φο- ρές τό είδες γραμμένο; Δέν έπρεπε τό μάτι σου την όρθή γραφή: Τό είναι ό Άρχηγός! Πό- τει να είμθα προσεκτικοί καί παρατηρητικοί. — **ΚΩΝΣΤ. ΣΙΣ ΣΩΗΝ.** Άγιστεύουν έδώ μικρή περικοπή. Προσεκτικά καί όραιο γραμ- μένο:

ΑΙΩΝΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Με Άρχηγός τόν λατρευτό μας Βασιλέα καί τόν Έθνικό μας Κυδερνήτη άκούραστον στο πλευρό μας, τόν σουργικό Πατέρα της φυ- λής μας θά βαδίσουμε προς την Νίκη. Θά γράψουμε καινούργιες ήρωικές σελίδες... Θά νικήσουμε γιατί είμαστε δίκαιοι. Ό Θεός μας προστατεύει.

Έλληνες μητέρες, μην άφίετε τή όλβη όστε στιγμή να ός κυριεύ, μην άφίετε τά μάτια σας να δακρύζουν πύρα μόνάχα από γαρ- κά καί περήφεια.

Θανήτε άντάξίες μητέρες των Σπαρτιστα- σών, που τόγαν περήφανα νάχουν παιδιά σόν πόλεμο. Καί σεις, σάν Έκνεις τις πα- τριώτιστες, τις Ίσωνικές μονόδες, πρέπει να ήπτε πως κάνετε παιδιά για την Έλλάδα... Πρέπει να είστε όπερσφάνες πού τά παιδιά σας άγωνίζονται για κάθε τί άγνό, όηλό, Ίσωνικό. Μην άπελπίσθε. Η Νίκη θά είναι δικιά μας. Τό άθάνατο Έλληνικό πνεύμα θά νικήση την όλη, θά θριαυδέσση.

Έλληνόπουλα, δόξαρά, κι' έμείς θά δώσω- με ό,τι μπορούμε, καί την φυχή καί τό σώμα. Καί μη ξεχνάμε ποτέ όπου κι' άν βρεθώμε τό σύστημα τού Μεγάλου μας Άρχηγού: ΠΙΣΤΙΣ — ΑΓΩΝ — ΝΙΚΗ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΙΣΣΩΗΣ

ΝΤΙΝΟΝ Δ. ΓΟΥΖΙΟΝ. Φοιτητή Νεμι- κής. Ώραστότο! Άλλά καί τόσο μακρό! 92 στίχοι! Πού να δημοσιευή; Τό κρατούμεν Ίδιαιτέρως μαζί μέ άλλα έπίσης καλά, που έ- λάβουμε για να δημοσιόώμε όλοι μαζί εν καιρό σ' ένα ειδικό τεύχος. Τώρα άκούμθα να βάλαμε έδώ τά τρία τελευταία τετράστιχα:

Η ΕΠΟΠΟΙΊΑ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ

21

Τι θέλετε βρέ Έταλοι
μ' όλα σας τά σφερία
στού Σωλικά τις ρηματίες
στής Πίνδου τά λιμέρια;

22

Αότά βουνά περήφανα
γελώνες δέ βασάνε,
μόνο τοσλιάδες Έλληνες
καί σταυρατόους φυλάτε.

23

Κεί πού φυλιάζουν άστέοι
καί Ίκαροι πετάνε,
γελώνες, σούρες καί λαγοί
δέν κάνει να πατάνε.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Η εις τό όπ' άριθ. 107 τεύ- χος δημοσιευθείσα εις τό ελξωφύλλον ελκόν άνηκει ως Ίδεια εις τόν Φαλαγγίτην Πειραιώς Μ. Νικολιάνον.

